Barbara Cartland.

Iubire în Orient.

Capitolul 1.

Când Shona Winterton se întoarse la casa părintească din ParkLane, se întrebă cum mai putea să intre. Cândva, fusese o casă plină de fericire. Acum, i se părea că seamănă mai degrabă cu o temniţă.

La coborârea din trăsură, majordomul deschise uşa din faţă şi o întâmpină cu zâmbetul pe buze.

- Mă bucur că v-aţi întors, domnişoară. Ne-a fost dor de dumneavoastră, cât aţi fost plecată.

- Mulţumesc, Hoskins. Cum se simte mama?

- în ultima vreme, stăpâna a fost cam obosită. în clipa de faţă se odihneşte, dar sunt sigur că va fi încântată să vă revadă.

Shona îi zâmbi.

Hoskins era majordom în casa părintească de cincisprezece ani. Ştia că ar face tot ce i-ar sta în putere s-o ajute, dacă ar avea nevoie.

Când urcă, îşi spuse că ziua aceea va sosi cât de curând, iar ajutorul lui va fi exact ce-i trebuia.

Situaţia ar fi fost complet diferită dacă tatăl ei ar mai fi trăit.

Fusese un bărbat liniştit, căruia îi plăceau cărţile şi literatura, dar şi să converseze în câteva limbi străine. Nici nu voia să audă de prejudecata conform căreia o fată nu trebuie să arate prea inteligentă, pentru că şi-ar pierde în acest fel şansele de a se căsători. Era mândru de inteligenţa Shonei, pe care încerca s-o înveţe tot ce ştia.

Ii plăcea să călătorească şi de câte ori se ivea ocazia, îşi lua soţia şi fata cu el. Ce încântătoare călătorii!

Numai că în urmă cu trei ani suferise un atac de cord şi murise aproape imediat.

Shona şi mama ei ţinuseră doliu după el, dar după un an şi jumătate, mama ei se recăsătorise, iar Shona înţelesese că nu se va mai simţi niciodată acasă în propriul cămin.

Tatăl ei vitreg, colonelul Lockwood, era un bărbat gură-spartă şi care râdea vulgar, cât se poate de diferit de tatăl ei, un intelectual.

în faţa uşii dormitorului mamei sale, Shona se opri şi vorbi cu slujnica ei.

- Du-te şi pregăteşte-mi baia, Effie. Trebuie s-o văd pe mama mai întâi.

Effie se grăbi să-şi îndeplinească sarcina, iar Shona bătu la uşa mamei sale şi auzi un glas stins:

- Intră!

Vârând capul pe uşă, o văzu pe lady Helen stând în pat, sub o

plapumă ca spuma. Avea faţa palidă şi delicată.

La vârsta de cincizeci de ani ajunsese ca o invalidă, fapt pe care Shona îl atribuia dificultăţii de a locui cu al doilea soţ.

Nu că lady Helen l-ar fi criticat vreodată în mod făţiş. S-o facă,

ar fi însemnat să-şi recunoască greşeala şi ar fi distrus imaginea de

faţadă a unei binecuvântări maritale pe care părea hotărâtă s-o menţină.

Prin urmare, înfrunta problema în singurul mod pe care-I ştia: eschivându-se de fiecare dată când era cu putinţă.

Shona ştia că mama ei o iubea. Dar la fel de bine ştia că în

orice luptă pe care trebuia s-o ducă împotriva tatălui ei vitreg nu va primi ajutor.

Cand îşi văzu fiica, femeia se lumină la faţă şi întinse braţele spre ea în semn de bun venit.

— Shona, draga mea. în sfârşit, ai venit.

Era ceva exagerat în efuziunea ei, ceva care îi strânse inima. Era limpede că mama ei se simţea foarte uşurată s-o vadă, iar vorbele acesteia ii confirmară cele mai mari temeri.

— Copila mea dragă, zise lady Helen, cum ţi-a plăcut vizita la familia Donworth?

— Mi-a plăcut foarte mult, mamă. Sunt oameni minunaţi, iar casa lor este întotdeauna plină de veselie. Petreceri şi dans în fiecare seară. Sunt extenuată!

Lady Helen zâmbi ia o asemenea mărturisire veselă. în tinereţe, era înnebunită după petreceri. Mergea în fiecare seară la dans, era frumoasa balului, flirta cu toţi tinerii... până când l-a cunoscut pe bărbatul visurilor ei şi s-a căsătorit.

Era în continuare frumoasă şi fragilă. Asemănarea dintre ea şi fiica ei era uimitoare. Aveau acelaşi păr negru, aceeaşi ochi albaştri şi mari, precum şi trăsături delicate.

Spre deosebire de mama ei, pe chipul Shonei se putea citi hotărâre. Bărbia ei, deşi elegantă, era puternică, aproape încăpăţânată. Avea buzele pline şi frumoase, dar şi ferme.

Shona Winterton nu ar fi permis nimănui să îi comande. Mulţi erau cei nevoiţi să înveţe o asemenea lecţie. Tatăl ei vitreg se număra printre aceştia.

- Mă bucur că ţi-a plăcut, zise lady Helen.

- Aş mai fi rămas, dacă tatăl vitreg nu mi-ar fi scris...

- O, draga mea, de ce îi spui aşa? Sunt sigură că ar vrea să-i spui tată.

- Mi-e imposibil, zise ea pe un ton liniştit. Tata a murit şi nu voi da numele lui nimănui altcuiva.

Lady Helen scoase un oftat.

- Ce mult mi-aş dori să nu mai fii aşa de încăpăţânată, draga mea copilă. Colonelul Lockwood este un om bun şi întru totul devotat intereselor tale.

- îmi ceri prea mult să accept aşa ceva. Nu e devotat intereselor mele, ci numai intereselor lui. Şi nici măcar nu sunt sigură că e un bun...

- Ajunge! Cum poţi afirma ceva atât de îngrozitor?

- îmi pare rău, mamă, răspunse Shona, răbdătoare.

Ştia prea bine că nu avea niciun rost să-i vorbească mamei sale despre adevăruri neplăcute, care închidea bucuroasă ochii în faţa realităţii.

Făcu totuşi o ultimă încercare.

- Colonelul încearcă să devină ruda cuiva cu titlu şi speră să i se împlinească visul prin mine.

- O, prostii...

- Nu sunt prostii, mamă. De ce crezi că am venit mai devreme? I atăl vitreg mi-a scris şi mi-a spus să mă întorc la Londra, întrucât a invitat nişte fiinţe încântătoare" care doresc să mă cunoască. A pomenit în special de contele de Harrington.

- Păi... e un bărbat fermecător, zise mama ei şovăielnic, întrucât sclipirea de furie din ochii fiicei o alarmară.

- Nu, mamă, nu e un bărbat fermecător. E un necioplit, un bădăran şi bea prea mult. Tata-vitreg vrea să mă căsătoresc cu el pentru că e bogat şi cu titlu. Va face tot ce-i stă în putere să mă vadă căsătorit cu un conte. Nu cred că lordul Harrington s-a gândit vreodată la mine înainte ca tatăl meu vitreg să facă apropouri. Şi nu m-aş căsători cu el nici dacă ar fi ultimul bărbat de pe planetă.

- O, draga mea, nu trebuie să fii atât de categorică. Nu aşa trebuie să se comporte o lady.

- Dacă nu sunt categorică, mă vor duce în faţa altarului înainte să-mi dau seama. De ce crezi că am fost în vizită la familia Donworth? Pentru că trăiesc in Essex, deci la o distanţă considerabilă de Londra. Credeam că tatăl vitreg nu mă va mai bate la cap. Se pare că m-am înşelat. Se aşteaptă ca mâine-seară să mă duc la petrecere. Prin urmare, m-am întors să-l înfrunt şi să-i spun că e cazul să înceteze.

- O, nu trebuie să fii nepoliticoasă cu tatăl tău.

- Tatăl vitreg, o corectă Shona. NU a fost şi nu va fi niciodată tatăl meu. Acum, trebuie să mă duc sus şi să mă schimb.

îşi sărută mama şi dispăru.

în dormitor o găsi pe Effie, care despachetase lucrurile şi-i pregătea baia.

Effie avea aproape douăzeci şi cinci de ani şi era camerista Shonei de la cincisprezece ani. Cele două erau foarte bune prietene.

- Aţi primit o mulţime de invitaţii. Priviţi!

Shona îşi aruncă ochii peste ele, observând că una era chiar pentru seara aceea. O seară dansantă la Gresham House, locuinţa ducelui şi ducesei de Gresham, la care ţinea foarte mult.

„Dar e prea târziu să mai accept", îşi spuse ea.

în timp ce se îmbăie, evaluă situaţia, în special pe tatăl ei vitreg.

„Ce bine ar fi fost dacă mama nu s-ar fi căsătorit cu el. Nu o învinovăţesc. După moartea tatei, se simţea singură. Dar de ce tocmai acest bărbat?"

Exista cel puţin o duzină de bărbaţi care în opinia ei ar fi fost mult mai potriviţi pentru mama ei.

De ce îl alesese tocmai pe el? Oare nu cumva pusese el primul ochii pe ea?

Shona înţelesese, deşi nu voia să admită, că era o chestiune de timp înainte s-o ceară în căsătorie pe mama ei, iar ea să accepte.

Trebuia să admită că se comportase frumos cu mama ei, cel puţin cât o curtase. Când voia, reuşea să fie fermecător, dar Shonei i se păruse de la bun început că are de-a face cu un

aventurier care pusese ochii pe averea şi pe poziţia socială a mamei sale.

Era un bărbat pe care nu-l plăcea şi în care nu' va avea niciodată încredere.

După căsătorie, înţelesese că o considera o povară. Dorea ca ambele case, cea de la Londra şi cea de la ţară, să fie numai ale lui. Curând, ajunsese la concluzia că singura modalitate prin care îşi putea îndeplini această dorinţă era să-i găsească un soţ, preferabil unul cu titlu care să-i ridice şi lui statutul.

Tatăl Shonei fusese fiul unui general care îşi crease o anumită reputaţie pe câmpul de luptă, dar care nu reuşise o ascensiune pe scara socială. Mama ei, lady Helen, era fiică de conte.

- Din această cauză a vrut-o. E un snob şi aşa va fi mereu.

Ţinuse cu orice preţ ca noua lui soţie să-l ajute să urce social cât mai sus. Era foarte aproape de atingerea ţintei.

Singura problemă era că niciun bărbat cu gust şi cultură nu voia să-l cunoască. Prin urmare, ajunsese în compania unor bărbaţi care, deşi aristocraţi, nu puteau fi consideraţi drept gentlemeni.

Jucători de cărţi, beţivi, mitocani... aceştia erau tovarăşii lui. Şi va face tot ce-i va sta în putinţă să-şi căsătorească fiica vitregă cu unul dintre ei. Contele de Harrington făcea parte din această categorie. De fiecare dată când apărea, Shona reuşea cumva să-l evite. Se plimba călare mai mult decât de obicei, dacă acesta era invitat la prânz. Iar dacă venea la cină, fie se scuza că e obosită, fie dispărea imediat după aceea.

Ştia că acum astfel de metode nu vor mai fi suficiente.

Colonelul Lockwood voia să concretizeze cumva lucrurile.

Presimţirile ei cele mai sumbre se adeveriră când, după ce coborî treptele, constată că tatăl ei vitreg se întorsese. O întâmpină cu o voioşie care o cutremură. Avea faţa unui beţiv bădăran, iar uriaşa lui mustaţă nu era curată. Mirosea a whisky, iar Shona se înfioră, dezgustată.

- Mă bucur să văd că te-ai întors ca să te conformezi dorinţelor mele, zise el.

- Eram îngrijorată în privinţa mamei.

- Sigur că da, sigur că da. Cât se poate de firesc. Mama ta e foarte îngrijorată în privinţa ta. Crede, ca şi mine de altfel, că a sosit vremea să-ţi plănuim căsătoria.

- Când voi găsi bărbatul potrivit, îmi voi plănui singură nunta. Până acum nu l-am găsit, replică Shona cu fermitate.

- O fată drăguţă ca tine trebuie să facă pasul cât mai repede.

- NU are sens, replică ea cu răceală. Dacă sunt drăguţă, s-ar putea să existe un bărbat care să mă dorească de soţie, însă nu înseamnă că şi eu îl vreau. NU am găsit până acum un bărbat care să-mi stârnească interesul şi nici nu cred că se va întâmpla foarte curând.

Colonelul râse, uşor forţat.

- Ei bine, vom discuta acest subiect diseară, la cină. Am multe să-ţi spun. După cum te-am anunţat, mâine va veni la noi lordul Harrington. A sosit timpul să punem lucrurile la punct între voi.

- Sunt deja puse la punct, zise Shona. Refuzul meu e categoric. Nu mai e nimic de stabilit.

- Nu asta am vrut să spun...

- Ştiu ce ai vrut să spui, iar refuzul meu e categoric. NU ar trebui să-ţi amăgeşti prietenul cu speranţe deşarte. Nu vreau să am de-a face cu el.

Masca de voioşie a colonelului dispăru, iar faţa i se schimonosi din pricina furiei.

- Ia ascultă, fetiţo! Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti pe acest ton?

- Sunt o persoană asupra căreia nu ai niciun drept, ripostă ea cu fermitate.

- Te înşeli. Până vei împlini vârsta...

- Până voi împlini vârsta când nu vei mai putea să-mi împiedici căsătoria... Dar nimeni, nici măcar toţi caii sau bărbaţii reginei nu mă poate obliga să-l iau de soţ pe un nătărău plin de fumuri ca Harrington.

- Harrington e prietenul meu...

- Mă gândeam eu, ripostă ea cu dispreţ.

înţelegând ce voia să spună, el ridică mâna s-o lovească.

Shona Îl înfruntă, privindu-l drept în ochi. Acesta se opri la

timp şi coborî mâna. Ochii erau însă injectaţi de furie.

- Vorbim noi mai târziu, zise el amenințător.

- Mă tem că nu voi veni la cină diseară. Tocmai am primit o invitaţie de la ducele şi ducesa de Gresham...

Colonelul rămase tăcut şi stânjenit, iar Shona înţelegea prea bine motivele. Nu-l invitaseră şi pe el pentru că-l dispreţuiau.

Nu-i convenea că nu fusese invitat, dar era suficient de snob încât să nu încerce s-o oprească de a lua masa la un duce.

- Bine, bine, zise el pe un ton fals jovial. Asemenea prieteni nu trebuie dezamăgiţi. Sunt prins, pentru că altminteri te-aş fi

însoţit.

-Ar fi fost un gest lipsit de înţelepciune, zise ea liniştită, după care plecă fără să privească înapoi.

îl sfida, însă în sinea ei fierbea.

„Trebuie să fug", îşi spuse ea. „Aproape şi-a ieşit din pepeni. Oare ce ar mai fi în stare să facă pentru a-mi forţa mâna?"

Când ajunse în dormitor, îi scrise un bileţel ducesei, sperând că nu era prea târziu să-i accepte invitaţia, şi-l însărcină pe un valet cu trimiterea ei.

Răspunsul veni în mai puţin de o oră. Ducesa va fi încântată s-o primească. Shona scoase un oftat de uşurare şi se întrebă cum să se îmbrace.

Cu ajutorul lui Effie, se opri asupra unei rochii din satin de culoarea magnoliei, cu broderii. La gât îşi prinse un lănţişor cu o perlă, un dar de la bunicul ei.

Independenţa ei se datora faptului că bunicul matern, contele de Larness, îi lăsase jumătate din avere ei, jumătatea cealaltă mergând spre fiica lui.

Era sigură că, atunci când descoperise adevărul, tatăl ei vitreg se înfuriase, văzând că punea mâna pe mult prea puţin.

Banii erau administraţi de oameni angajaţi special pentru aşa ceva, iar colonelul Lockwood nu avea acces decât la minimul necesar supravieţuirii.

Administratorii îi spuseseră că acesta făcuse numeroase eforturi să scoată bani, dar nu reuşise niciodată.

„Şi crede că îmi va lua banii după ce mă va căsători cu beţivanul cu care e prieten la cataramă", îşi spuse ea după ce se

îmbrăcă.

Opinia ei fu confirmată de spusele lui Effie.

- De când ne-am întors, am vorbit cu ceilalţi servitori. Colonelul se pare că a împrumutat bani de la acel bărbat.

Nu era nevoie să mai întrebe despre ce bărbat era vorba. Şi Effie îl detesta. Nu prea îşi ţinea mâinile acasă, după cum se exprima ea.

- E oare bine să te las singură aici, seara asta? întrebă Shona, îngrijorată.

- Nu vă faceţi griji. Ies să mă întâlnesc cu omul meu, zise Effie. E poliţist, deşi mai câştigă şi ca luptător pe bani, adăugă ea pe un ton sumbru.

- Vrei să spui că face parte din categoria bărbaţilor care se bat ca nebunii pe bani? întrebă Shona.

- Da, însă Jimmy câştigă întotdeauna.

- Bine. Vestea mă face deja să mă simt mai bine. Poţi să te îmbraci cu rochia mea roz-închis.

Plecarea era ca o eliberare pentru tânără. Pe măsură ce trăsura se îndepărta, nu putu să nu privească în urmă. Aşa cum se aştepta, îl zări pe colonel la una din ferestrele de sus.

Petrecu o seară foarte plăcută la familia Gresham. îi cunoştea pe majoritatea oaspeţilor, iar aceştia se bucurau s-o vadă. îi puseră o mulţime de întrebări despre vizita la ţară. Numele colonelului nu fu menţionat.

Shona fu aşezată lângă vicontele Melton, un tânăr necăsătorit dar uşuratic, care părea cam întors în seara aceea.

In trecut, flirtaseră de nenumărate ori, dar în seara aceea abia dacă îi adresă câteva cuvinte, fiind cu totul absorbit de doamna mai în vârstă din cealaltă parte.

La sfârşitul cinei, doamnele se retraseră, lăsându-i pe domni cu distracţiile lor. Shona prinse câteva momente libere şi stătu puţin de vorbă cu ducesa de Gresham, o văduvă foarte în vârstă, dar cu ochi iscoditori şi limbă ascuţită.

Era o femeie formidabilă, care pleca arareori de acasă, dar era la curent cu toate bârfele şi scandalurile din lumea bună. Oamenii veneau adesea la ea pentru a-i cere sfatul.

Avea reputaţia unei persoane în stare să rezolve orice fel de problemă, oricât de dificilă era aceasta.

în clipa aceea, domnii se întoarseră şi se amestecară din nou. Shona sporovăi câteva minute cu gazda, după care se îndepărtă în căutarea unei canapele.

Se aşeză şi începu să soarbă din cupă, apoi auzi o voce în spatele ei şi se întoarse.

în spatele canapelei era o cortină. Era limpede că vocea venea din partea cealaltă. Tocmai voia să plece când îşi dădu seama că vocea aparţinea vicontelui Melton.

- Sper că vei putea să mă ajuţi, ducesă. Am dat de bucluc.

Apoi se auzi vocea ducesei de Gresham.

- Ştiu. Eşti presat să te căsătoreşti cu fata aceea... Larksworth, nu-i aşa? Ar fi trebuit să fii mai prudent.

- NU am făcut altceva decât să dansez cu ea... începu vicontele să protesteze.

- De trei ori într-o singură seară. NU ar trebui niciodată să dansezi cu o fată mai mult de două ori într-o seară. NU ai învăţat asta până acum? Trei dansuri pot să-i facă pe părinţii ambiţioşi să-şi imagineze tot felul de lucruri.

- Cu siguranţă, aşa s-a întâmplat de data asa, gemu el. Sir Roger Larksworth mi-a făcut apropouri foarte străvezii.

- In cazul ăsta, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să dispari pentru câteva săptămâni în străinătate, îl sfătui ducesa. Când te vei întoarce, toată lumea va vorbi despre altcineva şi totul va fi uitat. Pe viitor, stai departe de complicaţii!

- Uşor de zis, greu de făcut. Nu este singurul tată ambiţios de aici, dar acest Lockwood exagerează.

- Nu-mi spune că încearcă să-şi căsătorească fiica vitregă! zise ducesa.

- A făcut apropouri. îmi place mult Shona, iar dacă tatăl ei ar mai fi în viaţă, situaţia ar fi complet diferită. Dar să mă înrudesc cu un asemenea individ... nu, mulţumesc.

„Biata Shona", reflectă ducesa.

Shona stătea ţeapănă de cealaltă parte a cortinei, iar vorbele surprinse ii urcă sângele în cap. Aşadar, aici ajunsese din pricina colonelului. Niciun bărbat decent nu o mai voia.

- Mâine plec, declară vicontele. Mulţumesc că ai fost atât de săritoare şi de bună cu mine.

- Te cunosc de când te-ai născut.

- Suntem foarte norocoşi că exişti şi că ne ajuţi să ne rezolvăm încurcăturile amoroase.

Ducesa râse din nou.

- îmi place să-i ajut pe oameni, mărturisi ea. îmi face viaţa mai interesantă. Şi nu toate problemele sunt amoroase. Nu mai departe de ieri, marchizul de Chilworth m-a rugat să-i găsesc o secretară care să vorbească fluent franceza, spaniola, italiana şi, dacă se poate, greaca.

- Dar poate s-o caute el însuşi, zise vicontele.

- Mă îndoiesc să existe o persoană capabilă de aşa ceva. Englezii nu vorbesc bine decât propria limbă. Adesea, nici pe aceasta nu o vorbesc corect.

- Dacă există cineva care poate accepta o asemenea provocare, numai tu eşti acea persoană. Iar reputaţia îţi va creşte. Noapte bună, ducesă şi mulţumesc încă o dată.

Ducesa rostise vorbe care o frapaseră pe Shona.

- Nu-mi mulţumi până nu vei fi găsit, în sfârşit, pe cineva pe care să-l iubeşti. Atunci îmi vei fi cu adevărat recunoscător că te-am salvat.

«*

Când se aşeză în trăsura care o ducea acasă, aceste vorbe îi reveniră în minte. Dacă îi va permite colonelului să-şi impună voinţa, nu se va căsători niciodată cu un. bărbat pe care să-l iubească.

Nu trebuia să se petreacă aşa ceva.

Camera ei era cufundată în întuneric, iar Effie intrase parcă în pământ. Slujnica se întoarse peste cinci minute.

- îmi pare rău, domnişoară, zise ea, alarmată. Ar fi trebuit să

vă aştept.

- Nu-i nicio problemă, Effie, Ai petrecut bine cu omul tău? Ochii Iui Effie străluceau.

- O, da! Jimmy şi cu mine ne vom căsători cât de repede se va putea.

- Spei să fiţi foarte fericiţi, zise Shona cu multă căldură.

Effie a găsit iubirea adevărată, îşi spuse ea, oarecum invidioasă.

- Dar dumneavoastră cum aţi petrecut?

Shona ii povesti totul, inclusiv conversaţia pe care o auzise din întâmplare.

Ducesa e ca o zână bună, zise fata în timp ce pieptăna părul stăpânei sale.

- Da, insa genul care face minuni cât se poate de lumeşti. Marchizul de Chilworth doreşte să-i găsească o secretară care să vorbească mai multe de limbi străine.

- Ca dumneavoastră?

- Cine, eu?

- Tatăl dumneavoastră v-a învăţat atâtea limbi străine.

- Da, aşa e, însă cred că s-a referit la un bărbat secretar, nu la o femeie.

- Şi dacă nu va găsi unul?

Shona rămase cu ochii pironiţi în oglindă, întrebându-se de ce nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Ar putea fi şansa ei de a fugi.

„De-aş îndrăzni!" îşi spuse ea.

- Hei, am auzit vorbindu-se despre marchizul ăsta. E numit monstrul.

- Monstrul? repetă Shona.

- Se spune că nu l-a văzut nimeni din momentul când s-a petrecut marea tragedie.

- Despre ce mare tragedie vorbeşti?

- Se spune că era îndrăgostit nebuneşte de o fată, însă aceasta era hărăzită altuia.

- Ce s-a întâmplat?

- Au fugit, dar logodnicul ei i-a prins şi a împuşcat-o în inimă, zise Effte. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut. Fie se închide în casă, fie bântuie mările pe iahtul lui.

- Pare genul de melodramă pe care o vezi pe scenă, zise Shona cu scepticism.

- Se spune că i-a albit părul într-o noapte.

- Şi când se presupune că s-a petrecut povestea asta? întrebă Shona.

- Se presupune? Chiar s-a petrecut. Jur că e adevărată. Am auzit-o de la un văr de-al doilea care s-a căsătorit cu cineva care a lucrat altădată pentru marchiz.

Dacă sperase ca în acest fel să o bage în sperieţi, fata fu dezamăgită. Shona Winterton era o femeie raţională, cu o minte practică.

- Mi se pare o poveste cusută cu aţă albă, zise ea cu fermitate. Dacă această poveste ar fi adevărată, toată lumea bună ar fi la curent cu ea.

- Cum să ştie, atâta timp cât el se ascunde de lume? întrebă Effie. O, domnişoară, poate nu ar trebui să vă apropiaţi de el. Dacă vă face să dispăreţi?

- De ce ar face una ca asta? întrebă Shona.

- Din motive întunecate, zise Effie dramatic.

- Ce motive întunecate?

- Cine ştie?

Shona strânse din buze.

- Un asemenea răspuns nu ne duce prea departe, zise ea. Dacă marchizul de Chilworth e aşa de retras, este tocmai ce îmi trebuie.

- Dar dacă vrea să străbată cele şapte mări cu dumneavoastră?

- O, Effie, tiu mai vorbi ca un personaj dintr-un roman sentimental, chicoti Shona. în plus, a călători peste mări şi ţări m-ar îndepărta de tatăl vitreg. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu marchizul de Chilworth.

- O, şi dacă e periculos?

- Dacă e periculos, mă întorc acasă.

- Dar dacă vă face să dispăreţi?

- îmi voi asuma acest risc.

Ochii îi străluceau de hotărâre.

- Cine ştie? Poate şi eu am motive întunecate.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Shona se trezi devreme. Effie îi aduse micul dejun în cameră, încât să nu-l mai întâlnească pe colonel.

- Deşi nu cred că s-a trezit. Probabil că aseară s-a întors târziu, observă Shona.

- Dacă e să-i dau crezare valetului său, la ora trei dimineaţa. Şi mirosind a băutură.

- Atunci, probabil nu se va trezi înainte de prânz. Bine. Am timp suficient să fac planuri.

- Ce haine să vă pregătesc?

- Nu prea ştiu. Trebuie să am o înfăţişare comună, de femeie mai în vârstă. Poţi să mă coafezi în aşa fel încât să par mai în vârstă?

După mai multe încercări, ajunseră într-un târziu la o formulă potrivită.

Shona avea părul strâns la spate într-un coc.

- Am nevoie şi de nişte ochelari, zise ea. Dar de unde să iau?

- De la Higgins! exclamă Effie, triumfătoare.

Higgins fusese majordom-adjunct şi plecase luna trecută, lăsând ochelarii.

Din fericire, Effie ştia unde să îi găsească, aşa că reveni imediat cu ei. Ochelarii îi confereau un aer sever.

- Dar cum anume să mă îmbrac? întrebă ea. Toate hainele mele sunt prea fine pentru femeia pe care trebuie s-o întruchipez.

- Şi pe cine trebuie să întruchipaţi, domnişoară?

- O persoană matură şi plină de demnitate. Sunt o fiinţă aspră. De fapt, cred că soluţia cea mai bună ar fi să întruchipez o văduvă.

- Dar nu aveţi verighetă.

- O voi pună pe a mamei.

Când lady Helen s-a recăsătorit, şi-a scos prima verighetă şi a oferit-o fiicei sale. Shona scoase din cutiuţa cu bijuterii preţiosul inel în interiorul căruia se afla gravată următoarea propoziţie: Fie ca iubirea noastră să fie veşnică.

Tatăl ei i-l dăruise în ziua nunţii. Ce fericiţi trebuie să fi fost!

Dar el murise, iar soţia lui se recăsătorise cu un bărbat nedemn de ea.

- Nu-l voi lăsa pe acest bărbat să mă înfrângă, îşi spuse ea punând verigheta pe deget. Acum, trebuie să găsesc ceva potrivit cu care să mă îmbrac. Am oare ceva suficient de uzat?

- Ce ziceţi de una din rochiile mele? sugeră Effie.

- Minunată idee!

Effie aduse rochia pe care o purta la biserică, o rochie foarte simplă şi, pe care Shona nu ar fi purtat-o de obicei.

Când se privi în oglindă, îşi spuse că nu semăna deloc cu ea însăşi.

- Arăt ca o zgripţuroaică, zise ea. E bine.

- Să le spun să tragă trăsura în faţă?

- Nu, nu e departe. Voi merge pe jos. Astfel, nimeni nu va şti unde rnu am dus.

- Atunci, vin cu tine, zise Effie cu fermitate. Voi aştepta în faţa casei, dar nu veţi merge singură acolo.

- Crezi vă voi dispărea din "motive ascunse?” întrebă Shona, chicotind.

- S-ar putea. în plus, nu doresc să fiu aici când se trezeşte stăpânul.

- Ai dreptate. Să mergem!

Coborâră două străzi, apoi strigară după o trăsură. Drumul nu ţinu decât cincisprezece minute.

Când coborâră în faţa casei marchizului, sesiză imediat că aceasta avea o înfăţişare stranie.

Multe ferestre aveau obloanele trase. Era locuinţa unui om care întorsese spatele lumii.

Pentru prima dată, se întrebă cu seriozitate ce fel de bărbat era marchizul de Chilworth.

Respinse ideea că era monstrul din imaginaţia aprinsă a lui Effie. Dar pe de altă parte, nu semăna cu ceilalţi bărbaţi.

Shona nu-l întâlnise niciodată în societate, şi rareori îi auzise rostit numele.

- Nu-mi place cum arată, domnişoară, zise Effie în timp ce se uitau la casa care se înălţa în faţa lor. Până la urmă, am să vă însoţesc.

Vorbise ca şi cum s-ar fi aşteptat să intre în cuşca leilor. Shona strânse din buze, emoţionată de loialitatea slujnicei sale.

- Prea bine, zise ea. Dacă vrea să mă facă să dispar, va trebui să aibă de-a face şi cu tine.

- Aşa e. Iar eu voi lupta.

- Effie, glumeam.

- Eu nu, răspunse fata, afişând o expresie sumbră.

Shona apăsă pe sonerie, sperând şi rugându-se ca postul să nu li fost deja ocupat.

Majordomul deschise uşa.

Cum acesta o privea nedumerit, Shona zise:

- Te rog să-l informezi pe lordul Chilworth că am fost trimisă de ducesa de Gresham.

Majordomul zâmbi.

- Vă rog să intraţi, doamnă. Stăpânul tocmai şi-a terminat micul dejun.

- O, Doamne! Sper că nu am sosit prea devreme.

- Stăpânul se trezeşte întotdeauna devreme, o informă majordomul. După cum probabil ştiţi, va pleca în curând din ţară.

- Nu, nu ştiam, răspunse ea, uimită.

- Pe cine să anunţ?

Shona luă o decizie mai repede decât făcuse vreodată în viaţa

ei.

- Pe Winters, zise ea într-un târziu. Pe doamna Winters.

- Ei bine, doamnă Winters, sunt sigur că stăpânul se va bucura să vă primească.

Shona intră, urmată de Effie, care se aştepta ca dintr-o clipă în alta să se arunce asupra lor cu ulei fierbinte.

îl urmară pe majordom până într-un salon destul de auster.

- Aşteptaţi aici, zise acesta.

Rămasă, cu Effie, Shona se duse la oglindă şi făcu o ultimă verificare a ţinutei.

Ceea ce văzu o mulţumi.

Ochelarii îi răpeau frumuseţea ochilor, iar severitatea coafurii impunea şi îndepărta.

- E oare înţelept să alegeţi un nume atât de asemănător cu cel real? şopti Effie. Winters seamănă foarte mult cu Winterton.

- Din acest motiv l-am şi ales, replică Shona, la fel de încet. Dacă voi pleca în străinătate cu el, va trebui să-i arăt paşaportul, care e pe numele Winterton. Dacă remarcă diferenţa, îi voi spune că rnu a înţeles greşit.

- O, ce inteligentă sunteţi! oftă Effie, îngrijorată.

- Nu e prea inteligent ce am făcut, dar a fost lucrul cel mai bun pe care l-am putut face pe moment.

Aşteptară destul de mult până când se întoarse majordomul.

- Stăpânul poate să vă primească, doamnă, anunţă el.

Shona se ridică de pe canapeaua pe care se aşezase.

- Frumos din partea lui, zise ea.

- Vă rog să mă urmaţi.

înainte de a pleca, schimbă o privire cu Effie.

- A sosit doamna Winters, anunţă majordomul, dându-se la o parte pentru a-i permite să intre.

Shona se trezi într-o bibliotecă întunecată, ca de altfel şi restul

casei. Marchizul stătea la fereastră şi privea spre grădină.

Când se întoarse, lumina îi venea în spate, conferindu-i o aură nepământeană.

După prima impresie, înţelese că avea de-a face cu un bărbat neobişnuit. Avea cel puţin un metru optzeci şi trăsături foarte fine.

Ochii îi erau întunecaţi şi strălucitori, şi parcă încercau să-i citească în suflet.

Era greu să-ţi dai seama ce vârstă are. Avea cu siguranţă peste treizeci de ani, poate spre patruzeci, părul negru, nu alb, aşa cum profeţise Effie.

Dar mai ales avea ceva de om bântuit, ceva care nu se lega de vârstă.

Shona îşi aminti povestea pe care i-o relatase Effie despre femeia pe care o iubise şi care fusese împuşcată drept în inimă.

Poate îl mai bântuia şi acum.

- înţeleg că ai fost trimisă de ducesa de Gresham...

- Da, îi răspunse Shona. M-a informat că aveţi nevoie de cineva care vorbeşte limbi străine. Cunosc franceza, spaniola, italiana şi greaca.

Marchizul schiţă un zâmbet.

- Ce colecţie! Numai ducesa putea da dovadă de atâta dibăcie încât să găsească pe cineva aşa de talentat.

- Mă gândeam eu că veţi fi surprins, îi răspunse Shona. Sunt foarte bună la franceză şi greacă, dar pot şi să citesc şi să scriu în celelalte două.

Marchizul o privi uimit, apoi îi indică unde să se aşeze. Tânăra

se aşeză pe canapea şi-şi dădu imediat seama că lumina de la fereastră îi cădea drept pe faţă.

El, în schimb, se aşeză la o oarecare distanţă de ea, în partea mai întunecată a încăperii.

- Cum ai învăţat toate aceste limbi? întrebă el.

Avea o voce profundă şi întrucât stătea în penumbră, aveai senzaţia că se aude din interiorul unei caverne.

- Am călătorit foarte mult, îl informă Shona.

- Cu soţul tău?

- Da, zise ea, improvizând pe loc. Era un împătimit călător şi am vizitat multe locuri împreună.

- Te-ar deranja dacă ţi-aş testa cunoştinţele?

- Singur că nu. Nu vreau să mă angajaţi fără a fi sigur că îndeplinesc toate condiţiile.

- Ce-ar fi să vorbim în spaniolă?

- Nu este limba mea favorită, îi răspunse Shona în spaniolă, şi găsesc destul de greu cuvintele potrivite, dar pot să citesc şi să scriu. în egală măsură, mă descurc şi la nivelul conversaţiei.

- Dacă îmi permiţi, te descurci foarte bine, îi răspunse marchizul în spaniolă cu încetineală şi ezitare.

Continuă în italiană, pe care o vorbea la fel de stângaci ca spaniola,

- Răspunde-mi acum în italiană cum crezi că e vremea la Roma în clipa de faţă.

Shona începu să vorbească despre Roma, pe care o vizitase cu tatăl ei. Vorbea într-un fel care arăta fără putinţă de tăgadă nu numai că ştia oraşul, ci şi că limba îi era familiară.

- Splendid! exclamă marchizul când sfârşi.

- De unde ştiţi că a fost splendid? se încumentă ea să întrebe. De-abia aţi reuşit să mă urmăriţi.

El oftă cu regret.

- E aşa de evident? Ei bine, dacă ai fi vorbit mai rar, cred că aş fi înţeles mai bine. înţelegi acum de ce am nevoie de ajutorul tău. Cred că nu mai e nevoie să-ţi testez cunoştinţele la celelalte limbi.

- Dacă doriţi, mă voi supune testului.

- Ai afirmat că vorbeşti greaca. Veche sau modernă?

- Pe amândouă. Să vă demonstrez?

- NU ar avea niciun rost. NU aş înţelege.

Se aşează pe un scaun şi o fixă cu privirea.

- Vorbeşte-mi despre tine! o îndemnă el. Unde e domnul Winters?

- Nu mai trăieşte, îi răspunse ea cu sânge-rece.

- Ai copii?

-Nu.

- Ce vârstă ai?

- Treizeci şi unu de ani.

- Când te-ai căsătorit şi de cât timp eşti văduvă?

Shona şovăi. Anticipase că i se vor pune întrebări, dar nu atât de detaliate. Nu-i plăceau minciunile, dar trebuia s-o facă, dacă voia să scape de tatăl vitreg.

- Am fost căsătorită zece ani, iar soţul meu a murit acum trei ani.

- înseamnă că te-ai căsătorit foarte tânără.

- La optsprezece ani.

- Cum era soţul tău?

- Un bărbat blând şi foarte învăţat, zise ea descriindu-l practic pe tatăl ei. îi plăcea să împărtăşească ştiinţa celorlalţi, aşa că de la el ştiu tot ce ştiu.

- Ai apreciat gestul lui?

- O, da! răspunse ea cu însufleţire. Era un minunat profesor. Făcea ca totul să pară viu. Tot ce spunea era interesant. Mi-a deschis mintea şi mi-a arătat cât de frumoasă e lumea. Când vizitam vestigii istorice, mă plimba printre ruine şi îmi vorbea despre oamenii care trăiseră acolo. Aşa am aflat despre vechii romani, despre zeii greci, despre muzicienii spanioli şi despre bucătăria franţuzească.

Eără să vrea, un zâmbet i se ivi în colţul buzelor. Vorbea despre tatăl ei, pe care-l adorase.

-A fost minunat, zise ea cu blândeţe. NU am crezut niciodată că viaţa poate fi diferită, dar...

- Cum a murit? întrebă marchizul cu blândeţe.

- A avut un atac de cord şi a murit în două ore. Nici nu am avut când să ne luăm rămas-bun. Brusc, toată lumina şi fericirea din viaţa mea au dispărut. Mi-e în continuare foarte dor de el.

Când Shona termină, se lăsă tăcerea. într-un târziu, ridică privirea şi constată că marchizul o privea nedumerit.

- Probabil l-ai iubit foarte mult, zise el în cele din urmă.

- Da, l-am iubit.

- Iartă-mă că îţi spun, dar pare că a fost mult mai în vârstă decât tine.

- Nu eram de aceeaşi vârstă, dar nu conta. De ce ar conta?

- Nu, nu contează, se grăbi el să răspundă.

- Poate ar trebui să vă pun şi eu câteva întrebări, zise Shona. Care vor fi atribuţiile mele şi de ce aveţi nevoie de cineva care să cunoască limbi străine? Trebuie cumva să întreţineţi o corespondenţă în limbi străine?

- Corespondez frecvent, dar şi călătoresc foarte mult. In clipa de faţă, doresc să scriu o carte. Se va baza pe experienţele mele avute în diferite ţări. Planul meu este să mă întorc în aceste ţări, să adun material.

- Majordomul dumneavoastră a spus că plănuiţi să plecaţi curând în străinătate, remarcă Shona, dar nu a menţionat o dată.

- Pentru că nici eu nu ştiu. Am aşteptat să găsesc secretara potrivită. Acum cred că am găsit-o. Doamnă Winters, eşti prea bună să fii adevărată.

Apoi, o întrebă pe un ton hotărât:

- Poţi să pleci din Anglia aproape imediat?

Shona îşi ţinu respiraţia.

- în clipa asta sau peste o zi - două? se interesă ea

Marchizul râse.

- Nu chiar în clipa asta, dar dacă te-am găsit, nu văd de ce am mai tergiversa. Aş vrea să plecăm mâine dimineaţă. Te descurci?

- Cu siguranţă, răspunse ea cu entuziasm, gândindu-se că ar putea fi răspunsul la toate rugile ei.

- Mai există, desigur, o problemă, admise el. Cred că îţi dai seama.

- Nu, nu-mi dau seama. îndeplinesc condiţiile, nu?

- Din multe puncte de vedere vei fi perfectă, dar trebuie să

mărturisesc că nu am plănuit să angajez o femeie. Vom călători împreună, iar oamenii vor începe să vorbească.

- Dar nu vom sta suficient de mult timp într-un loc încât să-i auzim, remarcă ea.

- Aşa e, dar nu te-ai simţi mai bine dacă ai lua o femeie care să te însoţească?

- Nu mi-e teamă de scandal, cum nu ar trebui să vă fie nici dumneavoastră. Nu sunt nici tânără, nici frumoasă, aşa că nu cred că voi deranja pe cineva

- Prea bine. Dacă eşti aşa de sigură, ne vom asuma riscul. Poţi veni mâine dis-de-dimineaţă, ca să plecăm?

- Pot face mult mai mult de atât, îi răspunse Shona cu hotărâre. Pot veni imediat. Mă întorc acasă să-mi iau lucrurile, iar mâine plecăm în zori, dacă asta vă doriţi.

- Nu ţi se pare că ai uitat ceva, doamnă Winters?

. - Ce anume?

- Nu m-ai întrebat cu cât intenţionez să te plătesc. Mi se părea o întrebare foarte importantă.

lată o dilemă! Habar nu avea care ar fi salariul potrivit pentru un asemenea post.

- O, vom vorbi mai târziu, zise ea nepăsâtoare. De fapt, las bucuioasă chestiunea banilor pe seama dumneavoastră.

- Eşti cu siguranţă diferită de toţi angajaţii pe care i-am avut până acum, zise marchizul, nedumerit. îţi promit că te voi plăti corect şi că nu voi trăda încrederea pe care o ai în mine.

Sună clopoţelul de pe masă, iar majordomul apăru imediat, ca s-o conducă.

La uşă, Shona întoarse capul pentru a-şi lua rămas-bun, însă marchizul se îndepărtase deja de ea.

După ce o luă pe Effie, vizibil uşurată s-o vadă, Shona se grăbi să ajungă în stradă şi chemă o trăsură.

- E un monstru, domnişoară? întrebă Effie cu răsuflarea tăiată, când trăsura se puse în mişcare.

- Nu, răspunse Shona schiţând un zâmbet. Nu e un monstru, ci un om foarte neobişnuit. Ca să fiu sinceră, nu am mai întâlnit pe cineva ca el. Acum, trebuie să ne întoarcem acasă, să ne facem bagajele şi să plecăm înainte să fim prinse de colonel.

- Unde vă duceţi?

- Mă întorc la casa marchizului.

Effie o privi uimită.

- Veţi locui cu el?

- Nu voi locui cu el, se grăbi Shona s-o liniştească. Voi sta sub acoperişul lui în noaptea asta, iar mâine plecăm în străinătate. Trebuie să mă gândesc şi la tine, adăugă ea, încruntându-se. Nu te pot lăsa pradă mâniei colonelului. Va trebui să găsim o modalitate să te scap şi pe tine. Dacă îţi dau bani pentru dotă, te duci la Jimmy?

- O, da!

îndată ce ajunseră acasă, alergară sus şi avură noroc să nu le observe nimeni prezenţa.

- Scoate-ţi hainele şi îmbracă-te cu ceva de la mine, zise Shona, nerăbdătoare. Vom fugi pe ascuns.

în câteva minute, umplură două valize mari.

- Coboară şi caută o trăsură, îi ceru Shona. Vin şi eu imediat.

Acum, venea partea cea mai grea. Ştia că nu poate dispărea fără a-i lăsa câteva vorbe mamei sale, care nu trebuia să fie lăsată pradă grijilor.

Se aşeză la masă şi-i scrise o scrisoare.

„Dragă mamă,

Am hotărât să plec o vreme. Nu pot rămâne aici, să-i permit colonelului să mă bată la cap cu măritişul.

Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Am o mulţime de prieteni pe care-i pot vizita. Probabil voi trece pe la toţi. Familia McPherson m-a invitat adesea la ei şi sunt sigură că se vor bucura să mă vadă".

Familia McPherson locuia în Scoţia. Fără a-i spune explicit că se ducea acolo, strecura o aluzie care să-l conducă pe tatăl ei vitreg într-o direcţie greşită. Îl trimitea spre nord, în timp ce ea se îndrepta spre sud.

încheie scrisoarea în felul următor:

„Iţi voi scrie curând.

Toată afecţiunea mea, dragă mamă,

Shona".

Pecetlui scrisoarea şi chemă un valet. Când acesta sosi, i-o întinse şi-i spuse că trebuie să i-o dea când se scoală.

- Te rog să mă ajuţi să duc valizele astea jos. Vreau să dau unele lucruri de pomană şi am strâns destul de multe.

Până fură transportate toate bagajele, Effie se întorsese cu trăsura. Valetul o ajută să Ie uree, dar se alarmă când o văzu sărind în trăsură.

- Dar de ce nu luaţi o trăsură de-a noastră?

- Nu e vreme, îi răspunse ea scurt. La revedere!

Undeva sus auzi o fereastră deschizându-se şi ridică privirea.

Tatăl ei vitreg o privea năuc, de parcă s-ar fi trezit dintr-o beţie.

- Stai! strigă el.

- Grăbeşte-te! îi porunci Shona vizitiului.

Acesta îndemnă caii şi porniră.

- Cum spuneţi dumneavoastră.

Inima Shonei bătea nebuneşte. Nu se îndoia că acesta va porni călare în căutarea ei imediat ce se va fi îmbrăcat.

- Unde vreţi să ajungeţi? întrebă vizitiul.

îi întinse adresa marchizului, apoi i se adresă lui Effie.

- După ce voi coborî, te va duce la Jimmy. Iată banii pentru vizitiu şi aici bani de la mine ca dar de nuntă.

- O, domnişoară! exclamă fata, îmbrăţişând-o.

Shona o îmbrăţişă şi ea, sperând ca problemele ei să fie rezolvate la fel de uşor.

Shona coborî şi mâncă repede, aşa încât să se retragă cât mai repede în propria încăpere.

In timp ce îşi bea cafeaua, auzi un zgomot pe hol. Presupunând că era marchizul, se ridică pentru a-l întâmpina.

Numai că bărbatul care intră nu era marchizul, dar înţelese imediat că era o rudă.

Avea în jur de douăzeci de ani, era înalt şi cu faţa netedă, exact ca marchizul. Felul în care vorbea distrăgea atenţia de la frumuseţea lui.

- Bună seara, doamnă, zise el oprindu-se când o văzu pe Shona. Sunt Lionel Hilton, nepotul lui Chilworth. Dumneata cine

eşti?

- Sunt doamna Winters. Stăpânul m-a angajat pe post de secretară, zise ea cu calm, pregătindu-se de plecare.

- O, da? îmi dă peste cap toate planurile.

Lionel trase un scaun şi se aşeză la masă.

- Nu arăţi ca o secretară, decretă el.

- Pentru marchiz sunt, asta e tot ce contează. Te deranjează?

- Adevărul e că... speram ca eu să-i fiu secretar. Mi-ar fi convenit de minune să merg în călătoria asta cu el.

O privi cu speranţă, iar Shona presupuse că ar fi trebuit să-şi abandoneze postul de dragul lui. Era limpede că acestui copil răsfăţat nu i se refuzase niciodată nimic.

Pe de altă parte, era cu neputinţă să nu-ţi placă.

- îmi pare rău, domnule, dar am fost angajată de lordul Chilworth.

- Dar ai putea face altceva, sugeră el.

- La fel şi tu.

- Păi... nu prea mă pricep la nimic.

- Atunci, nu-i vei fi de ajutor ca secretar, zise ea, amuzată.

- Nu cred că e cine ştie ce de lucru. M-aş descurca...

- Ţi-ai oferit serviciile lordului Chilworth?

-Da.

- Şi ce a spus?

- Că nimic pe lumea asta nu l-ar putea convinge, recunoscu Lionel. Dar aşa mult mi-ar fi plăcut să merg cu el...

Shona râse şi zise, în spaniolă:

- Sunt sigură, dar dacă îţi imaginezi că voi ceda pentru tine, te înşeli.

- Ascultă, nu e corect.

- Vrei să spui că nu ai înţeles ce am spus.

- Nici măcar o boabă.

- Atunci, cum l-ai putea ajuta la cartea de călătorii?

- Chestia asta cu scrierea unei cărţi de călătorii e praf în ochi. Ce plănuieşte să facă e... mă rog, ceva diferit.

- Stăpânul m-a informat că lucrează la o carte de călătorii, îl informă Shona. NU am de ce să nu-l cred.

- Dar de când îl cunoşti?

- Astăzi l-am întâlnit prima dată.

- E prea devreme să-ţi fi mărturisit adevăratul motiv al călătoriei. De fapt, cred că nu recunoaşte nici faţă de el însuşi ce intenţionează să facă.

Ceva din tonul vocii lui îi dădu fiori Shonei, deşi nu ar fi putut spune ce anume.

- Ce vrei să spui? Vorbeşti de parcă ar fi pe punctul de a săvârşi ceva îngrozitor.

- Poate. Nu ştiu. Probabil nici el nu ştie. Nu va şti decât în ultima clipă... ei bine, e o poveste lungă.

- Sunt sigură, zise Shona, amuzată. E o poveste lungă şi trebuie să te gândeşti la ea.

Lionel era şocat.

- Cine te-ar auzi, ar spune că nu mă crezi.

- O, da? Ce te-a făcut să ajungi la această concluzie? întrebă ea, zâmbindu-i cu răceală

- Ei bine, zise el scoţând un oftat. Dacă nu mă crezi, nu mă crezi.

- Nu te cred.

- Cred că toată parada asta are menirea de a mă face să renunţ la post în favoarea ta. îţi pierzi vremea. Acum, dă-mi voie să mă retrag în camera mea.

Capitolul 3

- O, nu pleca încă! o imploră Lionel. Mai stai cu mine! Nu-mi place să fiu singur.

Luă un pahar din dulap şi-l umplu cu vin din sticla care fusese deschisă pentru Shona. îl ridică închinând în sănătatea ei şi arborând zâmbetul cel mai frumos.

Ea îi întoarse zâmbetul. Era fermecător, dar nu voia să-i cadă în plasă.

în plus, înţelese că băuse mai mult decât trebuia.

- A sosit timpul să mă retrag, zise ea ridicându-se.

- O, nu pleca încă! o imploră el, blocându-i drumul. Rămâi să-mi ţii companie.

- Nu, mulţumesc. Vreau să mă retrag. Stăpânul doreşte să plecăm devreme mâine dimineaţă.

- Poate reuşesc să te conving în privinţa plecării.

- Sau poate nu. Lasă-mă, te rog, să trec.

- Ştii, eşti foarte drăguţă fără ochelari. Aş vrea să te văd fără ei. Ajunse la ea şi îi scoase pince nez-ul înainte ca ea să poată

protesta.

- Dă-mi drumul, zise ea.

- Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

- Ei bine, dacă nu-mi dai drumul imediat, vei descoperi pe propria piele cât de serios vorbesc şi vei plânge probabil o

. săptămână.

- Măi să fie! O provocare! Hai să vedem cine va învinge!

O trase spre el. Mai degrabă se juca decât să fie dur, însă era prea puternic pentru ea.

- Doar un pupic, zise el încercând s-o sărute.

Indignată, Shona încercă să scape. Nu auzi uşa care se deschise în spatele ei, dar îl văzu pe Lionel clătinându-se. Marchizul îl scutură bine şi-l lipi cu umerii de zid.

- Ce naiba faci? urlă el. Ţi-am spus să nu te mai apropii de această casă.

• • *

- Am venit să-ţi vorbesc, să-ţi spun cât de nedrept eşti cu mine. Eu ar fi trebuit să plec cu tine.

- Ţi-am mai spus, Lionel, că nu te-ai descurca. Nu cunoşti limbi străine. Dacă ţi-ai fi dat mai mult silinţa la şcoală, în loc să bei şi să te înhăitezi cu tot felul de persoane dubioase...

- O, Doamne! Iar începi? îmi plac persoanele dubioase. Sunt mult mai amuzante.

- Eşti beat!

- Nu, doar puţin ameţit.

- Cum ai îndrăznit să intri cu forţa în casă şi să insulţi o

doamnă? ripostă marchizul îmi cer scuze pentru... zise el întorcându-se spre Shona.

Se opri, uimit de ce vedea. în încercarea de a se elibera din strânsoarea lui Lionel, părul i se desprinsese şi-i căzuse în cascadă pe spate.

Văzând cât de mâhnit este marchizul, se grăbi să spună:

- Sper că nu mă veţi învinovăţi pe mine pentru acest incident, spuse ea cât mai demn cu putinţă. Nu tolerez comportamentul tinerilor prost crescuţi...

- Nu poţi afirma că sunt prost crescut, declară Lionel, ţâfnos. Sunt "Onorabil".

- Ba nu. Eşti persoana cea mai puţin onorabilă din câte mi-a fost dat să întâlnesc.

- Nu asta am vrut să...

- Ştiu ce ai vrut să spui. E o prostie să declari că un bărbat e onorabil, comportându-se aşa cum te-ai comportat tu.

Lipsit de înţelepciune, Lionel continuă disputa.

- Nu are nicio legătură. Doar pentru că în Anglia se obişnuieşte a se folosi acest titlu nu înseamnă că... Ei bine, aşa facem noi lucrurile în Anglia.

- Atunci, a sosit timpul ca Anglia să găsească altceva pentru o conduită mai potrivită, declară Shona cu asprime.

Lionel se holbă la ea.

- Eşti o revoluţionară! strigă el.

- Sunt o femeie cu bunu simţ şi cred că dacă sistemul produce specimene îngrozitoare ca tine, trebuie schimbat.

- Eşti o radicală! Vrei să răstorni societatea.

- Nu, tinere! Nu sunt radicală. Dar să te răstorn pe tine, de preferinţă dintr-un turn, mi-ar face mare plăcere,

- Iar următorul lucru pe care ai dori să-l faci va fi să pui o bombă Ia palatul reginei.

- Prostii! Nu e vina reginei că eşti un răsfăţat.

- Ei bine, e naşa lui, remarcă marchizul, amuzat. Iar când o vede, are tendinţa de a-l răsfăţa, aşa că are o oarecare responsabilitate. Totuşi, cred că bombardarea castelului Windsor ar fi un gest excesiv. Ce-ar fi să-l dau afară din casă?

- Excelentă idee! admise Shona.

în următoarele momente, se duse o luptă înverşunată între dorinţa matchizului de a-l scoate afară pe Lionel şi încăpăţânarea acestuia din urmă de a rezista. învinse într-un târziu marchizul, care era mai puternic.

Shona profită de absenţa acestuia pentru a-şi prinde părul. Astfel o surprinse marchizul la întoarcere.

Privirile lor se întâlniră în oglindă, iar ceea ce citi în ochii Iui făcu să-i vibreze inima.

- Doamnă Winters, îmi cer scuze pentru tratamentul necuviincios de care aţi avut parte în această casă, începu el.

- Să nu ne mai gândim...

- Mă tem că trebuie. E clar că eşti mai tânără decât m-ai făcut să cred. îţi înţeleg motivele...

- Am nevoie de acest post, zise ea cu disperare.

- înţeleg, dar şi tu trebuie să-ţi dai seama că nu putem călători împreună singuri. Dacă nu vei găsi o doamnă care să te însoţească, nu voi avea încotro şi va trebui să-ţi cer să pleci,

- Cum?

- Nu pot călători cu o tânără atrăgătoare, fără însoţitoare.

- Dar nu sunt atrăgătoare, zise ea punându-şi în grabă ochelarii. Vedeţi? Nu sunt aşa de tânără pe cât par.

- Mă îndoiesc.

Shona fu cuprinsă de disperare. Toate visele ei se năruiau.

Unde să plece?

Să se întoarcă acasă, în ghearele tatălui vitreg? Mai degrabă moartea.

- Lord Chilworth, te rog să nu mă trimiţi acâsă. Am părăsit locul unde trăiam. Nu există cale de întoarcere pentru mine.

- îmi pare rău. Vreau să lucrezi pentru mine, dar nu poţi veni singură.

- Dar una din cameristele...

- Mă tem că o cameristă nu e potrivită. Pentru a-ţi fi însoţitoare, doamna trebuie să aibă aceeaşi poziţie socială. Sigur... poţi rămâne aici peste noapte, dar mâine...

Deşi blânde, vorbele sale erau categorice. Senzaţia ei de neputinţă era copleşitoare.

Sunetul soneriei îi întrerupse însă.

- Dacă e iar Lionel, zise cu vehemenţă marchizul îndreptându-se spre uşă.

- Effle! exclamă Shona, când văzu cine era.

Fata se prăbuşi în braţele ei, plângând în hohote.

- Ce e, draga mea? o întrebă Shona. Nu te-ai dus la Jimmy? Sau nu l-ai găsit?

- O, ba da! Un nemernic şi un suspicios....

Shona nu reuşea să înţeleagă, clar presupuse că Jimmy săvârşise cine ştie ce lucru îngrozitor.

- Nu mă alungaţi, o imploră Effie.

- O cunoşti pe această doamnă? o întrebă marchizul în timp ce le privea.

-Da, e...

locmai voia să spună că e camerista ei când îi veni o idee.

- E o prietenă foarte apropiată, zise ea. Până de curând am locuit sub acelaşi acoperiş şi suntem ca surorile.

-Atunci, problema noastră pare a-şi găsi rezolvare, remarcă el.

Era adevărat, reflectă Shona. Cerul răspunsese rugăciunilor ei în modul cel mai neaşteptat.

- Să vorbesc cu ea între patru ochi, spuse ea, trăgând-o pe Effie afară din sala de mese.

După ce închise uşa în urma lor, îi întinse lui Effie un pahar cu vin şi o invită să se aşeze.

- Ce s-a întâmplat?

-Jimmy e cel mai obraznic, mai ticălos...

- Da, ştiu. Mai exact, ce a făcut?

- Din cauza hainelor pe care mi le-aţi dat. Când le-a văzut, a vrut să ştie cum am ajuns în posesia unor lucruri aşa de fine.

- Dar te-a mai văzut în haine de-ale mele.

- Nu la fel de fine ca astea. Când a văzut rochia albastră de bal, a făcut ochii mari. A spus că trebuie să mai am un iubit, ştiţi, genul acela de bărbat care cumpără haine scumpe... A zis că trebuie să fi făcut ceva necurat, adăugă ea izbucnind din nou în plâns.

- O, Effie! Ce rău îmi pare! Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva.

- Ce să fac acum?

- Vei merge cu mine în străinătate.

-Cum?

- Am nevoie de o însoţitoare, iar lordul Chiiworth nu mă va lua dacă nu găsesc una. Spune că nu poate fi o slujnică, însoţitoarea trebuie să aibă acelaşi rang social.

Effie o privi uimită.

- Aşa că de acum înainte sunt doamna Winters, iar tu eşti... Numele tău de familie e Jakes nu? Eşti domnişoara Jakes. Ne vom tutui.

- Nu pot face aşa ceva, exclamă fata, scandalizată.

- Dacă nu o faci, sunt pierdută, decretă Shona.

- Prea bine, domnişoară... doamnă...

- Shona, zise ea cu fermitate.

Effie încuviinţă cu şovăială.

- Bine. Ai paşaportul la tine? o întrebă Shona, mulţumind Cerului că Effie călătorise de atâtea ori cu ea.

- O, da. Când mi-am făcut bagajele, ştiam că nu mă mai întorc.

- Vino să-l cunoşti pe marchiz.

îl găsiră în bibliotecă. Shona îşi prezentă "prietena", mulţumind Celui de sus că Effie era îmbrăcată cu hainele pe care i le dăruise şi astfel, arăta ca o veritabilă lady.

Effie era nervoasă, dar suficient de isteaţă încât să fie laconică în răspunsuri, iar când marchizul află că era pregătită să vină cu ei, păru satisfăcut.

Shona avea multe să-i povestească, aşa încât ani nevoie de o oră la capătul căreia încuviinţau amândouă, aşteptând cu nerăbdare aventurile palpitante ale zilei următoare.

¡Mc*

Plecară devreme a doua zi, deşi nu suficient de devreme cât şi-ar fi dorit Shona. Trăsura marchizului plecă din faţa casei la opt fix, în direcţia gării Waterloo.

De acolo, se suiră în trenul spre Dover.

Când trenul părăsi gara, Shona' înălţă o rugă fierbinte că nu fusese prinsă până în clipa aceea.

Dar acum era oare în siguranţă?

Se va simţi şi mai în siguranţă când vor fi pe mare.

- I-am trimis o telegramă căpitanului ieri după-amiază, în care-i spuneam să fie gata de plecare, le informă marchizul. Vom putea porni la drum aproape imediat.

Părea că vorbeşte cu mare dificultate. Abia dacă deschidea gura, iar faţa îi era palidă şi trasă. Avea cearcăne sub ochi, de parcă ar fi dormit prost.

Erau singuri în compartiment, întrucât Effie se dusese pe coridor.

- Iahtul e mare?

- Trebuie să mărturisesc că e mai degrabă un vapor decât un iaht. E dotat cu motoarele cele mai moderne, iar confortul este

maxim.

- Avem şi un itinerar detaliat?

- Vom poposi mai întâi la Calais, dar nu vom sta prea mult. Există un loc pe care aş dori să-l vizitez.

- Şi care să fie inclus în carte, nu?

- Nu, nu voi include acest loc în carte, răspunse el după câteva clipe de tăcere. Motivele sunt... diferite.

Shona avea senzaţia că i se trânteşte o uşă în faţă. Fără să vrea, îşi aminti ce-i spusese Lionel şi se întrebă dacă nu cumva exista ceva adevăr în vorbele sale.

Toţuşi, era o prostie să crezi ceva spus de acel băiat prostuţ.

Dar nici să-i pună vreo întrebare marchizului nu putea.

După câteva clipe de tăcere, acesta îi răspunse, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

- Dai dovadă de tact sau pur şi simplu nu te interesează motivele?

Shona zâmbi.

- M-am comportat aşa cum trebuia să mă comport, răspunse ea. Nu se cuvine să fiu prea curioasă, pe de altă parte nu ai cum să nu fii curios în privinţa unei persoane pe care abia ai cunoscut-o.

Marchizul râse.

- Te-ai exprimat perfect spunând că te-ai comportat conform aşteptărilor mele, zise el. Cum de eşti aşa de diferită nu numai de orice altă persoană pe care am angajat-o până acum, ci şi de oricare altă persoană pe care am cunoscut-o?

- Nu ştiu ce înseamnă diferită, dar am învăţat un lucru: e inutil să-ţi faci planuri, deoarece nu ştim ce ne pregăteşte viaţa.

Marchizul o privi uimit.

- Da, şi eu am învăţat această lecţie.

Chipul îi deveni dintr-odată palid.

îşi aminti cuvântul care îi venise în minte la prima lor întâlnire. In clipa aceea, părea mai bântuit ca niciodată.

- Pari a şti foarte multe despre viaţă.

- Tot ce ştiu, e că nu există decât două căi înţelepte de a înfrunta o situaţie dificilă: fie tac, fie fug.

Marchizul zâmbi.

- Să presupun soluţia aleasă acum?

- Cum doreşti, răspunse Shona.

- Cred că fugi. Nu ştiu de ce, însă mi se pare ciudat că ai apărut tocmai când aveam nevoie de tine.

Shona tăcu. Ştia că trebuie să fie foarte precaută.

- Dar şi mai ciudat este că erai gata să părăseşti Londra fără a-ţi lua râmas-bun de la cineva. Cum eşti tânără - mult mai tânără decât vrei să laşi impresia - cred că există o mulţime de persoane care doreau să-şi ia rămas-bun.

- Prea bine, fug. Când am auzit că aveai nevoie de cineva pentru o călătorie în străinătate, am simţit că am primit răspunsul la problema mea când mă aşteptam mai puţin.

Marchizul o privi cu vădită curiozitate.

- îmi vei spune care e problema ta?

Shona clătină din cap.

- Intr-o bună zi îţi voi spune întreaga poveste, dar nu astăzi.

- Ai dreptate. Suntem străini. Totuşi, am senzaţia ciudată că nu vom fi aşa mereu.

Shonei îi tresări inima. Ce ciudat! Exprimase prin cuvinte propriile ei simţăminte. Şi ea simţise că într-o bună zi nu vor mai fi străini.

- Poate îmi vei spune atunci, adăugă el.

- Sau poate nu. Cred că ar fi mai bine să nu ne punem prea multe întrebări.

- Ai încă o dată dreptate. Facem amândoi un pas în necunoscut şi fiecare are motivele lui. Ţine-ţi secretul, aşa cum voi proceda şi eu.

După câteva clipe de ezitare, adăugă:

- Cu toate astea, la un moment dat ne va fi imposibil să nu vorbim despre ce gândim şi simţim. Părăsim Anglia pentru a începe o aventură nouă şi necunoscută. Probabil nu va fi atât de reuşită precum sperăm.

- Trebuie să fie reuşită, zise Shona cu înţelegere.

- Vorbeşti cu multă patimă. E aşa de important pentru tine?

- Da, e foarte important, răspunse ea cu fervoare. Odată ce părăsim aceste ţărmuri, toate greutăţile, necazurile şi întrebările la care nu vrem să răspundem vor fi lăsate în urmă. Ca şi tine, am un scop ascuns. Nu îţi voi pune nicio întrebare dificilă şi doresc ca tu să procedezi la fel. Tot ce îţi pot spune este că fug, dar şi caut ceva... exact ca tine.

Marchizul făcu ochii mari, după care întrebă cu asprime:

- De unde ştii?

- Păi... se bâlbâi ea, mă referеam la carte. Probabil trebuie să cauţi multe lucruri pentru cartea ta.

- Ai vrut să spui mult mai mult de atât. Cum Dumnezeu ţi-ai

dat seama că...?

- Nu ştiam nimic, se grăbi ea să-i răspundă. Vorbeam la.modul general.

Expresia din ochii lui îi spunea că nu-l păcălise, dar spre marea ei uşurare, marchizul abandonă subiectul.

Shona se întrebă ce o găsise de vorbise astfel. Nu acordase importanţă cuvintelor lui Lionel. Sau măcar încerca să se convingă că aşa se întâmplase.

Cu toate astea, o tulburau.

"Nu ştiu dacă recunoaşte, măcar faţă de el însuşi, ce vrea cu adevărat să facă... nu va şti până în ultima clipă..."

Oare ce voise Lionel să spună? Şi avea oare legătură cu încordarea de pe chipul marchizului?

Tare mult şi-ar mai fi dorit să afle răspunsul la această întrebare.

***

Drumul de la gara din Dover până la Ia locul unde era acostat iahtul fu scurt. Shona scotea adesea capul pe fereastră, bucurându-se de priveliştea mării.

- Ce frumoasă e marea la lumina soarelui! exclamă ea.

- îţi place marea? întrebă el. O cunoşti bine?

- Mi-a plăcut întotdeauna. Am făcut prima călătorie pe mare la vârsta de cinci ani, împreună cu tatăl meu.

Oftă la amintirea atâtor evenimente plăcute.

- îmi amintesc cât de entuziasmată eram, iar vaporul mi se părea perfect. Atât de diferit de tot ce văzusem până atunci, încât mi se părea că picase din cer.

- Sper că iahtul meu îţi va inspira aceeaşi impresie. L-am conceput eu însumi şi mă simt în largul meu în el.

- E lucrul cel mai important, admise Shona.

Iahtul era într-adevăr frumos şi, după cum promisese marchizul, foarte confortabil.

Căpitanul pregătise totul. Bagajele celor două fură imediat transportate, iar Shona şi Effie conduse la cabina pe care urmau s-o împartă.

Era încăpătoare şi frumos decorată, cu două paturi înguste, dar confortabile. Cât despachetară lucrurile, Shona rămase încordată, aşteptând ca vaporul să se urnească.

Fapt care se petrecu aproape instantaneu.

Abia când simţi valurile lovindu-se de iaht, înţelese că plecau şi că toate problemele ei rămăseseră în urmă.

„Acum sunt liberă", îşi spuse ea.

Bucuroasă peste măsură, se 'duse pe punte, să se uite spre ţărmul de care se îndepărtau.

- La ce te gândeşti? auzi pe neaşteptate o voce în urma ei.

Era aşa de absorbită de propriile gânduri, încât nu-l auzise pe

marchiz apropiindu-se.

- Mă gândesc că sunt liberă şi că aceasta este cea mai palpitantă aventură care mi se întâmplă după foarte multă vreme. Iar iahtul tău e perfect.

Bine. La confortul oamenilor m-am gândit când l-am conceput. Constructorii m-au considerat nebun, afirmând că doresc ceva imposibil.

- Şi evident, ai obţinut ce ţi-ai dorit. Presupun că aşa se întâmplă întotdeauna.

- Nu întotdeauna, răspunse el sumbru. Oricât de bogat şi de

puternic se crede un bărbat, se poate trezi dintr-odată în mâinile

unei sorţi crude, iar tot ce a crezut că-l face invincibil se dovedeşte o iluzie.

Shona îl privi, uimită.

- Nu înţeleg.

Nu contează, zise el, revenind u-şi. Nici nu trebuie să înţelegi.

Ceva o determină să insiste.

- Dar cum să fiu o secretară folositoare dacă nu înţeleg?

- îţi voi povesti mai multe lucruri despre mine, însă unele

episoade trebuie să rămână ascunse nu numai de ochii tăi, ci şi de

cei ai lumii. Nu mă privi aşa, o admonestă el când văzu că se încruntase,

- Nu înţeleg ce vrei să spui, se bâlbâi ea. Cum adică... aşa?

- Ca şi cum rni-ai citi în adâncul sufletului.

- îmi pare rău. Nu aşa am vrut să pară.

- Uneori, nu trebuie să-mi pui întrebări. Sunt unele chestiuni despre care îţi interzic să mă întrebi. Vei afla curând care sunt acelea. Să nu mă înfurii niciodată! E mai mult decât aş fi în stare să suport.

Shona îl privi uimită.

De ce s-ar înfuria atât de mult?

Dar deja cunoştea parţial răspunsul. Era un bărbat care avea multă forţă. O forţă care se putea schimba oricând în violenţă.

- îmi pare rău, zise ea cu blândeţe. Crede-mă, nu aş face niciodată ceva care să te rănească, spuse ea din adâncul sufletului.

- Am încredere în tine, chiar dacă te cunosc de puţină vreme. Totuşi, ceva îmi spune că eşti un om demn de încredere.

Atingerea degetelor lui o făcu să tremure. Avea mâini frumoase, îngrijite, elegante. Mâinile unui aristocrat. Dar sub această poleială de om civilizat, bărbatul acesta era periculos ca un animal sălbatic lăsat în libertate.

Când îşi retrase mâna, senzaţia dispăru, dar în adâncul sufletului ştia că bărbatul acesta era într-adevăr unul obsedat. Hăituit de secrete pe care nu le putea mărturisi nimănui.

Crezuse că va face o călătorie prin Europa.

Acum, ştia că păşise în necunoscut.

Capitolul 4

Vino să-ţi arăt restul iahtului, se oferi marchizul, călăuzind-o.

Coborâră într-un salon foarte plăcut unde, o informă ei, vor lucra.

Era spaţios, aerisit şi avea câteva rafturi de cărţi. Lângă hublou, era o masă la care probabil va lucra chiar ea.

De parcă i-ar fi pus întrebarea cu voce tare, marchizul spuse:

— E pentiu tiiie. Aici vei scrie vorbele înţelepte care sper că-mi vor veni în minte. Tot aici vei transcrie şi notele pe care le vei lua când vom explora împreună anumite locuri.

— E şi o maşină de scris! exclamă Shona cu entuziasm. Am auzit multe despre maşinăriile astea formidabile, dar până acum nu am văzut niciuna.

Maşina de scris pătrunsese în Anglia în urmă cu un an sau doi.

— Mi-a fost dăruită de un prieten din America, zise marchizul.

Mi-a spus că e ultimul model, adus direct de la fabrică.

- Va fi mult mai uşor decât scrisul de mână, zise Shona. Sunt sigură că aşa cum am învăţat să cânt la pian, voi deprinde imediat abilităţile necesare.

Maşina era urâtă, iar zgomotul pe care îl făcea mare. Cu toate astea, era încântată să folosească maşina cea mai modernă care fusese inventată. îi dădea senzaţia că e cu un picior în viitor.

- Ai făcut un itinerar? întrebă ea în timp ce deschidea sertarele. Explorăm oraşe noi, sau ne întoarcem în locurile pe care le-ai mai văzut?

- Primul loc unde vom poposi este Calais. Am mai vizitat oraşul. Vom acosta în port diseară şi vom dormi pe iaht. Mâine... ei bine, vom vedea ce va fi mâine.

- Depinde de ce găsim la Calais, îl aprobă Shona. Sunt atâţia oameni care călătoresc, acum când s-au inventat căile ferate. Oare cum o fi fost viaţa înainte de inventarea acestora? Oamenii nu se deplasau aşa de repede pe cât o pot face acum. Iar noii călători vor arde de nerăbdare să te citească. Prin urmare, va trebui să fii practic şi să dai explicaţii despre porturi, gări, întrucât în unele dintre ele nu a ajuns nimeni până acum.

Marchizul zâmbi.

- Văd că ai o mulţime de idei interesante. Ce noroc pe mine să te găsesc.

- Ba eu sunt norocoasă. Când am aflat că ai nevoie de cineva ca mine, am avut senzaţia că primesc un mesaj din Ceruri. După, a fost ca şi cum aş fi împlinit ce mi s-a cerut.

- Probabil că problema ta e foarte serioasă de gândeşti astfel,

zise el cu gravitate.

- Da, aşa e.

Credeai că îi va pune şi alte întrebări, dar el se mărgini să spună:

- Poate acum doreşti să te întorci la tine în cabină. în curând se va servi cina şi ard de nerăbdare s-o văd pe domnişoara Jakes.

Effie era nervoasă, dar Shona îi făgădui că va avea grijă de ea. încrederea fetei crescu în clipa când văzu cum arată îmbrăcată într-o rochie albastră a Shonei.

Pentru a fi în acord cu rolul pe care-l juca, Shona hotărî să poarte o rochie neagră, comună. După ce îşi strânse părul într-un coc sever şi-şi puse ochelarii, se simţea pregătită să-şi facă apariţia.

Avu o strângere de inimă că nu se putea îmbrăca aşa cum îşi dorea când observă că marchizul purta un smoching foarte elegant.

In faţa ochilor îi apăru imaginea lor împreună. îşi spuse că ar fi arătat foarte bine. Se întrebă dacă ar iî admirat-o îmbrăcată foarte frumos. Era foarte important să ştie.;

Tocmai acostau în portul din Calais.

- Mi-a plăcut întotdeauna partea asta. începutul aventurii. Cine ştie ce se va întâmpla după?

- Probabil ai ajuns în multe porturi cu soţul tău, remarcă marchizul. îţi împărtăşea entuziasmul?

- O, da, răspunse Shona gândindu-se la mult iubitul ei tată. Stăteam împreună cu mâinile sprijinite de balustradă şi-mi arăta totul ca să nu pierd nimic. Avea mereu ceva nou şi interesant de spus.

Asemenea amintiri îi făceau ochii strălucitori.

Dar fericirea se risipi imediat şi tristeţea o cuprinse la amintirea acelor zile.

Marchizul nu o slăbea din ochi şi se întreba ce fel de bărbat fusese răposatul ei soţ încât să aducă o asemenea devoţiune.

îşi aminti că o văzuse cu părul despletit şi fără ochelari, ceea ce o făcea să pară mult mai tânără. Dar cu prima ocazie revenise la ţinuta ei obişnuită, ca şi cum ar fi vrut. să spună că nu doreşte să mai fie admirată de bărbaţi, întrucât fericirea era pentru ea ceva de domeniul trecutului.

Era ceva ce înţelegea perfect.

Nici pentru el nu mai exista iubire.

O voce interioară îi şopti că era poate prea devreme să facă o asemenea afirmaţie.

îşi aminti ziua când viitorul lui se întunecase. Se întâmplase în urmă cu exact doisprezece ani, patru luni, două săptămâni şi trei zile. Atunci, totul stătuse pe loc, aşa că avea senzaţia că o înţelege pe Shona.

Un valet veni să-i anunţe că masa era gata, aşa că se îndreptară toţi trei spre sala de mese.

Camera era frumos decorată. Apărură nişte chelneri care-i serviră cu vin.

Lui Effie aproape nu-i venea să creadă de norocul care dăduse peste ea. Pe de altă parte, stătea ca pe jar să nu se dea cumva de gol.

Pentru a-i veni în ajutor, Shona monopoliză discuţia, vorbind despre cartea plănuită şi încurajându-l pe marchiz să discute

despre ea.

Până la urmă, Effie îşi adună curajul şi puse o întrebare.

- Aţi mai scris cărţi până acum?

- Am scris articole despre vânătoare. Le-am scris sub anonimat şi mulţi oameni au spus că sunt foarte bune, fapt care m-a încurajat. într-un târziu, am hotărât să scriu o carte despre locurile pe care le-am văzut, punându-le într-o nouă lumină. îţi place să călătoreşti, domnişoară Jakes? ,

- 0, da, foarte mult, răspunse ea cu sinceritate, întrucât o însoţise de nenumărate oy pe Shona în călătoriile făcute împreună cu tatăl ei.

-Unde ai fost?

Simţind pericolul, Shona se grăbi să răspundă în locul ei:

- Eu şi cu Effie suntem prietene de mult timp şi am călătorit mult împreună.

- 0 luai în călătoriile făcute cu soţul tău?

Effie era nervoasă de parcă pământul stătea să se deschidă dintr-o clipă în alta şi s-o înghită.

în clipa aceea se întâmplă ceva care distrase tuturor atenţia de la chestiunea discutată.

Din subsolul vaporului se auzi un ţipăt. Apoi un alt ţipăt.

Se auzi zgomot de paşi şi pe cineva strigând:

- Dă-mi drumul!

Marchizul se ridică în picioare, încruntat.

- Nu-mi vine să cred ce aud. Să fie oare cu putinţă?

în clipa următoare, uşa se deschise, iar căpitanul apăru trăgând după el un tânăr care se zbătea să-i scape din strânsoare.

- Un pasager clandestin. Chiar acum l-am prins, zise căpitanul gâfâind.

- Ia mâinile de pe mine! strigă victima, luptându-se.

- Dă-i drumul! îi porunci marchizul.

- Poate e un om disperat, zise căpitanul.

- E un om disperat, replică marchizul. Din păcate, e rudă cu mine. La naiba, Lionel? Ce cauţi aici?

Onorabilul Lionel Hilton reuşi în sfârşit să se elibereze din strânsoarea căpitanului. Părul îi era în dezordine, dar spiritul combativ nu-l părăsise.

- M-am furişat pe vapor, zise Lionel, nepăsător. M-am gândit că poate ai nevoie de mine.

- Ba nu te-ai gândit la aşa ceva, tună marchizul. Ţi-am spus că nu te doresc în această călătorie. Nu mi-am schimbat părerea între timp. Nu trebuia să te împotriveşti şi dacă ai crezut o clipă că mă vei convinge prin asemenea metode, trebuie să afli că te înşeli amarnic. Nu ştii cu cine ai de-a face.

- Dar pot să-ţi fiu foarte folositor.

- Ce de exemplu? întrebă marchizul. Să-mi fii ajutor de cabină? Eşti nefolositor. Mai departe de aici nu mergi. Vei lua primul vapor spre Anglia.

- Nu am bani.

- îţi voi da eu bani de bilet. Dispari din faţa ochilor mei, altminteri te arunc în apă.

- Nu vei face aşa ceva! ripostă Lionel. Gândeşte-te la scandalul care s-ar isca. La urma urmei, sunt moştenitorul tău.

- Da, eşti! Să mă aibă Dumnezeu în pază, dar vorbesc serios.

Mâine, te întorci în Anglia.

- Ca să fiu sincer, ar fi cam greu... adevărul e că trebuie să lipsesc o vreme, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Presupun că datorezi bani, nu? îl întrebă marchizul, dezgustat.

îşi trecu mâna prin păr. Se mai calmase puţin. Shona simţea că nu-i dispăruse furia, dar reuşea să se controleze.

Dar de ce? De unde atâta furie? Numai pentru că băiatul făcuse această înşelătorie ieftină?

- Mai vorbim noi mâine, zise el.

- Sigur că da, sigur că da.., îi răspunse Lionei. Să-mi pun numai lucrurile în cabina Neptun...

- fi deja ocupată de secretara mea şi de însoţitoarea ei. Apropo, domnişoară Jakes, acordaţi-mi plăcerea să vi-l prezint pe nepotul meu, onorabilul Lionei Hilton.

Lionei o privea admirativ pe Effie.

- Servitorul dumneavoastră, doamnă, zise el, luându-i mâna şi făcând o plecăciune.

Cuvântul "servitor" era total nefericit, întrucât îi reamintea lui fiffie de adevărata ei situaţie şi o făcu să roşească.

Dar roşeaţa o înfrumuseţa.

- Comportă-te cuviincios! îl apostrofa marchizul cu asprime. Aceste doamne se află sub protecţia mea. Niciuna dintre ele nu ar fi pus piciorul pe acest vapor, dacă ar fi ştiut că eşti şi tu pe el. Ceea ce mă face să mă întreb cum ai ajuns aici, adăugă el privindu-I cu reproş pe căpitan. Cineva a dat dovadă de neglijenţă.

Căpitanul începu să se încurce în scuze, clar marchizul îi tăie vorba.

- Nu contează. Nu cred că e vina ta. Se strecoară de colo până colo ca un şarpe. Să-i fie duse lucrurile în cabina Trident.

- Dar e aşa de mică! începu Lionel să protesteze. De ce nu pot să mă instalez în cabina Neptun?

- Pentru că, aşa cum te-am informat, este ocupată de aceste

doamne.

- Dar se pot muta.

- Nu se vor muta. Lionel, vreau să fiu bine înţeles. Ori faci aşa cum îţi spun, ori te arunc cu mare plăcere în apă. Acum taci, stai jos, mănâncă şi nu deschide gura decât dacă eşti întrebat.

După un asemenea incident, cina se derulă într-o atmosferă încordată, în pofida eforturilor lui Lionel de a le fermeca pe doamne.

- Ne retragem, acum. E târziu, declară Shona, ridicându-se în picioare.

- Aşa de repede? O, nu plecaţi, vă rog!

- Linişte! i-o tăie marchizul.

- Noapte bună, domnilor! zise Shona trăgând-o pe Effie afară din încăpere.

Dar ce nu ar fi dat să ştie ce şi-au spus cei doi bărbaţi după plecarea lor.

_ SJlona se tre2i dis-de-dimineaţă. Effie dormea, dar nu-i fu greu să coboare din pat fără s-o deranjeze. Prin hublou, vedea răsăritul soarelui. Ceasul indica ora patru dimineaţa.

Era prea încântată la gândul că va merge pe ţărm ca să mai poată adormi. Aşa că se înfăşură în capot şi ieşi pe coridor.

Când ajunse în faţa cabinei marchizului, merse în vârful picioarelor ca să nu facă zgomot. Se opri în clipa când auzi zgomot de paşi înăuntru.

înţelese că marchizul măsura camera în lung şi în lat. Parcă nu avea pace.

_ Se °Pri brusc aproape de uşă, iar ea fugi imediat. Nu trebuia să afle că ieşise din propria cabină.

Se strecură pe punte. Ştia că unii membri ai echipajului erau la datorie, dar nu zări pe niciunul, aşa că era liberă să se bucure de liniştea răsăritului de soare.

Calais se înfăţişa înaintea ochilor ei. îşi imagină cum va arăta acesta peste câteva ore: plin de forfotă şi de animaţie.

Rămase multă vreme cu mâinile sprijinite de balustradă, reflectând la incredibilul joc pe care îl juca. I se părea straniu că planul ei mersese şi că întâlnise un bărbat ca marchizul.

Cu siguranţă nu era monstrul din imaginaţia înfierbântată a lui Effie, dar era fără îndoială foarte diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse.

Păi ea înconjurat de mister, iar când îl privea îl simţea pradă unor gânduri chinuitoare.

Uneori, privirea lui o invita la mărturisiri, parcă spunându-i că există luci uri pe care numai ei doi le înţeleg.

Cu toate astea, în clipa următoare ţipa la ea, o repezea, îi interzicea să se apropie.

Până la urmă, care era adevăratul marchiz?

Şi de ce îi păsa ce simte el?

Nu voia să se gândească la o asemenea întrebare. Nu era

pregătită pentru aşa ceva.

Lumina era tot mai clară, mai distinctă. îşi dădu seama că era afară de aproape- o oră şi că era timpul să se întoarcă în cabină.

Coborî treptele, iar când ajunse în dreptul cabinei marchizului, se opri din nou. Acesta măsura în continuare camera

în lung şi în lat.

Oare de cât timp se afla într-o asemenea stare? Chiar nu putea

ieşi din acea închisoare?

Ce bine ar fi dacă i-ar putea bate la uşă, iar el să-şi descarce sufletul. Dar ştia că nu o poate face. De fapt, până şi prezenţa ei ai resimţi-o ca pe o intruziune.

Se furişă imediat spre propria cabină.

***

Lionel nu-şi făcu apariţia la micul dejun. Se afla sub stricta

supraveghere a căpitanului.

- Mă tem că în dimineaţa asta vei rămâne singură, îi spuse

marchizul lui Effie.

- Am ceva de brodat, se grăbi ea să-i răspundă.

„Singuta problemă care a mai rămas de rezolvat este aceea a paşaportului”, îşi spuse Shona temătoare.

Cand îl întâlni pe marchiz pe punte, îl întrebă, aparent nepăsătoare:

- îmi dai mie paşapoartele? Franceza mea e mult mai bună.

- Mult mai bună decât a mea, îi răspunse el zâmbitor şi-i întinse actele.

Dar când ajunse pe punte, făcu un pas greşit şi se prăbuşi. Paşapoartele îi scăpară din mână, dar marchizul reuşi să le salveze în ultima clipă, încât acestea nu ajunseră în apă.

- lartă-mă, zise el când o ajută să se ridice. Probabil ar fi fost mai frumos din partea mea dacă te-aş fi prins mai întâi pe tine...

- Mai frumos şi mai dezastruos, răspunse ea. Nu ne putem permite să pierdem paşapoartele. Nu ştiu de ce sunt aşa de împiedicată, zise, ea frecându-şi genunchii.

- Poate pentru că nu vezi pe unde mergi, zise marchizul, scoţându-i ochelarii. Nu e mai bine aşa?

-Păi...

- Recunoaşte că nu vedeai bine cu ei. Sunt doar un accesoriu care să te facă să pari mai în vârstă.

Shona încuviinţă.

- Atunci, scoate-i şi să nu-i mai văd, pentru că altminteri mă vei duce prin cine ştie ce locuri neştiute. Şi nu-ţi face griji, îţi promit că nu te voi jigni cu gesturi necuviincioase.

- Dar nu m-am gândit niciodată că... Am fost întotdeauna preocupată de maniere, dar nu trebuie să te gândeşti că...

- Nu prea ştiu ce să cred, dar este limpede că nu eşti convinsă

că mă comport ca un gentleman.

Spre disperarea ei, Shona roşi.

- Te înşeli, stăpâne, se grăbi ea să-l liniştească. Am deplină încredere în tine. Ce-ar fi să ne grăbim?

Marchizul o însoţi la oficiul pentru paşapoarte. Ea vorbi foarte repede, întrucât nu voia ca el să înţeleagă că de fapt era domnişoara Winterton, nu doamna Winters.

Spre marea ei uşurare, totul fu o pură formalitate. Funcţionarul de la birou îşi aruncă ochii peste actele lor şi i le întinse înapoi.

- Unde anume în Calais mergem? îl întrebă ea.

- Vreau să vizitez o bisericuţă, veni răspunsul lui, neaşteptat.

îi întinse o bucată de hârtie pe care era scrisă adresa. Shona

recunoscu zona, iar la prima trăsură goală care tredu, îi indică vizitiului adresa. Bărbatul clătină din cap.

- NU am cum să vă duc acolo, îi răspunse el în franceză. Nu există.

- Trebuie să existe, protestă ea.

Bărbatul clătină din cap.

- Nu există un asemenea loc.

- Spune oare ce cred eu că spune? o întrebă marchizul.

- Spune că nu există un asemenea loc.

- E un mincinos şi un prost! exclamă el, înfuriindu-se. Ştiu că există.

Shona era uimită. Oare de ce îşi pierdea cumpătul astfel?

I se adresă din nou vizitiului.

- Angajatorul meu spune să vă gândiţi mai bine, zise ea pe un

ton politicos. E sigur că această biserică există.

- Nu mai există, îi explică vizitiul. A fost un incendiu si din ea nu a mai rămas decât o ruină.

Shona îi transmise informaţia marchizului, care deveni imediat abătut.

- Să ne ducă totuşi acolo.

Când află ce doreau de la el, vizitiul se arătă surprins.

- Nu sunt decât nişte pietre înnegrite, protestă el.

Simţind că bărbatul e pe cale să refuze, marchizul dădu semne de nerăbdare şi începu să murmure:

- Spune-i să nu mai protesteze şi să ne ducă acolo.

Shona se execută. Birjarul ridică din umeri, de parcă ar fi vrut

sa spună că are de-a face cu nişte nebuni, iar cei doi se urcară în trăsură.

Odată aşezaţi, se aventură să-l întrebe:

- Are vreun rost? Nu poţi să-i trimiţi pe cititori într-un loc care nu mai există. NU ar fi mai bine să...?

- Când voi dori să-ţi cer părerea, o voi face, îi răspunse el cu asprime.

Luată prin surprindere, tânăra amuţi.

După o clipă, el îi luă mâinile între ale sale.

- Iartă-mă, zise el, pocăit. Nu aveam niciun drept să-ţi vorbesc astfel. Mă voi bizui pe tine în majoritatea situaţiilor, dar în această chestiune nu mă poţi sfătui.

- NU are importanţă, îl asigură ea.

îi strânse mâna, dar simţindu-i reticenţa, şi-o retrase şi un timp nu mai vorbi.

între timp, peisajul se schimbă, iar casele se răzleţiră. Ajunseseră pe un drum de ţară, deplasânclu-se printre copaci.

- Cred că mai e puţin până la destinaţie, zise Shona. întrucât nu-i răspunse, se uită la el şi văzu că avea capul plecat, de parcă ar fi fost strivit de o povară prea greu de îndurat.

Era tot mai ferm convinsă că nu era călătoria unui simplu turist, ci întoarcerea într-un loc de mare însemnătate pentru el.

Indiferent de semnificaţie, locul îl umplea de suferinţă. O suferinţă împotriva căreia nu prea avea ce face.

Mergea spre propriul coşmar şi arăta aşa de chinuit, încât ar fi vrut să-l strângă în braţe şi să-l îmbărbăteze.

Dar instinctul îi spunea că omul acesta nu putea fi îmbărbătat.

Capitolul 5

într-un târziu, trăsura se opri.

- Aici e, îi informă vizitiul.

Cum marchizul nu se mişca, Shona îi puse mâna pe braţ. Părea că iese cu greu dintr-un vis.

Coborara din trăsură şi se îndreptară încet spre ceea ce mai rămăsese din biserică.

Odinioară, clădirea nu fusese mare, dar cu siguranţă frumoasă.

Acum, nu mai era decât o ruină înnegrită, cu un singur zid rămas în picioare.

Shona nu înţelegea ce anume din locul acela îl determinase pe marchiz să pornească într-o călătorie aşa de lungă, în clipa aceea, cineva întrebă în franceză:

- Pot să vă ajut?

Shona se întoarse şi văzu un bărbat mărunţel, îmbrăcat modest, dar cu zâmbetul pe buze.

- Prietenul meu vrea să vadă biserica, îi explică ea. Nu ştiam că a ars.

Rostind aceste cuvinte, apăsase parcă pe un trăgaci. Instantaneu, bărbatul ridică îngrozit mâinile spre cer şi începu să vorbească precipitat. Shona îl ascultă cu mare atenţie, de-abia reuşind să păstreze ritmul cu el.

Marchizul observă şi el prezenţa străinului şi veni lângă ei.

- Ce spune? întrebă el.

- îl cheamă Pierre şi mi-a vorbit despre foc, zise Shona, încercând în acelaşi timp să asculte.

- Ce s-a întâmplat?

- Lucrurile s-au petrecut în urmă cu vreo doisprezece ani. Lucra în cimitir când a văzut un cuplu tânăr sosind la biserică. Fugiseră împreună şi voiau să fie imediat căsătoriţi. El a fost chemat ca martor. Spune că nu mai văzuse doi oameni atât de îndrăgostiţi, de parcă toată lumea era a lor.

- Da, şopti marchizul.

- Apoi, la câteva ore după plecarea lor, a sosit un alt bărbat. îi urmărea pe cei doi. Când a aflat că s-au căsătorit, a zis că era ultima căsătorie care se mai ţinea acolo. Apoi, a dat foc.

- O, Doamne! şopti marchizul.

- Nimeni nu a supravieţuit, zise Shona, traducând repede. Biserica a ars din temelii şi nicio căsătorie nu s-a mai ţinut acolo.

- Cum arăta acest bărbat? întrebă marchizul cu asprime.

- Ca diavolul însuşi. Avea o faţă suptă şi părul de culoarea nisipului.

Pierre vorbi din nou.

- Spune că, de la incendiu, nu se ocupă decât de cimitir. E singurul lucru pe care îl mai poate face, acum că i-a scăzut vederea.

- Ce mai vede?

- Foarte puţine, zise ea după ce traduse întrebarea. Vede lumina şi formele, dar nu detalii despre oameni.

Marchizul parcă se mai relaxase.

Scoase o monedă din buzunar şi o puse în palma lui Pierre.

- Ce altceva îşi mai aminteşte din acea zi? întrebă el scurt. Vreau să ştiu totul.

Pierre întoarse moneda între degete.

- I ărul ei era parcă de aur, îşi aminti el. îi strălucea în bătaia soarelui când au pătruns în biserică ţinându-se de mână. O chema Angela. L-am auzit spunând că i s-a dat numele acesta pentru că amintea de îngeri. Nu cred că avea mai mult de optsprezece ani. El, vreo douăzeci şi doi. Parcă erau doi copii.

- Da, zise încet marchizul.

- Râdeau. Pentru ei, totul era o aventură. Se grăbeau pentru că erau urmăriţi, dar asta nu îi împiedica să fie veseli. Erau împreună doar asta conta.

Shona traduse totul marchizului, care asculta pironit locului, foarte palid.

- NU am mai văzut niciodată doi oameni atât de îndrăgostiţi, zise Pierre oftând. Parcă descoperiseră secretul vieţii veşnice. Mă gândesc uneori la ei şi mă întreb ce li s-a întâmplat după ce au plecat. Oare i-a prins din urmă bărbatul care a dat foc bisericii? De un lucru sunt'sigur: iubirea lor a supravieţuit. O asemenea iubire

nu poate muri.

Vorbea foare rar acum, iar Shona era sigură că până şi marchizul înţelegea ce spune. Avea faţa lividă.

- Ai dreptate. Iubirea nu moare.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

- Erau prieteni de-ai lui? întrebă Pierre.

- Da, zise Shona cu tristeţe. Cred că da.

Pierre se întoarse la ale lui, iar Shona rămase cu ochii pironiţi asupra marchizului. Acesta revenise în locul de unde plecase mai devreme, stând cu faţa spre altar.

Se opri şi pentru câteva clipe, Shona îl văzu cu ochii minţii în faţa altarului, alături de femeia pe care o iubea şi al cărei păr strălucea ca aurul în bătaia soarelui. îl lega de femeia dispărută cu doisprezece ani în urmă o iubire atât de puternică, încât părea ca un talisman între ei.

Doi copii în stare de orice, întrucât iubirea e mai presus de 1 toate şi e nemuritoare.

„Şi e într-adevăr, nemuritoare”, îşi spuse Shona care se uita la bărbatul ce părea de neconsolat.

Imaginea lui o făcu să se înfioare.

Ceva îi spunea că dacă va fi condamnat să-şi trăiască restul zilelor în acest pustiu al singurătăţii, nici ea nu va cunoaşte nimic altceva decât singurătate, tot restul zilelor.

Când reveniră Ia vapor, totul era pregătit de plecare. Căpitanul se consultă cu marchizul şi in mai puţin de o oră se îndreptară spre Golful Biscaya, apoi spre Gibraltar.

Effie descrise detaliat cum încercase Lionel să părăsească vaporul, dar fusese împiedicat de căpitan. Situaţia ar fi putut lua o întorsătură urâtă.

- I-am spus să fie atent cum se poartă, zise Effie. Nu credeam că mă va lua în seamă, dar a făcut-o. După aceea, a stat cuminte ca un mieluşel. E un băiat de treabă, atâta vreme cât e strunit să nu facă prostii.

- Sunt sigură că marchizul se va bucura să afle asta, zise Shona zâmbind.

- Aţi vizitat ceva interesant?

- O bisericuţă din afara oraşului Calais. Marchizul a avut un motiv anume să o viziteze. Effie, cred că unele din lucrurile pe care mi le-ai spus nu sunt chiar atât de clare.

- Adică, e un monstru?

- Nu e un monstru, ci un bărbat obsedat care nu reuşeşte să-şi găsească pacea.

- Din cauza ei?

- A ei? repetă Shona.

- Iubita lui fantomă, zise Effie.

Shonei nu-i plăcu expresia. îl transforma pe marchiz într-un personaj dintr-o dramă ieftină, care nu se potrivea deloc cu suferinţa pe care o văzuse întipărită pe chipul acestuia, mai devreme. Un bărbat care refăcea Ia nesfârşit traseul spre locul unde cunoscuse fericirea, chiar dacă pentru scurtă vreme.

Restul zilei, nu-l mai văzu pe marchiz. La cină, ea şi cu Effie nu-l găsiră decât pe Lionel. Marchizul trimisese vorbă că va cina în cabină.

Mâncarea era excelentă. Lionel şi Effie păreau să fi devenit buni prieteni, iar cu ea se comporta foarte frumos.

Totuşi, Shona nu se putea bucura de nimic, deoarece gândurile îi zburau mereu spre bărbatul rămas singur în propria cabină.

Petrecu restul serii pe punte, ascultând vântul şi valurile.

Vaporul se deplasa acum în viteză, pe o mare tot mai agitată.

Când coborî, Effie se pregătea de culcare. îşi spuseră cu afecţiune noapte bună.

Nu reuşi să adoarmă decât după multă vreme, însă nu fu un adevărat somn, ci un soi de moţăială din care se trezi destul de repede.

După un răstimp, se ridică, se înfăşură într-un şal, se strecură pe hol şi se îndreptă spre cabina marchizului.

Probabil că gestul ei era necuviincios, dar voia să se asigure că marchizului îi e bine.

Se opri în faţa uşii, trăgând cu urechea pentru a prinde ritmul obsedant al paşilor, cum se întâmplase în seara anterioară, însă toate aşteptările ei fură înşelate. Totul era cufundat în tăcere.

Tocmai voia să se întoarcă, dar îi îngheţă sângele în vene când auzi ţipătu. Probabil că un animal prins în capcană ar fi scos unul asemănător.

Fără să stea pe gânduri, Shona deschise uşa, intră şi puse zăvorul în urmă, în caz că i-ar mai fi venit cuiva ideea de a

pătrunde înăuntru.

Marchizul era în pat şi se răsucea de pe o parte pe alta.

Shona se apropie, aproape temându-se de mânia lui când va vedea cine e. Dar înţelese că dormea, că era chinuit de un coşmar.

Se aşeză cu băgare de seamă pe marginea patului, astfel încât să nu-l trezească.

- Unde eşti? şoptea el în vis. Unde eşti? Nu te văd...

- Sunt aici, zise ea cu precauţie.

- Eşti întotdeauna aici, răspunse el. Eşti în inima şi în gândurile mele. în toţi aceşti ani, spiritul tău nu m-a părăsit niciodată.

Shona începu să tremure cand înţelese cui erau adresate cuvintele.

Nu ştia ce anume o îndemnase să-i răspundă, însă instinctul o făcu să rostească următoarea replică:

- Dacă ştii că sunt aici, atunci nu simţi nevoia să mă vezi.

Efectul vocii ei fu aproape instantaneu. Marchizul nu se mai

răsuci în pat, ci rămase nemişcat. Chiar dacă ţinea în continuare ochii închişi, Shona avea strania impresie că încerca s-o vadă.

- Tu eşti? murmură el. Chiar eşti aici?

- Da, sunt.

- Ţi-am simţit astăzi prezenţa, în faţa altarului... acolo unde am stat împreună amândoi.

Shona intră în panică. Trebuia să plece. Dacă se va trezi şi-şi va da seama că încerca să-l păcălească, va deveni mânios pe bună dreptate.

Dar când încercă să-şi retragă mâinile, strânsoarea lui deveni

mai puternică,

- Nu pleca! Nu pleca... Angela!

- Trebuie. Am venit numai pentru câteva clipe, pentru că...

Ezită, neştiind cum să continue.

- Pentru că ştiai că sufletul meu tânjeşte după tine.

- După atâţia ani?

- După atâţia ani şi pentru restul zilelor.

- E mult. Vei iubi din nou.

- Nu, protestă el aproape cu violenţă. Nu voi iubi pe nimeni altcineva în afară de tine, Angela, iubirea mea...

Pe nesimţite, îi dădu drumul la mâini, o prinse de umeri şi o aşeză lângă el.

O cuprinse în braţe, dar Shona încercă să se elibereze. Era adormit, captiv în visul lu, unde iubita lui Angela era cât se poate de vie.

Apoi începu s-o sărute. Mai întâi blând, apoi cu mai multă pasiune.

Pe moment, era prea uimită pentru a reacţiona, însă agitaţia puse imediat stăpânire pe ea. Episodul acesta trebuia să înceteze.

Pe de altă parte, ştia că voia ca el să continue. Nu mai fusese sărutată, iar atingerea buzelor sale era nespus de plăcută.

Braţele lui strânse în jurul ei, căldura trupului său, parfumul pe care-l emana, toate erau indiciile dorinţei.

Era şocant, necuviincios, totodată tulburător, minunat.

De-abia dându-şi seama ce face, se relaxă în braţele lui, simţind cum căldura trupului său îi pătrunde prin capot. Era năucită, ameţită, dar îşi dorea ca sărutul să nu se sfârşească.

- Angela, iubirea mea, întoarce-te la mine! întoarce-te la mine! Cuvintele lui fură ca un duş rece. Fura un sărut care aparţinea

unei alte femei, chiar dacă înşelătoria ei era inocentă.

Mustrările de conştiinţă o determinară să încerce să se elibereze, dar el strânse şi mai puternic braţele.

- Nu pleca, o rugă marchizul. Nu mă lăsa din nou singur.

Din fericire, ţinea în continuare ochii închişi, dar Shona era

îngrozită că s-ar putea trezi dintr-o clipă în alta. Gândul de a fi găsită în braţele lui o umplea de ruşine.

Adunându-şi puterile, reuşi să scape şi să sară din pat. -Angela...

Ea se îndreptă spre uşă, dar cu ochii la el. Avea mâinile întinse spre ea. Peste o clipă, se va trezi şi o va vedea.

Dispăru.

După ce navigară întreaga noapte, intrară în Golful Biscaya, iar vremea se înăspri.

Shona nu ieşi din cabină.

- Are rău de mare, îl informă Effie pe marchiz. îşi cere scuze că nu poate coborî astăzi.

- Nu-i nimic, răspunse el aproape imediat. Nu cred că am fi lucrat cine ştie ce pe o asemenea vreme.

în adâncul sufletului, se bucura că nu trebuie să dea ochii cu

ea. De fapt, nu era deloc sigur că - după cele petrecute în seara anterioară - va mai putea s-o revadă.

Se culcase ştiind că o va visa pe Angela. Era inevitabil, având în vedere că vizitase biserica unde se căsătoriseră şi trezise în acest fel o mulţime de vechi amintiri.

Să stea în faţa ruinelor unde fusese cândva altarul, să-i simtă prezenţa, îi conferea o fericire efemeră dar copleşitoare. Ştia însă că va plăti mai târziu aceste clipe de fericire.

Şi aşa se petrecuse. în vis, se întorsese la el, privindu-l cu nespusă iubire, dar şi cu reproş, întrucât bărbatul care o ucisese scăpase.

El o implorase să-l ierte. îl căuta de ani buni pe acest bărbat, străbătea lumea pentru a-l găsi, jurându-şi că nu se va odihni până când ucigaşul nu va fi pedepsit.

Numai că eşuase, iar eşecul lui îl apăsa enorm, dezonorându-i iubirea.

în vis, îi şoptise că putea să iubească din nou, însă el ştia că bucuria iubirii nu va exista atâta timp cât nu îi va răzbuna moartea.

Dar atunci...

Marchizul se ridică brusc de la masă. Trebuia să fie singur, ca să-şi amintească ce s-a întâmplat după. Era prea îngrozitor, prea neobişnuit, prea neliniştitor şi minunat în egală măsură.

O sărutase, cum făcuse de nenumărate ori în visele sale, care sfârşeau întotdeauna cu ea dispărând şi lăsându-l singur şi neconsolat.

De data asta nu dispăruse, se transformase într-o altă femeie.

Pentru câteva incredibile momente, femeia din braţele sale nu fusese Angela, ci secretara lui.

Singura deosebire era că toată buna ei cuviinţă se dusese pe apa sâmbetei, întrucât se agăţase cu fervoare de el când o îmbrăţişase. Părul ei minunat - greu de uitat după ce l-ai văzut o dată- era acum pradă mâinilor sale.

îi simţise căldura trupului şi înţelesese că dorinţa ei era la fel de mare. Buzele îi transmiseseră acelaşi mesaj.

Şi dintr-odată, braţele îi rămăseseră goale, încă o dată dispăruse.

După ce fierbinţeala visului dispăru, se trezi şi se simţi din nou singur şi neconsolat.

Zăcuse multă vreme în beznă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase, dar nu reuşea să priceapă.

într-un târziu, se ridicase, îşi pusese halatul pe el şi privi pe hol.

Nimeni nu era acolo. Se simţise ruşinat.

Era o insultă îngrozitoare adusă femeii aceleia respectabile care era secretara lui să creadă aşa ceva despre ea.

Totuşi, se plimbase de-a lungul şi de-a latul coridorului, iar când ajunsese în faţa uşii de la cabina acesteia, se oprise şi ascultase atent. Se dojenea pentru acest comportament, dar era incapabil să schiţeze vreun gest.

Şi-o închipuia stând întinsă în pat, fără să aibă habar de gândurile lui urâte despre ea.

După o vreme, se adună şi se întoarse în propria cabină, de unde privi prin hublou marea până în zori.

Acum, se bucura că nu va trebui s-o vadă prea curând. Mai avea nevoie de timp până să-şi revină.

NU o văzu decât la cină. Era la fel de tensionată şi de îngrijorată ca şi el. Lionel avea rău de mare, aşa că abia se atinse de mâncare. Singura persoană care părea sănătoasă şi netulburată era Effie.

- Complimentele mele, doamnă, zise marchizul. Ne faci pe toţi de ruşine.

- Mulţumesc, domnule. Să fiu sinceră, habar nu am ce i s-a întâmplat Shonei. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată rău de mare, nici măcar atunci când traversam Golful Biscaya.

- M-am mai schimbat şi eu, se scuză imediat Shona. Călătoria aceasta nu e... ca altele.

Spre uşurarea tuturor, cina se sfârşi repede, aşa că fiecare se retrase în propria cabină.

Peste noapte, Shona se trezi din nou. De data asta nu se mai apropie de cabina marchizului, ci se duse pe punte, privind marea zbuciumată.

După cum spusese Effie, nu se temea de mare, rezista condiţiilor vitrege ale vremii. De fapt, era o uşurare să stea în bătaia vântului, fără să fie privită de nimeni.

înţelese apoi că nu era singură. Lionel îşi croise anevoios drum pe punte şi trăgea adânc aer în piept.

- Te simţi suficient de bine să fii aici? îl întrebă ea.

- Nu, nicăieri nu mă simt bine, dar măcar aici pot să respir aer curat.

Trase de mai multe ori aer în piept şi păru că se simte mai bine.

- îţi pare rău că ai venit clandestin pe vas? îl întrebă Shona.

- Nu, tiebuia să vin. Are nevoie de mine.

- Da? El nu pare să fie de aceeaşi părere. S-a înfuriat peste măsură când ai apărut.

- E din cauza faptului că sunt rudă cu ei. Nu vrea pe nimeni caie să-l cunoască prea bine în această călătorie, veni răspunsul ciudat al lui Lionel.

Cum Shona îl privea nedumerită, zise:

- După cum ţi-am spus, cartea de călătorii este o acoperire. A pornit la drum pentru a reface traseul din voiajul de nuntă. Ştiai că a fost cândva căsătorit?

- Am auzit unele bârfe vagi, răspunse ea cu precauţie.

-A fugit când era foarte tânăr. Cred că s-au căsătorit în Franţa. Soţia lui a murit la puţină vreme după aceea. Nu prea cunosc detaliile, întrucât vorbeşte foarte puţin despre acest episod. Oricum, ţine de domeniul trecutului. Această călătorie este făcută în onoarea ei, întrucât, chiar şi după atâta vreme, o iubeşte.

Shona întoarse capul pentru ca Lionel să nu vadă cât de afectată este de aceste cuvinte. Inima îi bătea nebuneşte, pentru că înţelegea perfect intensitatea iubirii marchizului.

Era aproape înfricoşător. Oare câtă pasiune fusese în această iubire, de vreme ce după atâţia ani plănuise o călătorie în amintii ea ei, o călătorie în amintirea clipelor preţioase petrecute împreună?

— Ce s-a întâmplat cu bărbatul care a ucis-o? întrebă ea. A fost prins şi condamnat?

— Nu, pentru că în haosul acelor momente, a scăpat şi nu a fost găsit niciodată. Cred că unchiul meu suferă cel mai mult din cauza faptului că ucigaşul nu a fost prins.

în clipa aceea, Shona îşi aminti ceva.

- în seara când ne-am cunoscut, zise ea, mi-ai spus o parte din această poveste.

- Da? Nu-mi amintesc.

- Ba da. Mi-ai spus că nu scrie o carte, ci foloseşte acest pretext pentru altceva.

- Da... pentru a face o călătorie în amintirea ei.

- A mai fost ceva. Ai spus că nu eşti sigur că recunoaşte nici măcar faţă de el însuşi care e adevăratul motiv şi că nu-şi va da seama decât în ultima clipă că va face ceva îngrozitor.

I se păru că e cam stânjenit.

- Nu, nu cred să fi pomenit ceva de genul ăsta.

- Ba da. îmi amintesc perfect...

- Ei bine, era o aiureală. Eram băut. Nu acorda importanţă acelor cuvinte.

- Dar Lionel...

- Noapte bună, zise el, şi plecă.

Capitolul 6

Shona privi în urma Iui Lionel, minunându-se de strania tensiune pe-care i-o inspiraseră cuvintele sale.

Oare ce anume din comportamentul marchizului Îl alarmase

aşa de mult pe Lionel încât se temea să vorbească? Oare ce mister ascundea?

Vaporul se legăna în ritmul valurilor, iar ploaia care începu să cadă i se păru o binecuvântare. Ridică faţa, încât stropii să-i curgă pe chip. Poate astfel va reuşi să se mai calmeze.

în ziua care tocmai se sfârşise, îl evitase pe marchiz, întrucât ştia că nu ar fi putut să-I privească în ochi după comportamentul din seara anterioară.

Aprinsese în ea senzaţii care o tulburau, dar care îi şi plăceau.

Totuşi, nu avea cum să-l evite, întrucât nu reuşea să-si scoată amintirea lui din minte.

Oare se va elibera vreodată de senzaţia resimţită la atingerea

buzelor şi a braţelor sale?

Pierdută în vis, avu nevoie de un răstimp ca să înţeleagă că era strigată.

- Te simţi bine?

întoarse capul şi-l văzu pe marchiz îndreptându-se spre ea.

- Te simţi bine? întrebă el din nou. Ar trebui să cobori. Nu eşti în siguranţă aici, pe o asemenea vreme.

- îmi place aici. De fiecare dată când e urât, vin pe punte. E palpitant.

- Mă întreb dacă soţul tău îţi permitea s-o faci.

Shona se încruntă uşor, întrebându-se ce voia să spună. Apoi îşi aminti că se presupunea că e văduvă. Lumea reală i se părea ciudat de distantă.

- Nu ceream permisiunea soţului meu, zise ea, revenind în pielea personajului pe care-l juca. De ce aş fi făcut-o?

- Nu este oare datoria femeii să se supună stăpânului său?

în clipa aceea, cu greu şi-ar fi putut Shona explica propriile simţăminte. Undeva în sinea ei era furie.

Era furioasă pe acest bărbat că-i provocase emoţii atât de puternice, încât nu reuşea să le explice nici măcar ei însăşi.

încercă să-şf spună că nu era îndrăgostită de el. Era puternică psihic şi nu se va îndrăgosti de un bărbat care nu era în stare să-i ofere inima sa.

- Stăpânul meu? ripostă ea cu furie. Nu l-am privit niciodată astfel. A fost iubire adevărată. A venit de la sine şi a fost egală.

Urmară câteva clipe de tăcere, marchizul fiind surprins de izbucnirea ei.

- Trebuie să fi fost un bărbat foarte special, zise el într-un târziu.

- A fost, declară ea cu fermitate. Nu voi mai cunoaşte pe nimeni ca el.

- Atunci, eşti o femeie foarte norocoasă.

în lumina lunii, văzu verigheta pe care o purta. Era ca un avertisment ca avea de-a face cu o femeie care renunţase la bărbaţi pentru a trăi ca o călugăriţă.

- De-ai şti ce gânduri ruşinoase avusese despre ea. fu adus la realitate de o smucitură a vaporului.

- Cred că e mai bine să coborâm. E mai sigur, declară el.

- Eu nu. îmi place aici.

A Tocmai voia sa se certe cu ea, când îi văzu sclipirea din priviri şi înţelese că vremea rea o emoţiona, o tulbura.

Cât de diferită era de fiinţa austeră pe care o cunoscuse la prima lor întâlnire. Acum, avea în faţă o femeie tânără şi drăguţă, plină de curaj şi de hotărâre.

- îmi place aici, spuse ea din nou.

- Dar e periculos.

-Atunci, îmi place pericolul. E real.

- Ciudat să spui aşa ceva. Totul este real.

- Nu, clătină ea din cap. Nu totul. Multe pe lumea asta nu sunt decât vis, iar când te trezeşti...

- Iar când te trezeşti, zise el, nu poţi spune ce e adevărat şi ce

nu.

- Eu nu sunt reală, zise ea.

- Ştiu. Ştiu că nu eşti persoana care ai pretins, când ne-am cunoscut.

- De unde ştii? întrebă ea, uimită.

- Pentru că nu te poţi preface la nesfârşit.

- Dar nu sunt singura care se preface, zise ea, amindndu-şi ciudatele vorbe rostite de Lionel.

El nu răspunse, privind-o nedumerit.

Vaporul se zdruncină brusc, iar ea îşi pierdu echilibrul şi căzu la pieptul marchizului.

El o strânse în braţe, ca un ecou al nopţii anterioare.

- Te rog să-mi dai drumul! strigă ea cu respiraţia tăiată, speriată de moarte.

El o făcu imediat, aproape mecanic, aidoma unui bărbat care primise uri şoc.

- Mulţumesc, se grăbi ea să spună. Aş fi făcut o căzătură groaznică. Poate ai dreptate. Probabil ar trebui să mă retrag.

- Da, zise el scurt Noapte bună!

Când se trezi, iahtul nu se mişca. Privind prin hublou, văzu că ajunseseră în Gibraltar.

îi fusese foarte greu să se calmeze după evenimentele petrecute în seara anterioară. Mintea îi era plină de gânduri confuze. Reuşise într-un târziu să adoarmă şi dormise până târziu.

Effie se trezise deja, se îmbrăcase şi o privea plină de speranţă.

- Lionel spune că mă va scoate la plimbare, zise ea.

- Credeam că e obligat să rămână pe vapor.

- O, stăpânul îi dă voie. Spune că nu i se va întâmpla nimic lui Lionel, dacă stau cu ochii pe el.

- Da?

- Se poartă foarte frumos cu mine, râse Effie. Poate ar fi trebuit să devin doică. Am înclinaţie pentru aşa ceva.

- Aşa te priveşte Lionel? Ca pe o doică?

- Ei bine, face cum îi spun. De fapt, adăugă fata făcându-i cu ochiul, spune că nu există decât pentru a-mi îndeplini poruncile.

Rosti ultimele vorbe cu un aer teatral, apoi izbucni în râs.

- Pare sa se comporte ca un gentleman adevărat, observă Shona cu răceală.

- Păi... e oricum mai bine decât un bărbat care spune vrute şi

nevrute şi îţi aruncă în faţă o mulţime de acuzaţii, îi răspunse Effie.

Din vorbele acestea, Shona înţelese că Jimmy îi ocupa în continuare gândurile.

- Aşadar, pot pleca la plimbare? Mai întâi, vă ajut să vă îmbrăcaţi.

- Mă descurc singură, o asigură Shona. Du-te şi simte-te bine,

dar să nu întârzii prea mult. Poate marchizul vrea să plece imediat.

Effie se lumină la faţă şi plecă.

Apoi, Shona îşi aminti că spusese Lionel în loc de domnul Hilton. Se întrebă dacă era înţelept să încurajeze ceva care ar putea-o lăsa pe Effie cu inima frântă.

Se îmbrăcă şi se grăbi să ajungă în sala de mese pentru micul dejun, dar află că marchizul mâncase deja şi părăsise iahtul.

- Stăpânul a spus că vrea să facă nişte cumpărături, o informă stewardul.

Când era pe sfârşite cu masa, marchizul îşi făcu apariţia. Era palid şi încordat, cum era de altfel mereu, dar se controla destul de bine. Nimic din atitudinea lui nu amintea de noaptea anterioară.

O întâmpină zâmbind şi-i întinse un pacheţel.

- E pentru tine. Sper că îţi va plăcea.

- Ce e? întrebă Shona.

- Deschide-l şi uită-te!

îl deschise şi scoase la iveală un şal chinezesc, dintre cele care se aflau întotdeauna de vânzare în Gibraltar.

- Mulţumesc, zise ea, încântată. îmi va face plăcere să-l port şi sunt sigură că orice femeie care mă va vedea purtându-l va fi invidioasă.

Marchizul râse.

- Sper, zise el. Cred că vei arăta foarte atrăgătoare cu el.

întoarse imediat capul, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fi spus

ceva care s-o jignească.

- Nepotul tău a scos-o pe Eifie la plimbare, îl informă Shona. I-am spus să nu întârzie prea mult, pentru că eram sigură că vei voi să pleci imediat.

- Sunt convins că îţi va urma instrucţiunile, observă marchizul schiţând un zâmbet. Lionel, în schimb, nu e niciodată atent şi dacă îl laşi în voia lui, se va întoarce foarte târziu.

- O, Doamne!

- Nu-ţi face griji! Ne putem permite să pierdem puţin timp. Ce-ar fi să mergem împreună, să vedem maimuţele? Sunt foarte aproape de prăvălii, sunt foarte frumoase şi surit sigur că îţi va plăcea spectacolul.

- Sigur că mi-ar plăcea să le văd.

Luară o trăsură şi, în timp ce se plimbau pe străzile Gibraltarului, îl simţi mai relaxat. Nu ştia de ce, dar de câteva ori îl surprinsese privind-o nedumerit.

Până la urmă, se opriră în faţa unui restaurant în aer liber, cu vedere spre mare. Comandă cafea şi prăjituri.

- Voiam să scap de ceilalţi, întrucât sunt unele probleme pe cate ttebuie să le discut cu tine. Numai că în clipa de faţă nu-mi vine în minte niciuna,

- Poate voiai să-mi dai nişte note, sugeră ea. Cred că a sosit vremea să începem să lucrăm la carte.

Marchizul stătu pe gânduri.

-O, da! Cartea...

- Doar scriem o carte, nu-i aşa?

<- Da, sigur că da...

- Numai că nu folosesc niciuna din limbile pentru care m-ai angajat, în afară de episodul de la biserică, dar acela..

- NU a avut nicio legătură cu cartea, interveni el. Dar nu e nicio grabă. S-ar putea să fiu prins cu alte lucruri.

- Ce... alte lucruri? întrebă ea, precaut.

- Ca de exemplu, să încerc să te conving să ai încredere în mine, întrucât nu cred o boabă din ceea ce mi-ai spus.

Cum Shona tăcea, marchizul continuă:

- Te-am jignit. Ni-am vrut. De când ne-am întâlnit, ai încercat să pretinzi că eşti altcineva. Ai încercat să mă convingi că eşti o femeie între două vârste, ceea ce nu e adevărat. Şi nu eşti nici văduvă.

Câteva clipe îi stătu pe limbă să-i spună totul, inclusiv faptul că se îndrăgostise de el. Aici era pericolul. Dacă ar începe să vorbească, nu ar mai fi în stare să se.oprească şi existau unele lucruri pe care nu trebuia să le rostească.

- Să spunem că m-am gândit la maniere, la buna-cuviinţă, zise ea. NU am fi putut călători împreună, dacă nu m-aş fi prefăcut.

- Asta e tot? o întrebă el, încruntându-se.

- Ce ar mai putea fi?

- Speram că îmi vei spune tu.

Cum ea se încăpăţâna să tacă, marchizul oftă din nou.

- Poate am sperat prea mult şi prea repede. Se întâmplă unele lucruri... lucruri pe care nu le pot explica...

Se opri brusc. Ceea ce spunea era cât se poate de adevărat, pentru că altminteri cum ar fi putut să explice ce i se întâmplase în seara aceea?

Când, din cauza înclinării vaporului căzuse peste el, trupul acesteia i se păruse familiar. îşi dăduse imediat seama că o îmbrăţişase.

La fel cum procedase şi el, de altfel.

Dar numai în fantasma lui.

De fapt, în visul lui nebunesc, visase că o îmbrăţişează pe Angela, adevărata lui iubire, însă aceasta se transformase în

Shona.

BARBARA CARTLAND

Trupul Shonei era diferit de la Angelei, era... mai voluptuos. O ţinuse câteva clipe în braţe şi o sărutase bucuros. Iar când soarta i-o aruncase din nou în braţe, înţelesese că era aceeaşi femeie.

Numai că era cu neputinţă.

întrucât dacă era un lucru sigur, era că fusese singur în cabină, în noaptea aceea.

Se alarmă, de parcă gândurile sale ar fi putut fi citite.

Ar ghici şi ar fi furioasă.

L-ar părăsi.

Şi nu trebuia s-o facă.

încercă să se adune şi să gândească.

Trebuia s-o ţină alături de el dintr-un motiv practic. Motivul pentru care o adusese în călătorie nu fusese încă împlinit.

Pe de altă parte, ştia că mai exista un motiv pentru care nu trebuia s-o lase să-l părăsească.

Voia să urle împotriva Cerului. Toţi aceşti ani trăise fără iubire şi fusese mulţumit.

Iar acum, când era pe punctul de a plăti o datorie foarte veche, iubirea se întorsese la el şi-l invita să fie fericit.

Shona îl privea. Ochii exprimau nedumerire, dar şi... greu de crezut, puţină nelinişte.

- Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Nimic. Să lăsăm totul baltă! Nu vreau să te plictisesc.

- NU ai cum să mă plictiseşti. Totuşi, cred că a e timpul să ne întoarcem pe vapor.

- Sigur, acceptă el.

La întoarcere, aflară că Effie şi cu Lionel nu se întorseseră. Când reveniră, erau veseli nevoie mare şi încărcaţi cu pachete. Lionel îi cumpărase cadouri.

- Effie, ai grijă! o avertiză Shona, când se pregăteau de masă.

- Nu vă faceţi griji! E ca un căţeluş, zise Effie cu calm. în plus, îi dau lui Jimmy exact ce merită.

-Da?

- V-am spus că m-a acuzat că port haine pe care nu le-ar purta nicio fată decentă. Aşa a spus, nu m-a crezut când i-am spus că se înşală. Poate a sosit vremea să fac aşa cum a zis el. Astfel, vom fi chit.

- Dar nu va afla, remarcă Shona. Iar dacă vă veţi mai reîntâlni...

- Sunt sigură că nu mi-ar mai păsa, pufni fata.

Shona fu nevoită să renunţe.

La cină, Lionel râse şi spuse o mulţime de glume, iar după insistă să meargă toţi în salon, iar el să interpreteze la pian o selecţie de cântece.

- Ce să mai cânt? întrebă el la sfârşit.

- Nimic, zise Effie, care observase că atât Shona, cât şi marchizul ajunseseră la capătul răbdării. Vino să-mi arăţi stelele.

îl luă de mână şi-l trase afară după ea.

Cei doi răsuflară uşuraţi.

- Nepotul meu! exclamă marchizul cu dispreţ. Acum, poate înţelegi de ce nu am vrut să-l iau cu noi.

Shona râse.

- Cânţi Ia pian?

- Foarte prost, îi răspunse el. Tu?

- Cânt, dar cum nu ai pomenit nimic, am considerat că ar fi un gest prea îndrăzneţ din partea mea să mă invit singură Ia pian.

- Nu te-am întrebat, deoarece am crezut că te-ai putea simţi stânjenită dacă nu ai fi ştiut să cânţi.

- Suntem mult prea formali, zise Shona. Dă-mi voie să fiu onesta: îmi place să cânt la pian, dar dacă esti de părere că te deranjez nu ai decât să mi-o spui.

- Dar îţi place să cânţi?

- Ca să fiu sinceră, îmi place să cânt la pian; acasă cântam, dar tatalui meu vitreg îi displăcea muzica de orice fel, aşa încât cântam numai când eram plecată.

în tăcerea care se instala, Shona se întreba dacă el remarcase săparea. Se presupunea că e văduvă, că trăieşte cu chirie, iar menţionarea tatălui vitreg fusese o greşeală.

Dar marchizul nu părea să fi observat.

- Ce pian frumos! zise ea ca să-i distrugă atentia.

- II am de la bunica. B foarte vechi şi foarte valoros. L-a păstrat

intr.o stare excelentă pentru că era mândra de el si, pe vremea

nneretu ei, a invitat o mulţime de muzicieni talentati să cânte pentru ea.

- Aşadar, ai fost crescut astfel încât să apreciezi muzica, nu-i aşa?

- Bunica a insistat, replică marchizul. îmi place muzica. Am senzaţia că şi ţie îţi place.

Shona îi zâmbi, dar tăcu.

Se aşeză la pian şi începu să atingă uşor clapele.

Apoi, cum marchizul se aşeza confortabil într-un fotoliu, interpretă un cântec vechi care-i plăcuse pe când era mică.

Era şi unul din cântecele favorite ale mamei sale.

Se gândea la mama ei şi la cât de fericiţi fuseseră înainte de moartea tatălui ei.

Trecu pe nesimţite de la un cântec la altul.

Cu fiecare melodie, îşi amintea de marea iubire care-i legasepe părinţii ei.

într-un târziu, se opri.

Când se întoarse spre marchiz, îşi dădu seama că trecuse o bună bucată de vreme de când începuse să cânte.

Uitase de ea însăşi.

îl privi, însă la început acesta nu deschise gura.

- De ce nu mi-ai spus că eşti muziciană? NU am mai fost de mult aşa de fericit ca acum.

- Mă bucur, zise Shona. Muzica ar trebui să reflecte întotdeauna starea sufletească a celui care cântă. în timp ce cântam, mă gândeam ce fericită eram în copilărie şi cât de fericită era mama înainte de moartea tatei.

Chipul i se întunecă.

- Fericirea piere întotdeauna, nu-i aşa? Nu trebuie să uităm niciodată.

- Dar nu e adevărat, răspunse Shona cu fervoare. Fericirea nu moare mereu.

- Te înşeli, zise el cu asprime. E o iluzie care dispare imediat. NU ai descoperit tu însăţi acest adevăr? Cât timp ai fost căsătorită?

Nu... pot discuta despre asta, zise ea cu o voce stinsă.

- Iartă-mă! NU ar fi trebuit să-ţi pun o astfel de întrebare. Sunt sigur însă că înţelegi ce înseamnă suferinţa. Mi-am dat seama când am fost la biserica arsă.

Se ridică şi-şi turnă o băutură, apoi începu să, măsoare salonul în lung şi-n lat.

- înţelegi totul, nu-i aşa? o întrebă el.

- Cred că tu ai fost ginerele despre care ne-a vorbit Pierre.

- Da, zise el cu asprime. Eu am fost ginerele. Lucrurile s-au petrecut întocmai cum au fost descrise de Pierre. Eram doi copii care plecaseră într-o aventură. Eram tineri, îndrăgostiţi şi credeam ca iubirea este răspunsul Ia orice. Ea era deja logodită, împotriva voinţei sale, cu un bărbat pe care-l chema George Acton. Era o creatură diabolică, dar putred de bogat. Tatăl ei dorea ca nunta să aibă loc pentru bani. Ar fi fost în stare să o aducă în faţa altarului trăgând-o de păr, dacă ar fi fost nevoie. A făcut tot ce i-a stat în putinţă să mă îndepărteze. Odată, a pus câinii pe mine.

- Pare un om îngrozitor, dar nu înţeleg de ce te duşmănea. Un marchiz i-ar fi satisfăcut ambiţiile, nu?

- Ai dreptate. Numai că tata era în viaţă şi controla banii. Nu voia să mă căsătoresc cu Angela, întrucât nu avea nici titlu, nici bani. îmi găsise deja trei mirese, toate provenind din familii de duci. Cand m-am îndrăgostit de Angela, m-a ameninţat şi mi-a tăiat banii. Mi-a zis că situaţia va rămâne Ia fel până ce îmi voi reveni în simţiri. Nu aveam cum să-mi conving tatăl. Numai la bani se gândea. Mi-au sărit în ajutor prietenii şi graţie lor am reuşit să supravieţuiesc. Cu ajutorul lor, eu şi cu Angela am reuşit să fugim, să ajungem la Calais şi să ne căsătorim, dar Acton era pe urmele noastre. La început, ne-am ascuns de el, dar apoi am dorit să-l înfrunt. M-am gândit că poate nu ştie că ne-am căsătorit, iar când va afla va renunţa. Astăzi, mă întreb cum de am fost aşa naiv, dar atunci aşa am crezut. Angela nu a fost de acord cu mine. îl cunoştea mai bine decât mine. Până la urmă, mi-am impus punctul de vedere.

Se opri, scuturându-se parcă de un coşmar.

- Dacă aş fi asculta-o, probabil acum ar mai fi fost în viaţă.

Amuţi, pradă suferinţelor provocate de aceste amintiri. Intr-un

târziu, Shona puse o mână pe braţul lui.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu blândeţe.

- L-am aşteptat şi l-am înfruntat. I-am spus că nu mai poate face nimic. Parcă îl văd stând în faţa mea şi zâmbindu-mi diabolic. Apoi, a scos pistolul şi a tras.

- Pretindea că o iubeşte şi a tras în ea? exclamă Shona, şocată.

Marchizul râse cu amărăciune.

- Nu spre ea, ci spre mine. Pe mine voia să mă ucidă. Astfel, ar fi putut s-o ia înapoi cu forţa. Ţi-am spus că ea îl cunoştea mai bine decât mine. Era pregătită. Când a văzut că ridică pistolul, s-a aşezat în faţa mea şi a primit glonţul în plin.

Shona era mută. Groaza o făcuse incapabilă să se mişte.

- Atât ea, cât şi copilul nostru nenăscut au murit în braţele mele. Amândoi au fost victimele prostiei mele. Când Acton a văzut ce a făcut, a tras din nou, încercând să mă ucidă şi pe mine. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reuşit! Dar glonţul mi-a atins uşor obrazul. NU a mai încercat să tragă. I-a auzit pe servitori venind şi a fugit.

L-aş fi ui mărit, dar Angela mai trăia. I-am cerut iertare. A mai avut putere să repete jurămintele noastre de iubire pentru lumea aceasta şi cea viitoare. Apoi a murit. Din ziua aceea, l-am tot căutat prin lume. Cum să trăiesc, atâta vreme cât ştiu că e în viaţă şi nepedepsit, iar ea e în pământ? Trebuie să-l urmăresc până îl voi găsi. Dacă ar fi cu putinţă...

Se întoarse cu ochii spre ea, iar ce văzu în privirea lui era ceva complet necunoscut. Un fel de intensitate strălucitoare care-i făcea inima să bată mai tare şi să simtă un nod în gât.

- Dacă ar fi cu putinţă... repetăel rar.

- Dacă ar fi cu putinţă? şopti ea.

După o pauză lungă, dureroasă, scoase un oftat din adâncul fiinţei sale.

- Nu-mi pot permite să mă gândesc la asta, zise el cu greutate. Nu trebuie... nu îndrăznesc...

Goli paharul şi puse mâna pe sticla de whisky.

- Da, zise el prinzând u-i privirea. Beau prea mult, nu-i aşa? Uneori, este singurul mod în care te înţelegi cu fantomele. în ultima vreme, fantomele au avut un comportament foarte ciudat.

O privi cu o sclipire stranie în ochi.

- Mi-am închipuit lucruri care nu sunt cu putinţă, zise el.

Cum ea părea nedumerită, el continuă:

- Nu-i aşa că nu ai habar despre ce vorbesc?

Shona clătină din cap.

- NU are importanţă. E mai bine că nu ştii.

Puse jos sticla fără să-şi mai umple paharul.

- Prea bine. Ajunge pentru azi.

Scoase un oftat.

- Probabil ţi-am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştii.

- Ai încredere în mine. Buzele îmi sunt pecetluite.

- Ştiu. Am încredere în tine. Dar ce drept am să te împovărez

cu problemele mele?

Ar fi vrut să-i spună că are toate drepturile şi că inima ei îi

aparţinea tot mai mult cu fiecare moment care se scurgea. Ar fi

vrut să-i spună că încrederea şi sprijinul lui erau cel mai frumos

lucru care i se întâmplase.

Dar ce rost avea să spere? Nu era pentru ea.

Tocmai i-o spusese.

Capitolul 7

A doua 21, dispoziţia sufletească a tuturor se schimbase. Vremea era superbă şi cum nu se zărea nicio bucată de pământ, era cu putinţă să uiţi de iume şi să te bucuri.

Lionel flirta pe fa,ă cu Eflie, care-i primea complimentele chicotind. Shona se temuse că prietena şi slujnica ei va sfarsi prin a avea inima frântă, dar când Effie oftă şi întrebă:

- Oare ce o mai face Jimmy al meu?

Shona conchise că, dacă va exista cineva care-i va frânge inima acel cineva nu va fi Lionel.

Cat despre Lionel... îi va face bine, observă Effie înveselindu-se.

- La moştenitorul meu te refereai? o întrebă marchizul, care tocmai trecea pe punte.

- Chiar e moştenitorul? întrebă Effie cu interes. Mi-o tot spune, dar nu ştiam dacă să-l cred sau nu.

- De ce?

- E genul de bărbat care ar spune orice să impresionez o fată, zise Effie.

- Dar pe tine nu te impresionează câtuşi de puţin, nu-i aşa? o

întrebă marchizul, amuzat.

- Păi e doar un copil ţinut în braţe, nu? Ascultaţi-mă pe

mine! Peste zece ani va face ravagii. Va fi o adevărată partidă. Zâmbi.

- Presupunând că nu-l voi dezmoşteni până atunci, remarcă el în treacăt.

îi plăcea Effie care, după tracul primelor întâlniri, îşi intrase în

rol şi vorbea cu lejeritate.

- O, nu contează, zise ea nepăsătoare.

- Ar conta pentru fata care va dori să-l ia de soţ şi care va descoperi că i s-au tăiat veniturile, declară marchizul.

- l-ar fi învăţare de mine pentru că s-a căsătorit din alte motive, ripostă Effie. Vorbeam despre el ca bărbat. Peste vreo zece ani, îşi va scoate din minte ideile acelea prosteşti şi va merita să devină cunoscut. Dar dacă dezmoştenirea înseamnă ce cred eu,

cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Crezi că ar trebui să am un fiu, nu? zise el părând că acordă

chestiunii o mare importanţă.

- Sigur că da. Când se va trezi fără bani, se va maturiza şi va

face ceva cu viaţa lui.

în pofida tinereţii sale, Effie îl privea pe Lionel mai degraba aşa

cum o mamă îşi priveşte copilul recalcitrant.

Când acesta apăru peste câteva minute şi o strigă, ea îi

BARBARA CARTUND

făspunse:

- Gata! Gata! Vin! Rămâi unde eşti.

Porni spre el, deloc impresionată de bucuria ce se citea pe chipul lui.

- Are desigur dreptate, zise marchizul, privindu-i cum se plimbă pe punte. Puţină iubire necondiţionată este tot ce-i trebuie lui Lionel ca să nu devină nesuferit.

- Ce urat din partea ta! protestă Shona. Bietul băiat e îndrăgostit până peste cap.

Mda! Iar daca nu-i va trece, presupun că biata fată va trebui să-l ia de soţ.

- O, nu! zise repede Shona. Nici nu se pune problema.

v _Ar fi 0 soartă îngrozitoare pentru ea, acceptă el, iar tu vrei să ţi salvezi prietena de Ia aşa ceva, nu? Dar presupun că ar putea alege şi mai rău de atât.

7 RâZi C,e Ca’ ilar te asigur că ° asemenea partidă nu ar fi posibila, Elfie nu are titlu sau avere, sau orice de genul ăsta Iar

moştenitorul casei de Chilworth are nevoie de o mireasă provenită dintr-o familie bună.

*- Moştenitorul casei de Chilworth e un neisprăvit, care ar trebui să se arate recunoscător că o femeie decentă se uită la el ripostă marchizul.

- Dar nu se uită Ia el, declară Shona. Nu e ce-si doreşte Ai auzit-o.

El ridică din sprâncene.

- Mai exact, ce vrea?

- Să alerge după dumneavoastră, domnule? nu se putu

împiedica să spună.

El strânse din buze şi răspunse:

- Sunt convins că mă cunoşti mult mai bine, zise el.

Tăcu apoi, privind spre apă, lăsând-o să se întrebe dacă auzise bine şi, dacă da, ce semnificaţie aveau vorbele sale.

După o vreme, întoarse faţa spre ea.

- Nu e nevoie. Effie şi-o interzice singură.

Zâmbiră amândoi. Chipul lui se însenină, încât ai fi zis că obsesiile din trecut dispăruseră ca prin farmec.

Observă că o priveşte cu o asemenea intensitate, încât se

tulbură.

- Se pare că va trebui să-i urmez sfatul: să mă aşez la casa mea şi să-l tai de pe listă.

- Ai fi mai fericit dacă ai face-o.

- Da, zise el gânditor.

După o lungă tăcere, marchizul adăugă:

- Dar există unele lucruri pe care trebuie să le fac. Până nu le duc la capăt, nu am niciun drept să mă gândesc... nu, nu am niciun drept.

- Ştiu, îi răspunse ea cu blândeţe.

- Da. înţelegi, nu-i aşa? Se pare că lucrurile cărora vreau să le rezist au un fel al lor de a ieşi la suprafaţă cumva împotriva mea.

- Ştiu şi asta, şopti ea.

Shona era prinsă la mijloc. Sentimentele ei pentru marchiz îi încălzeau inima. Dar cum să-l lase să-şi dea seama atâta vreme cât îl minţea cu privire la adevărata ei identitate?

De fapt, îl înşela în toate privinţele.

— —- BARBARA CARTLAlVn

Parca ii şi vedea cât de dezgustat va fi când îşi va declina

adevarata identitate. Fără a mai pune la socoteală cât s-ar înluria

daca ar afla adevărul despre Effie. Oricâte glume ar face pe seama

ui Lionel, ar mai fi la fel dacă ar şti că nepotul lui se plimbă cu o servitoare?

Oare nu era în stare să nu-şi mai chinuie atât mintea şi să se' ucure de clipele frumoase pe care le petreceau împreună?

In timp ce îşi tot făcea mustrări de conştiinţă, îl văzură pe Lionel alergând spre ei.

- Masa e gata. Grăbiţi-vă! Sunt leşinat de foame.

Mărturisirea ei va trebui să mai aştepte, reflectă ea fără regret

La prânz, fu mare veselie. Lionel se dădu în spectacol şi nu se

potoli pana când nu fii pus la punct de Effie. După aceea, se

comporta foarte frumos şi se înfruptă copios din midii. Nu lăsă decât una nemâncată.

Shona, care nu avea habar de acest fel de mâncare, ciuguli puţin şi decise că nu-i place.

La sfârşitul cinei, făcu o plimbare pe punte, simţindu-se rău

pentru prima dată de când călătorea pe mare. Poate nu era chiar

aşa de imună la răul de mare pe cât îi plăcea să creadă.

Se plimbă o vreme trăgând adânc aer în piept, dar nimic nu

parea s-o faca a se simţi mai bine. Se gândi că trebuie să se întindă puţin.

în clipa aceea, auzi gălăgie. îl auzi pe marchiz ridicând vocea, iar pe capitan exprimându-şi regretul pe un ton la fel de ridicat.'

„ Se aUZ10 altă voce' 0 voce necunoscută care îngăimă ceva. Fu întrerupt imediat de marchiz, devenit foarte furios.

Effie veni în fugă la Shona.

- Effie, ce s-a întâmplat?

- E Lionel. E foarte bolnav. S-a prăbuşit şi l-au transportat în cameră.

- Bietul băiat! Cunoaşte cineva cauza?

- Midiile sunt de vină! exclamă Effie. NU au fost prăjite suficient. Stăpânul e foarte furios. Nu poate să-l concedieze pe bucătar pentru că suntem în largul mării, dar ameninţă să-l arunce peste bord. Nu vorbeşte serios, dar bucătarul s-a ascuns.

Apăru şi marchizul. Avea chipul roşu de furie.

- I-am spus căpitanului să se îndrepte cu viteză maximă spre Marsilia. Am un prieten care locuieşte acolo şi care ne va oferi adăpost până când Lionel se va simţi mai bine. îi voi trimite un mesaj îndată ce vom ajunge.

- Da, va fi foarte plăcut să fim din nou pe uscat, zise Shona. Se prinse cu mâinile de balustradă, întrucât o luase ameţeala.

Făcând un efort imens, îi zâmbi marchizului.

- Se va simţi mai bine după ce va fi văzut de un doctor, zise

ea.

- Nu cred că e ceva serios, dar îi strică ziua, mormăi marchizul. Slavă Cerului că a fost singurul care a mâncat midii.

- Păi... nu a fost singurul, zise Shona cu efort.

-Cum?

- Am mâncat şi eu una, aşa că poate... poate...

Leşină, aşa că el o prinse imediat în braţe.

- O, Doamne! strigă el. O, Doamne! Shona! Shona! începu el să strige.

Totul se întunecă în jurul ei. Când se trezi, era în cabină, iar Effie stătea aplecată asupra ei.

- Am ajuns la Marsilia, zise fata

Se auzi o bătaie în uşă, iar Effie deschise. Era marchizul.

Veni la patul Shonei şi îngenunche.

- I-am trimis un mesaj prietenului meu, Charles Rivalier, zise el. Ştiu că ne va invita la el şi, îndată ce ajungem, vei fi consultată de un medic.

Faţa i se întunecă.

- Dar poate nu ar trebui să aşteptăm. Aş putea trimite chiar

acum după unul din doctorii de pe ţărm, deşi e mai bine să ajungi

pe mâinile prietenului meu medic. Vreau să ai parte de cele mai bune îngrijiri.

Părea destul de tulburat, foarte diferit de comportamentul unui om stăpân pe sine, cum se întâmplase până atunci.

- Cum crezi că e mai bine, murmură ea cu voce stinsă. Cum se simte Lionel? Cred că se simte mult mai rău decât mine.

- Lionel e bine, răspunse el nerăbdător. Amândoi aveţi nevoie urgentă de un doctor. Stai! Unde mi-o fi mintea? Cunosc o modalitate mai bună.

Părăsi degrabă cabina şi reveni peste câteva momente pentru a spune că vor pleca imediat.

- Am închiriat două trăsuri, încât să ajungem mai devreme, zise el. Vom merge la castelul Rivalier şi ne vom întâlni cu mesagerul prietenului meu pe drum. Să te ajut! zise el sprijinind-o pe Shona să se ridice.

- Poţi să mergi? întrebă el cu tandreţe.

- Da, da, Sigur că da.

O singură privire la faţa ei lividă îi fu de-ajuns să-şi dea seama de adevărata ei stare.

- Pune-ţi braţele în jurul gâtului, meu, îi porunci el.

O luă în braţe şi o duse la trăsură. Căpitanul şi alţi câţiva marinari îl transportaseră deja pe Lionel în cealaltă trăsură.

Porniră imediat la drum.

- Sprijină-te de mine! o îndemnă marchizul, Voi avea grijă de tine.

- Sunt aşa de bolnavă, murmură ea.

- Ştiu, draga mea. îmi pare rău. Nici nu ştii cât de mult mă învinovăţesc.

-Nu e vina ta...

- Oamenii mei ţi-au făcut asta. Bucătarul nu va scăpa aşa de uşor...

- Bietul om! Să nu fii prea dur cu el.

- Nu angajez oameni care să facă astfel de greşeli, zise el ameninţător.

Se opri când observă că paloarea ei se accentuă,

Pe drum, se încrucişară cu o trăsură luxoasă şi care avea inscripţionat blazonul familiei Rivalier. Fusese trimisă pentru a-i transporta la castel.

Domnul Charles Rivalier, călare pe cal, îi strigă:

- Urmaţi-mă! Rămâneţi în trăsuri, ca să nu-i deranjaţi pe bolnavi.

întregul convoi se deplasă spre castel, unde un predic aştepta deja. Ii examină pe pacienţi şi le spuse că se vor pune din nou pe

picioare după câteva zile de odihnă.

După plecarea medicului, Effie dădu pe toată lumea afară din cameră. Oricât de obosită era, Shona văzu că marchizul îi aruncă o ultimă privire înainte de a părăsi încăperea.

Effie o schimbă, comportându-se exact ca o mamă faţă de

copil, îi dădu medicamentul prescris de doctor, medicament

amat la gust, dar care o făcu să adoarmă aproape instantaneu.

în vis, era tot în trăsură, odihnindu-şi capul pe umărul marchizului.

Oare totul nu fusese decât un vis?

Sau lucrurile se petrecuseră aievea?

O stiânsese în braţe cu tandreţe, cum visase? Ar fi vrut să rămână aşa pentru totdeauna.

Când se trezi, Effie stătea răbdătoare la căpătâiul ei. Shona înălţă capul încât să vadă camera în care stă. Era o încăpere mare şi elegantă, cu mobilă frumoasă şi jaluzele albe. De-abia dacă văzu grădina de afară.

- E mult mai bine, domnişoară, zise Effie când o văzu deschizând ochii.

- Unde sunt?

- La castelul Rivalier, domnişoară.

-A, da! îmi amintesc.

- Iar ăsta e cel mai bun dormitor din castel. Doamna Rivalier a insistat să vi-l ofere. Iar doctorul... Stăpânul a insistat ca medicul să vă vadă mai întâi pe dumneavoastră, zise fata.

- Cum se simte? întrebă Effie.

- Va fi bine, zise Effie.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

- Trebuie să mă duc să-i vorbesc stăpânului. Vrea să ştie când v-aţi trezit.

Dispăru, lăsând-o pe Shona să se gândească la ale ei. Era tulburată şi confuză, dar cu o licărire de fericire în priviri.

îşi aminti faţa lui plină de îngrijorare când era pe punctul să leşine.

Probabil că imaginea ei răscolise întâmplări foarte vechi.

"NU a mai respirat decât atât cât să repete jurămintele de iubire pentru lumea asta şi pentru cea viitoare, Apoi a murit."

Acestea fuseseră cuvintele sale despre o altă femeie pe care o ţinuse în braţe.

Spaima întipărită pe chipul lui se datorase tocmai temerilor că evenimentul tragic petrecut în urmă cu doisprezece ani se va repeta.

Oare acesta fusese singurul motiv?

încercă să dea dovadă de raţiune, dar vraja fericirii nu se putea desprinde de ea. Nu putea să spere că, măcar pentru câteva clipe, temerile şi atenţia lui fuseseră pentru ea, nu pentru fiinţa din trecut?

Adormi din nou.

Se trezi de mai multe ori şi, de fiecare dată, văzu silueta unei femei străine. Era trecută de patruzeci de ani şi avea trăsături blânde. Presupuse că era gazda lor.

- îmi... pare... îngăimă bolnava.

~incearcă să nu faci efort, o îndemnă femeia. Tot ce contează, este ca starea ta de sănătate să se îmbunătăţească, iar bietul Frederick să nu mai străbată odaia în lung şi în lat.

- Frederick?

îşi aminti apoi că era numele mic al marchizului. Văzuse în paşaport, numai că până atunci nimeni nu i se adresase aşa.

Doamna Rivalier dispăru parcă în ceaţă, iar în locul ei apăru marchizul. Se uita la ea intr-un fel greu de definit.

Adormi din nou, iar cand se trezi acesta dispăruse.

Se întrebă dacă nu cumva totul se petrecuse doar în mintea ei. Effie îi aduse micul dejun. Shonei îi revenise pofta de mâncare şi-şi recăpăta treptat forţele.

După ce făcu o baie, reuşi ca, ajutată de Effie, să se aşeze la fereastră. Când se privi în oglindă, mai că-i veni să izbucnească în plâns. Boala îi lăsase cearcăne adânci.

„Arăt ca o vrăjitoare", îşi spuse ea.

Nu avea sânge în obraji şi de-abia se recunoştea.

„O vrăjitoare bătrână, o cotoroanţă. Nimeni nu va voi să se uite la mine", conchise ea.

Apoi, ochii îi poposiră asupra unei vaze imense plină cu trandafiri.

- De unde sunt trandafirii aceştia? întrebă ea.
- De la stăpânul, răspunse Effie, încântată. V-a trimis trandafiri în fiecare zi.
- în fiecare zi? De cât timp sunt aici?
- De trei zile.
- Nu-mi amintesc nimic. Timpul a trecut ca într-un vis.

- Trandafirii de ieri erau galbeni, iar cei de alaltăieri roz.

„Dar nu roşii”, îşi spuse în sinea ei.

- Vrea să vină să vă vadă. Doctorul şi-a dat acordul, însă o poate face numai pentru câteva minute.

- O, Effie! Nu se poate să mă vadă aşa. Nu vezi în ce stare jalnică sunt?

- Asta vreţi sâ-i spun?

- Da, zise Shona, încercând să pară fermă. Te rog să-i spui că îi sunt nespus de recunoscătoare, dar nu mă simt suficient de bine încât să primesc vizitatori.

- Prea bine, stăpână.

Effie se îndreptă spre uşă.

- Nu trebuie să te duci, zise Shona. Data viitoare când va veni, îl voi primi.

- Dar e aici şi aşteaptă un răspuns. A venit în fiecare dimineaţă.

înainte ca Shona să poată da vreun răspuns, Effie deschise uşa şi vorbi pe şoptite cu marchizul.

- Spune că înţelege, reveni Effie, şi că nu doreşte să vă deranjeze. Va aştepta până se va putea.

- O, Effie, am fost foarte nepoliticoasă. Te rog să-i spui să intre.

Fata se grăbi spre uşă şi reveni peste câteva momente cu marchizul.

- Nu vreau să te deranjez, dacă vrei să rămâi singură, declară

el.

- Ia loc! spuse Shona, arătându-i un scaun lângă fereastra cea

— BARBARA CAJRTLAN1)

mare.

- Am vrut numai să mă conving că te simţi mai bine, insistă el politicos.

Acum, regreta că-i permisese să se apropie aşa de mult de ea. Soarele care îi cădea în faţă o arăta slabă şi urâtă.

_ Facu un gest nePutincios şi ridică mâinile de parcă ar fi vrut să-şi acopere faţa.

- Nu te îndepărta de mine, zise el. încercă să glumească.

- La început, am pretins că sunt mai bătrână şi neatrăgătoare. Acum, nu trebuie să mă mai prefac. Aş putea trece drept o persoană de patruzeci de ani şi fără ochelari.

- Nu fi absurdă! E cea mai mare prostie pe care am auzit-o.

_ Slablta de boală’ Shona nu mai avea nicio armură în spatele careta sa se ascundă. Spre ruşinea ei, izbucni în hohote de plâns.

- Gata, draga mea! Nu mai plânge! zise el, strângând-o la piept.

- îmi pare rău. Se pare că nu reuşesc să mă opresc.

- Sigur că nu. Nu eşti deloc bine. Trebuie să faci ceva încât să te simţi mai bine.

îşi şterse lacrimile şi încercă să râdă.

- Sunt sigură că Lionel nu plânge.

Lionel e bine. Ştiu că a mâncat majoritatea midiilor, dar tu

ai avut parte de bucata cea mai infestată. Ai avut ghinion, biata de tine.

îi vorbea cu o asemenea blândeţe, încât Shona izbucni din nou in plâns. Parea că o înţelege. Era foarte mulţumită că stătea acolo, lângă ea, şi că se putea baza pe el.

- Eşti mărinimos, şopti ea. Ai avut grijă de mine. Mă tem că am fost o adevărată pacoste.

- NU ai putea fi niciodată aşa ceva, zise el.

- Effie mi-a spus că ai trimis flori în fiecare zi. Nici nu mi-am dat seama că sunt de atâta timp aici.

- Ne-am făcut toţi griji în privinţa ta.

- Cum se simte Lionel? întrebă ea. Presupun că a fost foarte bolnav.

- S-a întremat destul de repede, răspunse marchizul. A fost întotdeauna foarte puternic. Azi-dimineaţă a ieşit afară pentru prima dată. Tu ne-ai speriat. Eşti mult mai fragilă decât pari.

- Am crezut întotdeauna că sunt o persoană puternică, protestă Shona.

- Mulţumesc, eu...

înţeleseră parcă amândoi în acelaşi timp că stau îmbrăţişaţi. Shona era stânjenită şi simţea că i se vedea roşeaţa.

Şi el părea confuz, aşa că îi dădu imediat drumul.

- Cred că te-am obosit destul pe ziua de azi, spuse el ridicându-se. Mă voi întoarce mai târziu, dacă îmi permiţi.

- Te rog, zise ea.

- Eşti sigură că nu va fi prea obositor pentru tine? întrebă el neliniştit.

- O, nu! se grăbi ea să protesteze. Mi-ar plăcea foarte mult, murmură ea.

Capitolul 8

în după-amiaza acelei zile, domnul şi doamna Rivalier veniră s-o viziteze pe Shona.

Erau un cuplu plăcut, între două vârste, mereu zâmbitori, plini de vorbe încurajatoare. Insistau că trebuie să se simtă în casa lor ca acasă.

- Iar Frederick ne va spune când te vei simţi suficient de bine, spuse doamna Rivalier.

Tonul insinuant al vocii ei o făcu pe Shona să roşească. Practic, toată lumea din casă aştepta să se întâmple ceva, iar gazdele ardeau de nerăbdare să-şi vadă prietenul fericit.

Plecară destul de curând, lăsând-o pradă propriilor gânduri.

îi reveni pofta de mâncare, aşa încât în seara aceea se bucură de o masă îmbelşugată. Se simţea pregătită să-l primească pe marchiz, însă acesta întârzia să apară. Sau poate îşi pusese prea multe speianţe. Poate totul nu fusese decât o speranţă. Poate

apropourile familiei Rivalier îl stânjeniseră, iar acum considera că e mai bine s-o evite.

în cele din urmă, se auzi o bătaie în uşă. Effie se grăbi să deschidă şi-l pofti înăuntru. Apoi dispăru, lăsându-i singuri.

Marchizul părea mai degrabă stângaci. După întrebările politicoase referitoare la starea ei de sănătate, zise, râzând încet:

- Insistă să rămânem cât mai mult timp cu putinţă aici. Şi cred că e mai înţelept aşa, dacă nu te superi.

- Mă simt vinovată că îţi irosesc timpul, se lamentă ea.

- Nu îmi iroseşti timpul.

- Dar aveai planuri pentru călătorie... canea de călătorii...

Marchizul ridică din umeri.

- Cartea a fost numai un pretext.

- Nu există niciun plan de carte? îl întrebă ea.

- Nu. îmi pare rău că te-am păcălit. Trebuia s-o fac, dar nu pot explica momentan de ce. Când o voi face, sper că mă vei înţelege şi mă vei ierta.

- Sunt sigură că nu eu trebuie să te iert, zise ea mirată.

- Spun asta pentru că te ştiu onestă şi deschisă, iar o păcăleală e probabil îngrozitoare pentru tine.

Shona râse.

- Cândva, ai mărturisit că nu crezi o boabă din ce ţi-am spus despre mine.

- Aşa am spus, nu? Cred că în continuare că îmi ascunzi multe, dar probabil nu o faci pentru că o doreşti.

Shona încuviinţă.

- Uneori, păcălim siliţi de oameni şi de împrejurări.

- Ştiu. Din acest motiv cred că mă înţelegi.

- Nu-mi poţi spune?

Câteva clipe, avu impresia că îi va mărturisi tot ce avea pe inimă. Dar se răzgândi şi se ridică imediat.

- Mâine, mergem într-o scurtă călătorie. Vorbim atunci mai mult.

Ii sărută mâna şi ieşi.

Shona dormi foarte bine, iar când se trezi se simţea suficient de bine încât să facă plimbarea.

Effie o ajută să se îmbrace într-o rochie albastră foarte

elegantă. Era una din piesele de rezistenţă ale garderobei sale,

întiucât nu mai voia să joace rolul secretarei modeste. Voia să

arate bine pentru marchiz. Sau măcar să se prezinte cât mai bine în faţa lui.

De îndată ce o văzu, înţelese că o considera frumoasă. Felul cum îi zâmbi făcu să-i tresară inima.

Trăsura era o şaretă pentru două persoane, dar suficient de spaţioasă. Marchizul o ajută să urce, după care se aşeză pe locul vizitiului şi dădu bice cailor.

Gazdele erau la poartă, privindu-i cu subînţeles. Poate mult prea evident. Shona ţinea mult la ei, dar şi-ar fi dorit să nu mai aibă un astfel de comportament.

Deşi observase totul, marchizul nu era nici supărat sau stânjenit, ci zâmbea.

Era vara, copacii înfloriseră, iar în depărtare se vedea marea. Şareta se deplasă uşor până când ajunseră lângă un râu. Legă calul de un tufiş, încât să ajungă la apă, şi puse o pătură sub

copaci.

- Am adus ceva de mâncare, declară el, ajutând-o să coboare. Stai aici până scot mâncarea.

Ea stătu cu spatele lipit de un copac. Era nespus de fericită. Marchizul scoase din coş prăjituri şi o sticlă de şampanie. Ii umplu paharul şi o privi în timp ce sorbea din licoare.

- Vinul îţi va face bine. La fel şi soarele. Peste o oră plecăm, aşa încât vei avea întreaga zi la dispoziţie să te odihneşti. Poate mâine vom sta mai mult afară.

- Se pare că mi-ai făcut program, zise ea zâmbind.

- Ştiu ce îţi face bine. Mă învinovăţesc pentru că te-am adus într-o asemenea stare.

- NU a fost vina ta.

- Eu l-am angajat pe bucătar, prin urmare e vina mea.

- Sper că nu l-ai concediat.

- Nici nu a fost nevoie. Căpitanul mi-a transmis că a dispărut când am acostat în port, la Marsilia. Fără îndoială, acum e pe alt vapor şi otrăveşte alţi călători.

- Bietul om!

- Ai fi putut să mori.

- Şi Lionel, îi reaminti ea.

- Nu-ţi face griji în privinţa lui. E puternic şi pregătit pentru viaţă. Dar tu eşti diferită. Până şi o adiere de vânt te-ar putea doborî.

- Ba deloc! răspunse ea, iritată la gândul unei asemenea perspective. Mă faci să par una din acele femeiuşti fără minte sau griji.

- Una din acele femei fragile care au nevoie de ajutor, sugeră

el.

- Una din acele eroine din romanele sentimentale care oftează după erou şi aşteaptă să fie salvate, declară Shona cu fermitate.

Tonul vocii ei arăta foarte clar ce părere avea despre genul acela de "eroină".

- Presupun că ai prefera să te salvezi singură?

- în general, da. însă având în vedere că am cedat, înseamnă că sunt mai slabă decât cred.

- O femeie care înfruntă lumea aşa cum faci tu nu e o femeie

slabă. îţi câştigi existenţa şi eşti foarte educată. Ai devenit văduvă...

Faţa ei se întunecă, iar el se opri imediat.

- Iartă-mă! Te mai doare când îţi aminteşti de soţ?

Shona îl privi neputincioasă, apoi îşi fixă ochii asupra verghetei de pe deget. Era prea mare, întrucât mama ei avea degetele mai groase.

Marchizul îi luă mâna şi întoarse verigheta, să citească inscripţia din interior.

„Fie ca iubirea noastră să dăinuiască mereu".

- Iubii ea veşnică poate fi un blestem, ca şi o binecuvântare, observă el sumbru. NU ai aflat până acum?

-Ce,., vrei să spui?

- II mai iubeşti pe răposatul tău soţ? Shona.

- Tiebuie să-ţi spun că nu am fost niciodată căsătorită.

- Cum?

- Nu sunt cine pretind. Ai avut dreptate în această privinţă.

Sunt domnişoara Shona Winterton. Tatăl meu a murit în urmă cu trei ani, iar mama s-a recăsătorit. Tatăl vitreg încearcă să mă determine să devin soţia unuia dintre amicii lui. Prefer mai degrabă să mor decât s-o fac, aşa că am fugit. Când am auzit că ai nevoie de o secretară, a fost ca un semn din Cer. Am venit la tine şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să te conving. Am pretins că sunt mai în vârstă şi văduvă, pentru că nu ai fi angajat o femeie tânără şi necăsătorită.

- Şi ai avut dreptate.

- Dar apoi mi-ai spus că trebuie neapărat să fiu însoţită de o femeie de acelaşi rang social cu mine. Atunci mi-am pierdut speranţa, dar din fericire a sosit Effie.

- Şi Effie ascunde un secret?

Shona încuviinţă.

- E slujnica mea. NU am vrut să te mint, dar ai afirmat că însoţitoarea mea nu trebuie să fie o angajată. Dar nu trebuie să dai vina pe ea. Eu am plănuit totul. înţelegi acum de ce eram neliniştită să nu cadă pradă farmecului lui Lionel?

- NU-ţi face griji în această privinţă. Cred că l-a citit destul de bine. Vreau să ştiu mai multe despre tine. Ai vorbit cu atâta

convingere despre "soţul" tău.

- Mă gândeam la tata. Când trăia, eu şi cu mama am călătorit mult cu el. Aşa am învăţat atâtea limbi străine... Era o persoană minunată. Aceasta este verigheta mamei mele. Mi-a dăruit-o când s-a recăsătorit. Cum a ajuns să-l aleagă pe...

Scoase un oftat.

- Cum îl cheamă pe tatăl tău vitreg?

- Colonelul Lockwood.

- Am auzit de el. Nu de bine, mă tem. Aşadar, vrea ca prin căsătorie să te aibă la mână. Ai procedat corect fugind.

- Mulţumesc. Mă temeam că vei considera comportamentul meu scandalos.

- Dar este şi cel al unei tinere foarte curajoase. Apropo, câţi ani ai? Erai aşa de bătrână când ne-am cunoscut.

- Am douăzeci de ani, recunoscu Shona.

- Şi nu eşti căsătorită? Ce o fi în capul tinerilor?

- Poate nu sunt interesată de ei, ripostă ea.

- Probabil aceasta este explicaţia. Dar viitorul? Mi-ai spus că ai fugit de cineva, dar încotro te îndrepţi?

- Habar nu am. Mi-am consumat întreaga energie în ideea de a

nu fi căsătorită cu foiţa, încât nu m-am gândit la un soţ. Oricum,

căsătoria nu m-a impresionat într-un mod plăcut. Este adevărat că

părinţii mei au fost fericiţi, dar tatăl meu era un om remarcabil.

Nu prea mai există bărbaţi ca el. Toţi bărbaţii pe care i-am

cunoscut de când am părăsit şcoala erau mai degrabă preocupaţi

de cai şi de moşii decât de altceva. Femeile erau întotdeauna pe locul doi.

- Mi-e foarte greu să cred aşa ceva, declară marchizul. Eşti aşa

de drăguţă şi de inteligentă, încât cred că orice bărbat te-ar dori de soţie.

- Unul sau doi dintre ei s-au gândit la această posibilitate între o partidă de vânătoare şi una de pescuit, zise Shona cu asprime.

Marchizul râse.

- înţeleg perfect la ce te referi. Totuşi, cred că atâta timp cât ai fost la Londra ai fost frumoasa balului, nu?

- Aş vrea să afirm aşa ceva. Deşi îmi plăcea să dansez, nu am întâlnit pe nimeni care să devină parte din viaţa mea.

- Altfel spus, nu te-ai îndrăgostit.

- Adevărat. Dar nici nu am vrut să mă îndrăgostesc.

- E ciudat să rosteşti asemenea vorbe.

- Când o fată se îndrăgosteşte de un bărbat, se află în puterea

lui.

- Aşa e. Dar lucrul e valabil şi invers. Un bărbat îndrăgostit e un bărbat aflat în puterea femeii. Sunt puţine cele care nu ar abuza de o asemenea poziţie. De fapt, nu am cunoscut decât una.

Tăcu.

- Pe Angela? întrebă Shona.

- Da. Era ca nimeni alta.

- Eşti sigur că nu vei mai găsi pe nimeni ca ea?

Tăcere. Shona se temu că mersese prea departe, dar...

- Nu, zise el cu bruscheţe. Nu mai sunt convins de asta. Totuşi, adăugă el schiţând un zâmbet, am avut nevoie de doisprezece ani să-mi regăsesc speranţa. Nu trebuie să aştepţi doisprezece ani.

- Dar dacă va trebui? Dacă iubirea nu se va grăbi să vină? Ce să fac? îmi amintesc că, pe când eram la şcoală, celelalte fete spuneau că mamele lor îşi exprimau în permanenţă speranţa că fiicele lor se vor căsători cu un bărbat important şi bogat.

Marchizul o asculta cu atenţie.

- Abia când tatăl meu vitreg a luat hotărârea de a mă căsători cu un bărbat neatrăgător numai pentru că voia să acceadă cât mai

sus pe scara socială, mi-am dat seama că vreau să mă căsătoresc din dragoste.

Marchizul scoase un oftat.

- 0, părinţii şi căsătoriile aranjate!

- 11 esupun că şi tu ai suferit mult de pe urma lor.

- încă din ziua când am moştenit titlul. Ironia sorţii a făcut ca

tatăl meu, care a încercat prin toate mijloacele să mă împiedice a

ma căsători cu Angela a murit în anul următor din cauza unei

cazaturi de pe cal. M-am trezit peste noapte cu mulţi bani, unul

dintre cele mai vechi titluri din ţinut şi nimic care să-mi ofere

sens. Trăiam parcă într-un deşert. Cu toate astea, mamele

ambiţioase, care nu vedeau în mine decât un celibatar, au tot

încercat să-şi trimită fiicele pe capul meu. Erau ca nişte haite de

câini pe urmele unei vulpi. La început nu mi-am dat seama, dar

pe măsură ce timpul trecea, adevărul mi s-a impus cu valoarea evidenţei.

Cred ca faci să pară totul mai rău decât e. Sunt ferm convinsă ca majoritatea părinţilor, inclusiv taţii vitregi, nu aleargă după bărbaţi pentru bani, ci pentru inimă.

- Frumos spus, numai că din păcate există numeroşi oameni caie vor să beneficieze nu numai de pe urma unui titlu, ci şi de pe aceea a banilor. Mai mult, adăugă el sec, cred că i-am întâlnit pe majoritatea la petreceri. Sunt persoane foarte plictisitoare, dar gazdele ştiu că totul va apărea a doua zi în ziare şi că nepoftiţii vor scrâşni din dinţi de invidie.

Shona râse.

- Eşti chiar aşa de important?

- Probabil ai auzit că sunt cam nesociabil, dar faptul se datorează că nu vreau să dau petreceri şi să mă trezesc cu tot felul de neaveniţi care să spună că în săptămâna ce va urma vor da o petrecere în cinstea mea.

- Aşadar, preferai mai degrabă să dai tu însuţi curs invitaţiilor.

- Da, aveam senzaţia că fac parte dintr-un spectacol. Că joc un rol. Numai că gândurile mele erau în altă parte. Mi-era cu neputinţă să nu mă gândesc la Angela şi la cât de goală, de lipsită de sens era viaţa mea fără ea. Nu aveam cum să le spun celorlalţi aşa ceva, astfel că după un timp am renunţat la mondenitate. Am comandat un iaht şi am început să călătoresc.

- Astfel s-a născut legenda cum că ai fi un monstru? Nu ştiam la ce să mă aştept, când te-am cunoscut.

El încuviinţă.

- Iar eu nu am făcut nimic să le dezmint, întrucât îi ţinea pe oameni departe de mine. Oricât de des am putut, am călătorit prin lume în căutarea lui George Acton.

- Şi nu l-ai găsit?

- Nu. L-am urmărit prin multe ţări, însă el se afla întotdeauna cu un pas înaintea mea.

- Crezi că de data asta îl vei găsi?

întrebarea ei era ca o împuşcătură în noapte. Pentru câteva clipe crezu că va tăgădui, însă el se arătă resemnat.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că o persoană inteligentă ca tine va ghici. Da, sunt din nou pe urmele lui, dar acţionez cu mare băgare de seamă, astfel încât să nu-i atrag atenţia.

- Dar de mine de ce ai nevoie?

- Pentru că vorbeşti greaca, Am primit informaţii că s-ar fi stabilit la Atena. Când vom ajunge acolo, voi avea nevoie de cineva care să vorbească bine limba şi care să fie de partea mea, cineva pe care să mă pot bizui că nu mă va trăda. Recunosc că nu voiam să aduc o femeie la bord, însă timpul mă presa. Aşa am ajuns să te iau pe tine, deşi probabil nu ar fi trebuit s-o fac.

- Acum, nu mă mai întorc acasă, se grăbi ea să spună.

- Nu, nu văd cum ai putea s-o faci. Ai cădea în braţele lui Lockwood.

- Aşa e, însă altceva voiam să spun: ai nevoie de mine.

- Da, cred că da, răspunse el după un timp.

- Sigur că ar fi fost mai simplu dacă l-am fi prins în Franţa, remarcă Shona.

- Mai simplu?

- Da. Crima a săvârşit-o în Franţa. Ai fi putut să-l dai imediat pe mâna oamenilor legii. în Grecia, va fi mult mai greu.

- Da, admise el după un moment.

- Sau vrei să-l aduci în Anglia?

- Nici acolo nu a săvârşit crima, remarcă el.

- Nu, dar victima lui era englezoaică. Sunt sigură că se poate aranja ceva...

- Este prematur să vorbim despre astfel de posibilităţi înainte de a-l găsi. Pur şi simplu nu ştiu ce se va întâmpla în Grecia.

Nu-l auzise vorbind cu o asemenea asprime. înţelese însă imediat miza întregii aventuri.

- Pari obosită, zise el dintr-odată. Cred că e timpul să ne întoarcem.

Shona ar fi vrut să protesteze, dar simţi că era numai un pretext pentru a nu fi nevoit să discute în continuare despre subiecte neplăcute.

Zâmbi şi se conformă.

Cumva, soarele părea că dispăruse, ca şi frumuseţea zilei.

Păreau că se apropiaseră unul de altul când, brusc, el ridicase din nou bariere între ei. Pe drum, descoperi că se simţea într-adevăr slăbită, iar la întoarcere vru imediat să se odihnească.

în următoarele zile descoperi că era în stare să coboare tot mai des din pat. Lionel era deja pe picioare şi se distra, fie plimbându-se cu caii, fie jucându-se cu copiii familiei Rivalier.

Marchizul o vizita în fiecare zi, dar evita să discute despre subiectele spinoase. Vorbea despre moşia lui şi despre conacul care avea peste cinci sute de ani.

- Pe moşie e un lac plin cu peşti, păduri frumoase, dar şi câteva ferme la care lucrează muncitori. Multe generaţii din familia mea au luptat pentru rege. Bărbaţi care s-au dus la luptă şi femei care au stat acasă şi au condus conacul. Portretele lor sunt pe pereţi. Există o Elizabeth care a înfruntat o armată a lui Cromwell în Războiul Civil. Voiau să ardă casa pentru că eram regalişti. Dar Elizabeth l-a fermecat pe maior, iar casa a scăpat numai graţie eforturilor sale.

Credeam ca oamenii de genul acesta sunt imuni la farmecele feminine, remarcă Shona.

- Se pare că nimeni nu rezista farmecului Elizabethei. Maiorul nu numai ca nu a dat foc casei, dar a interzis oamenilor săi să se apropie. Apoi a fost Sarah, fiica Elizabethei. Carol II s-a îndrăgostit de ea, dar era virtuoasă şi l-a respins. A curtat-o mult, dar a fost singura femeie care l-a făcut să cunoască eşecul.

Marchizul vorbi ore întregi, descrîindmşi înaintaşii cu asemenea pasiune, încât ai fi zis că-i avea în faţa ochilor Erau foarte reali pentru el şi parcă voia s-o convingă si pe ea.

Nu pomeni nimic despre iubire, dar în timp ce stăteau aşezaţi a umbra unui copac îi simţea apropierea.

Ochii lui rosteau vorbele care nu ieşeau de pe buzele lui. Probabil că ochii ei răspundeau în acelaşi fel. Inima ei îi aparţinea, iar când va da glas propriilor intenţii, va fi gata.

însă vremea aceea nu venise. Iar ea înţelegea perfect.

„De s-ar întâmpla mai repede", îşi spuse ea.

- Se pare că m-am luat cu vorba, zise el într-un târziu. Sper că nu te-am plictisit.

- Ştii prea bine că nu, replică ea.

- Da, voiam să-ţi descriu casa. E un loc aşa de frumos. Nu

petrec atata timp cât mi-aş dori, dar de fiecare dată când sunt

plecat rămâne prezentă în mintea mea. De-abia aştept ziua când

voi fi liber să mă întorc şi să transform totul într-un veritabil cămin. Atunci...

Tăcu. O ţinea de mână.

-Atunci...? repetă ea, cu răsuflarea tăiată.

Marchizul scoase un oftat abia perceptibil.

- E timpul să ne întoarcem.

O conduse la trăsură şi o ajută să urce. în ultima clipă, o trase spre el şi o strânse la piept.

Cuvintele erau de prisos. Se agăţă de el, dorindu-şi ca acea clipă să dureze pentru totdeauna.

Dar era o dorinţă zadarnică. Realitatea îşi va lua întâietatea. Va mai trece multă vreme până vor putea să-şi declare iubirea.

Şareta porni la drum în tăcerea lor, bucuroşi pur şi simplu că sunt împreună. Liniştea nu avea cum să dureze. înţeleseră în clipa când o văzură pe doamna Rivalier la poartă. Starea ei de agitaţie era vizibilă din depărtare.

Marchizul opri lângă ea şi o întrebă:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Mărie, ce s-a întâmplat?

- Avem un vizitator neaşteptat, zise doamna Rivalier aproape plângând. A intrat peste noi şi a început să vorbească urât. Este colonelul Lockwood. Spune că e tatăl Shonei şi că a venit să o ia acasă, fie că vrea, fie că nu.

Capitolul 9

Cel mai teribil coşmar al Shonei se împlinea. îşi duse mâinile la faţă.

- O, nu! strigă ea, disperată. Oare cum m-a găsit?

- Chiar e tatăl tău? întrebă doamna Rivalier.

- Nu. E tatăl meu vitreg şi nu are niciun drept să-mi dea ordine.

ncearca sa ma oblige să mă căsătoresc cu unul din prietenii lui O, î-aţi spus că sunt aici?

- în niciun caz! răspunse gazda, şocată. întreabă de domnişoara Shona Winterton, de care nici eu şi nici soţul meu nu am auzit. NU o cunoaştem decât pe doamna Shona Winters, dar nu am considerat necesar să-i pomenim numele.

Sunteţi o prietenă adevărată! exclamă Shona recunoscătoare. ’

- Ştie ceva despre mine? întrebă marchizul.

- O, da. Cineva i-a spus că Shona călătoreşte pe vaporul tău,

dar soţul meu i-a spus că nu-şi aminteşte să te fi văzut în ultima vreme.

- Ce om de treabă, zise marchizul.

- Da, Charles poate face pe prostul foarte bine când e nevoie, zise doamna Rivalier. Dar şi când e foarte dezavantajos, nu se putu ea împiedica să adauge.

Dar îşi reveni imediat.

- Când l-am auzit pe individul acela dezgustător cum vorbeşte, mi-am dat seama imediat că trebuie să plecaţi. Aşa că am ieşit să vă aştept şi să vă previn să nu intraţi în casă. V-am făcut bagajele, iar trăsura ar trebui să fie pe drum.

- Dar cu Lionel cum rămâne?

- A fost foarte greu să-l facem să fie rezonabil, zise doamna Rivalier cu oarecare asprime. Până la urmă, Effie i-a impus să-şi ţină gura şi să facă aşa cum i se spune. După aceea, nu am mai întâmpinat nicio dificultate.

Marchizul zâmbi.

- Trebuie neapărat s-o ia de soţie. Aş vrea să am în familie o femeie cu asemenea calităţi.

în clipa aceea, trăsura familiei Rivalier apăru din partea îndepărtată a grădinii.

- Iată-i! anunţă Mărie. Repede, la iaht. îl vom ţine pe colonelul Lockwood cât mai mult de vorbă.

Marchizul îngenunche în faţa ei.

- Mărie, ai avut un comportament ireproşabil. V-am pus la grea încercare, iar acum plecăm la drum ca nişte fugari, fără măcar să ne luăm rămas-bun aşa cum se cuvine.

-Atunci, îa-ţi rămas-bun cum se cuvine! exclamă ea, întinzând bi aţele spre el. Va trebui să te mulţumeşti cu acest sărut, zise el. Sper să ne revedem cât de curând.

- Sigur că da! Vreau să ştiu ce se petrece. Iată trăsura! Repede!

Vehiculul se apropia. La o fereastră se zărea Effie, iar la cealaltă Lionel.

Shona o îmbrăţişă pe gazdă şi-i şopti la ureche:

- Mărie, ar fi trebuit să faci parte din Serviciile Secrete. Eşti foarte pricepută la intrigi.

Replica aceasta o făcu pe femeie să râdă încântată.

Marchizul o ajută pe Mărie să urce în şaretă ca să se întoarcă acasă, iar el în trăsura care se urni din loc.

- O, domnişoară, să vedeţi ce lucruri urâte spunea!

- Spună ce o vrea, decretă marchizul pe un ton sumbru. Nu vom mai auzi de el, de-acum înainte.

- Doar nu vreţi să spuneţi că de el fugim? întrebă Lionel. Nu e mai bine să rămânem şi să-l zdrobim?

- Nu e timp, zise marchizul. Nu-mi stă în fire să fug, dar chestiunea va trebui să aştepte până rezolv adevărata problemă pentru care am venit.

-Dar...

- Taci! Stăpânul ştie mai bine, interveni Effie cu fermitate.

Lionel tăcu.

Shona era parcă paralizată de teamă. Scăpase ca prin urechile acului din ghearele tatălui vitreg. Vechile temeri reveniseră.

- încă două-trei minute şi m-ar fi prins, murmură ea.

- Prostii! replică marchizul. Crezi că aş fi îngăduit să se

petreacă aşa ceva?

Ştia că era în siguranţă alături de el. Totuşi, nu se va relaxa

decât în largul mării.

- Oare căpitanul va fi gata de plecare? întrebă ea, îngrijorată.

- Da. Oricum plănuiam să plec cât de curând. Ieri, i-am trimis vorbă să fie gata în orice moment. Dacă l-a primit, vom porni imediat. Dacă nu o va face, nu va mai fi mult timp angajatul meu.

Curând, zăriră contururile oraşului Marsilia.

Căpitanul îi informă că era gata de plecare. Tot ce trebuia să

facă era să se îmbarce.

Marinarii transportară bagajele pe vapor, iar marchizul îi dădu

vizitiului un bacşiş gras.

- La Atena! ordonă scurt căpitanul.

- Pentru propria siguranţă, cred că e mai bine să te retragi la cabină până când ajungem în largul mării, îi spuse marchizul. Ne

vedem mai târziu.

Tonul vocii lui era curtenitor, dar rece. Simţi un ghimpe în

inimă.

Sigur că nu avea cum să-i vorbească în felul tandru cu care o obişnuise în ultima vreme. Cu toate astea, o durea să ştie că se distanţa de ea din motive pe care le înţelegea numai parţial.

Veneau vremuri tulburi şi voia s-o avertizeze cumva că existau unele lucruri pe care nu le putea împărtăşi cu ea.

Când coborâră la cină în seara aceea era aproape întuneric. Odată descoperit adevărul, Effie declină invitaţia de a coborî la cină până când Lionel bătu la uşa cabinei sale, ba chiar insistă. Unchiul său îi aplaudă gestul, iar la intrarea lui Effie se ridică

şi-i uase scaunul sa se aşeze.

-Am plecat toţi patru în aceasta aventură si „u „e vom desparţi acum, zise el.

Uonel voia să vorbească despre cele întâmplate in acea zi si se tot minuna de ceea ce auzea. Era fascina, de întreaga poveste. Jtotori a tinu isonul, dar Shona simţea că mintea lui era în

, Dupi masi’Effie 'i lionel se dusetă pe punte, iar marchizul se întoarse spre Shona şi o întrebă:

- Vrei sa-mi cânţi ceva? în această seară am nevoie de frumuseţea pe care o creează muzica ta.

Merseră în salon, iar ea cântă timp de o oră. în timp ce «Setefcu zburau pe dape, atca senza(|a ^
^

spre stele si le face sa strălucească mai tare.

După aceea, o conduse până la uşa cabinei şi-i spuse scurt noapte bună. 1

înăuntru, Shona rămase multă vreme cu ochii pe hublou privind noapte. Stelele erau în continuare nespus de' strălucitoare, iar luna căpătase o înSţişare aproape magică

m.;:rrc’Doamne’ca m-ai ,isat •**** * ***

Gândul la bărbatul pe care-l iubea îi umeziră ochii _ „Nu s„u ce se va întâmpla. Văd o cale plină de stânci. Cred că

fata'jusdtiei E ^nU_‘ ” ^birbati°

lata justiţiei. E ceea ce a încercat să-mi spună. Si cine stie prin câte

vom mai trece înainte săavem un drum împreună. Dar până la

urma acest drum se va netezi. Trebuie să vină şi vremea când ne

vom putea iubi în linişte şi cu bucurie”.

în ziua următoare, voia să-i pună o mulţime de întrebări marchizului, însă acesta era de negăsit. Simţea că se apropiau de Atena.

înţelese că o evita.

Totuşi, în seara aceea, pe când stătea cu mâinile prinse de

balustradă, veni lângă ea.

- Mâine, ajungem la Atena. Vrei să mă întrebi ceva?

- De ce eşti sigur că e la Atena? se interesă ea.

- Pentru că mi-a spus-o un prieten, într-o scrisoare. Mi-a dat puţine detalii, de fapt numai numele unei persoane de contact de la care să aflu mai multe. De aceea am nevoie de cineva care să vorbească o greacă fluentă. Vreau să te comporţi ca şi cum nu ştii nimic despre situaţia mea. Ne vom petrece ziua vizitând Atena. Seara vom lua ca de obicei cina şi după retragerea celorlalţi, noi doi vom merge pe uscat.

- îl vom aresta?

- Nu. Pur şi simplu ne vom asigura că e la Atena şi că am dat peste omul căutat. Dar trebuie să-mi dai cuvântul tău de onoare că nu vei spune nimănui despre "ieşirea" noastră, mai ales lui Lionel.

- Promit.

- Bine. Am nevoie de abilitatea ta mai mult ca oricând.

- Sigur că da, promise ea.

- Vreau să revii la ţinuta avută când te-ai angajat: haine de văduvă şi părul strâns sever intr-un coc. Oamenii vor ciede că eşti de modă veche.

- Dar de ee?

- Te rog sa nu mai pui întrebări, ripostă el. Lucrezi pentru mine şi trebuie să-mi îndeplineşti poruncile, oricare vor fi fiind

Văzându-i uimirea, obrajii i se îmbujorară uşor.

- Iartă-mă! NU am vrut să-ţi vorbesc astfel. Adevărul este că mergem mtr-un loc unde în mod normal nu aş duce o doamnă Nu

t periculos, dar mei tocmai în regulă. E mai bine să vei arăţi cât mai neatrăgătoare.

- înţeleg, răspunse ea.

Adevărul era că nu înţelegea nimic. De ce era dintr-odată asa < e tensionat? De ce începuse să se comporte de parcă era supărat

pc Cdr

- Hai sa intrăm şi să ne odihnim, zise el, căci ziua de mâine va fi una lungă.

A doua zi, ajunseră la Atena.

Sliona îşi petrecu timpul ca în vis. când se întoarseră pe vapor, nu putea spune unde fuseseră şi ce anume vizitaseră.

u trebuia să răspundă la întrebările lui Lionel, însă o dată sau de doua ori îl văzu privind-o ciudat şi se întrebă oare cât bănuia Ond se lasă întunericul, se îmbrăcă cât de tern era posibil si Se 3 march,2ulu' Pe Punte' O trăsură închisă îi aştepta pe

chei. Se urcară fără să scoată o vorbă. Shona observă că o luau prin străduţe sărăcăcioase, pline de prăvălii şi de cafenele. îşi spuse că se bucura că nu era nevoită să vină singură aici.

într-un târziu trăsura se opri, iar ei coborâră într-o cafenea

prost luminată.

Un bărbat îmbrăcat ca vai de el îi privi cu asprime, de pai că i-ar fi aşteptat, arătă spre o masă aflată într-un colţ şi mormăi

câteva vorbe în greacă.

- Vrea să ştie dacă eşti domnul Dayton, zise Shona.

- Spune-i că eu sunt.

Ea traduse, iar grecul încuviinţă şi dispăru în spatele unei jaluzele.

- Nu-ţi face griji! o linişti marchizul. Nu vom sta mult timp aici. Au un mesaj pentru mine, pe care am să te rog să-l traduci. După

aceea, vom pleca.

După câteva clipe, perdeaua fu dată la o parte şi din spatele ei se ivi o femeie. Era trecută de patruzeci de ani, avea nişte ochi ştiutori şi sfredelitori. Puse o întrebare la care Shona îi răspunse

imediat.

- Ce a zis? o întrebă marchizul.

- A spus că trebuia să vii singur. I-am spus că sunt

traducătoarea ta.

Shona îi repetă femeii ce-i spusese marchizului, ceea ce o făcu

să râdă cu poftă.

- Dar e adevărat, ripostă Shona.

- Ar trebui să te asiguri. Nu poţi avea încredere în niciun bărbat. Eu, Helena Farras, ţi-o spun.

- O cheamă Helena Farras şi are ceva împotriva tuturor bărbaţilor, ii traduse ea marchizului.

IM

Spu^i “ inKraaZS '**’* geneK"' d Uml ^ Shona traduse, iar Helena încuviinţă.

clătină Vn^ 7“ PC k “P1“ Sho™

sa *p'dar marchi2ui"dMu p“K «p «»-o

-Acum, spune-mi cum îl găsesc, îi ceru el.

- Trăieşte într-o casă în afara Atenei. E un desfrânat, are mai multe femei. Cand se satură de ele, le aruncă în stradă

dC .27adresa 2156 march,zul dupa siwna ****

- Numele lui e acum sir Reginald Cranton, adăugă Helena

dupa ce scrise adresa. Se presupune că e un mare domn englez Dar adevărul este că... ^ '

Sfârşi cu o înjurătură grecească. Era un cuvânt pe care Shona

aU21se mcloda«. *r de al cărui sens era sigură.

- Intreab-o ce rău i-a făcut, zise marchizul.

Dar Helena clătină din cap.

- Nu voi vorbi despre asta, zise ea cu mândrie. Dar trebuie să pnmeasca exact ce merită. Dacă va fi ficută dreptate, voi li

- Spune-i ca va fi ficută dreptate, dar nu se va întâmpla aici ci tparte. Ii făgăduiesc solemn că va plăti pentru ce a făcut.

Ceva din atitudinea marchizului îi spunea femeii că se va tine de cuvânt.

- Adu-l în faţa justiţiei, zise femeia şi dispăru în spatele cortinei.

Când ajunseră pe stradă, Shona întinse adresa vizitiului. Abia după ce trăsura porni, îndrăzni să-l întrebe:

- Ce vei face când vom ajunge acolo?

- Nu pot face niciun plan până nu mă asigur că sir Reginald Cranton este omul pe care-l caut.

Spre marea uşurare a Shonei, intraseră în partea frumoasă a oraşului. Casele erau mai arătoase, mai bine făcute... până ajunseră într-o parte a oraşului pe care o recunoscu.

- Am venit aici acum patru sau cinci ani cu părinţii mei, zise ea. Mi se părea mie că adresa mi-e cunoscută. Dacă îşi permite să locuiască aici, înseamnă că e foarte bogat.

- Astăzi e plin de bani, zise marchizul cu amărăciune. Aş îndrăzni chiar să spun că şi-a mărit averea prin mijloace oneroase. Dar să fii în afara legii cred că e foarte costisitor.

- Să fi ştiut oare că îl urmăreşti? se interesă Shona.

- O, da. O ştie de doisprezece ani.

Ea nu mai insistă.

Ajunseră pe o stradă largă, străjuită de copaci, iar trăsura opri în faţa adresei. înţeleseră aproape imediat că era ceva în neregulă. Jos, ardea o singură lumină care le permise să vadă doi oameni mai în vârstă - un bărbat şi o femeie - mişcându-se de colo până colo.

- Pasărea şi-a luat zborul, mormăi marchizul. Cineva l-a avertizat.

Fu nevoit să bată de mai multe ori la uşă înainte să-i răspundă

—— barbaracartland

cineva. într-un târziu, se auzi zgomot de paşi care se apropie.

Uşa se întredeschise şi cineva privi afară.

- Cine e? întrebă o femeie cu o voce piţigăiată. Ce doriţi?

- II căutăm pe sir Reginald Craton, strigă Shona.

- Nu e aici, zise femeia, încercând să închidă uşa.

Numai ca marchizul reuşise să vâre mâna înăuntru, asa că închiderea uşii era o operaţiune imposibilă. Deşi era limpede că fusese lovit, nu scoase un geamăt. Femeia începu să tipe la el. Cei doi se luară la ceartă, iar Shona fu prinsă la mijloc.

Abia acum înţelegea că trebuia s-o aducă în această călătorie. Nu s-ar fi descurcat singur.

Se straduia din răsputeri să traducă vorbele femeii, care avea un pronunţat accent local.

- Unde s-a dus? insistă marchizul. Trebuie să ştiu.

-Jură că nu va spune, traduse Shona. îi e teamă de el.

-Atunci, trebuie să scape cât mai repede de el. Probabil asta

o va ajuta, adăugă marchizul scoţând nişte monede.

Ochii femeii sclipiră.

- Dar mai întâi trebuie să-mi spună tot ce ştie, zise marchizul, încetul cu încetul, povestea începu să curgă. Sir Reginald a stat

acolo până în urmă cu trei zile. Apoi a apărut un bărbat care era intr-o stare de mare agitaţie. El şi cu sir Reginald au vorbit timp îndelungat, ţipând unul la altul.

Apoi, sir Reginald a ordonat ca lucrurile sale să fie strânse şi

puse intr-o trăsură. Vizitiul l-a dus în port şi i-a ajutat să urce pe un vapor.

- Care pleca unde?

- Spre Cipru, traduse Shona. Se pare că-l cunoaşte pe sultan şi că s-a refugiat la Limassol.

- Ştie de ce?

- E urmărit de un bărbat. îi e foarte teamă de el şi trebuie să scape, indiferent de preţ.

- Are de ce să-i fie teamă, murmură marchizul.

îi întinse o monedă de aur pe care aceasta aproape o înhăţă.

- Spune-i să plece de aici. Spune-i că stăpânul ei nu se va mai întoarce.

Când ajunseră pe vapor, marchizul se duse la căpitan.

O figură se ivi pe punte. Era' Lionel, îmbrăcat în halat şi arătând de parcă fusese trezit din somn.

- L-a găsit?

- Pe cine? întrebă Shona, credincioasă promisiunii făcute marchizului.

- O, Shona! Nu mă mai trata ca pe un prost. Ştiu de ce a bătut atâta drum. De ce crezi că am insistat prin toate mijloacele să vin cu el? Aş fi venit cu voi în seara asta, dar m-a păcălit făcându-mă să cred că totul e aranjat pentru mâine.

Se uită la Lionel, întrebându-se ce să-i răspundă.

- Shona, l-a găsit?

- Nu, a fugit în Cipru.

- Presupun că acolo mergem, nu? Iar de-acolo în altă parte şi cine mai ştie unde până îi dăm de urmă. Pentru că îl va căuta până la sfârşitul zilelor sale. Trebuie să încerci să-l opreşti.

- Cum să-l opresc?

- Eşti singura persoană care o poate face, întrucât eşti

speranţa într-un viitor mai bun. Cu tine, poate trăi în viitor, nu în trecut. Daca nu-l îndepărtezi de această obsesie, îl va căuta şi peste douăzeci sau treizeci de ani, măcinat şi bântuit de fantoma Angelei. Va îmbătrâni şi va înnebuni. Nu înţelegi?

Shona înţelegea. Tabloul pe care-l schiţase Lionel era mspaimantator, dar ştia că marchizul pornise deja pe calea aceea.

Daca nu era salvat acum, probabil în următorii ani situatia lui se va înrăutăţi.

îşi acoperi faţa, încercând să alunge imaginea aceea terifiantă.

Daca nici ea, care-l iubea, nu era în stare să-l salveze, atunci cine ar putea-o face?

Iar singura modalitate prin care-l putea ajuta era să-i facă dreptate Angelei.

- Nu pot să-i întorc spatele, zise ea. Tot ce pot face, este să-i fiu alături şi să-l ajut.

- Atunci, trebuie să faci în aşa fel încât să merg şi eu, pentru că altminteri... Linişte! Vine.

Marchizul îl salută scurt pe Lionel.

- Effîe e pe ţărm?

- Nu, s-a dus la culcare, zise Lionel.

- Bine, pentru că vom pleca peste o oră.

- NU ar fi trebuit să pleci fără mine, izbucni Lionel. Nu da vina pe Shona. Am ghicit.

- Faci mare caz de ceva nesemnificativ, îi răspunse marchizul cu răceală.

Du-te la culcare, acum. I-am spus căpitanului să pornească spre Limassol.

- Şi apoi?

- Apoi îl voi găsi şi-l voi aduce în faţa justiţiei. îţi sugerez să te odihneşti puţin, i se adresă el Shonei. Avem multe de făcut mâine.

Dădu uşor din cap şi se îndepărtă fără să privească în urmă.

Capitolul 10

De când se ştia, Shona îşi dorise să viziteze magicul Orient. Iar la porţile acestuia era Ciprul.

în copilărie, ascultase fermecată povestea Afroditei, zeiţa iubirii, care se născuse din spuma Mării Mediterane.

aCleopatra' leSendara regină a Egiptului, care înrobise inimile atator bărbaţi, resimţea o adevărată plăcere pe acele meleaguri şi de aceea obişnuia să zăbovească pe acolo. Probabil viziţase câteva din templele închinate Afroditei de-a lungul insulei.

însă povestea care o subjugase era aceea a regelui Richard Inima de Leu, care luase cu asalt insula pentru a-şi salva mireasa, prinţesa Berengaria de Navara.

După ce o eliberase, se căsătorise cu ea acolo şi o încoronase drept regină a Angliei.

Pe bună dreptate Ciprul îşi câştigase renumele de insulă a iubirii.

Dar va fi aceasta insula iubirii pentru ea, sau locul unde îşi va

îngropa visele?

Visase că va vizita într-o bună zi Ciprul, dar nu astfel.

Ajunseră la Limassol în zori. Chiar şi la acea oră, portul era animat. Căpitanul coborî pe ţărm, pentru a vorbi cu şeful portului.

Shona luă brusc o decizie. NU avea rost să-l aştepte pe marchiz pentru a-i cere părerea. îi era nu numai angajată, ci şi femeia care-l iubea şi care ar fi fost în stare de orice pentru el.

Prin urmare, se strecură înapoi în cabină şi îmbrăcă hainele cele mai proaste. Din fericire, Effie dormea adânc, aşa că nu o auzi

când se schimbă.

La sfârşit, se înfăşură într-un şal negru, care-i acoperea foarte

mult faţa.

După ce sfârşi cu toaleta, îi scrise un bilet lui Effie:

„Mă duc puţin pe uscat. Spune-i lordului Chilworth să nu-şi facă griji".

Se furişă pe culoar şi apoi pe punte, iar peste câteva minute se pierdea în mulţime. Un timp nu făcu decât să-i asculte pe localnici cum vorbeau, pentru a prinde accentul local.

La puţin timp după aceea, zări castelul sultanului. Porţile erau deschise, pentru a permite carelor încărcate cu provizii să intre. După ele veneau femei şi copii cu coşuri mari.

Una dintre femei, înaltă şi foarte bronzată, se lovi cu spatele de zid şi scăpă coşul din mână. Toate fructele se prăvăliră la pământ.

- Uită-te pe unde mergi! Vezi ce ai făcut?

Shona se pierdu în scuze şi începu să adune fructele.

- Daţi-mi voie să vă ajut. Pot duce unul dintre coşuri, îmbunată de politeţea ei, femeia acceptă. Peste câteva minute

se împrieteniră şi intrară pe porţile castelului.

îjî îjî ;Jc

Reveni pe vapor peste trei ore, radiind de bucurie. Asa cum se aştepta, cei trei o aşteptau sprijiniţi de balustradă. Fata marchizului trăda nelinişte şi furie.

, ~.(f naiba te'a gasit să P,eci de una singură? tună el. Nu te-ai gândit Ia ce ţi s-ar putea întâmpla?

- Dimpotrivă, am fost mult mai în siguranţă decât ai fi putut tu sa fii, replică Shona pe un ton provocator. Eu vorbesc limba si am putut sa ma amestec în mulţime. Tu nu te-ai fi descurcat.

-Ar fi trebuit să mă previi înainte, zise el printre dinţi.

- Atunci, ai fi încercat să mă opreşti sau să vii cu mine.

-Aş fi insistat să te însoţesc.

- Vezi? Am avut dreptate. Ai fi fost o povară. M-am descurcat mult mai bine fără tine.

Văzând că-l lăsase fără replică, se întoarse spre Effie.

- Draga mea, iaită-mă că ţi-am făcut una ca asta. îmi venise o i.ce şi a trebuit sa acţionez imediat. Sper că nu i-ai făcut nimic lui

21Se ea în^ându-se spre marchiz. NU a ştiut nimic de

plecarea mea.

- Te asigur, doamnă, că sunt suficient de înţelept încât să nu învinovăţesc pe alţii pentru acţiunile unei femei nesăbuite care se pare că şi-a pierdut uzul raţiunii. Nu contează. Unde ai fost?

- Am fost în legătură cu problema care te frământă şi am făcut descoperiri pe care trebuie să le afli. Am ajuns prea târziu pentru micul dejun?

- Cred că a mai rămas ceva, îi răsp,unse el.

- Să coborâm, atunci!

Effie şi cu Lionel se retraseră cu discreţie.

Când ajunseră în sala de mese, autocontrolul marchizului dispăru. O prinse de umeri.

- Ai idee prin ce m-ai făcut să trec? întrebă el, scuturând-o uşor. Am fost îngrozit la culme.

- NU ar fi trebuit. Mă simt mult mai în largul meu într-un asemenea mediu decât ai fi fost tu.

- Nu eşti... Shona pe care am cunoscut-o.

Buzele lor se uniră într-un sărut pătimaş. Shona se relaxâ în braţele lui, bucuroasă.

- Shona! Shona! şopti el. Draga mea, iubita mea...

- Iubirea mea, murmură ea, sărutându-l la rândul ei.

- M-am temut că nu te voi mai revedea zise el. Ce aş fi făcut dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva? Te iubesc! Nu ţi-ai dat seama?

- Mi-am dorit enorm să mă iubeşti, pentru că şi eu te iubesc din adâncul sufletului. M-am temut că nu va sosi niciodată momentul potrivit pentru noi.

- Va sosi. Cât de curând. Trebuie să mai avem puţină răbdare.

O, draga mea, sărută-mă încă o dată. Spune-mi că mă iubeşti.

ii spuse tot ce voia să ştie, prin cuvinte şi prin săruturi. După un timp, Shona spuse:

- Dar nu m-ai întrebat ce am descoperit.

- Nu contează. Nimic nu contează atâta vreme cât eşti în siguranţă.

Dar apoi scoase un oftat şi zise:

- Sigur ca e important. Nu-mi pot neglija îndatoririle nici măcar pentru tine, draga mea.

- Ştiu. De aceea am vrut să te ajut.

- Dacă ai descoperit ceva...

- Am intrat in vorbă cu o femeie care ducea mere la castelul sultanului.

- Acolo e George Acton? întrebă marchizul.

- Nu chiar la castei. Sultanul i-a dat o casă la marginea oraşului, întrucât Acton a insistat să rămână ascuns. Numai că toţi servitorii cunosc locul, pentru că sultanul îi trimite bunătăţi în fiecare zi. Adresa lui nu e un secret pentru nimeni.

- Spune-mi unde îl găsesc.

- Iţi spun diseară, întrucât vin cu tine.

- Ar fi mai bine să nu vii.

- Nici vorbă. Vin cu tine. Oricum, fără adresă nu-l vei putea găsi.

- Shona!

- Vorbesc serios.

După expresia întipărită pe chipul ei văzu că vorbea serios şi un sentiment ciudat puse stăpânire pe el.

Uneori o confundase cu Angela, ca şi cum ar fi fost vorba de aceeaşi femeie. Dar în adâncul sufletului ştiuse întotdeauna că nu era adevărat.

Angela era fragilă şi lăsa totul în seama lui. Shona era o femeie puternică şi independentă. îi ţinea piept şi avea singură grijă de ea.

Văzând cât de diferite erau, răsuflă uşurat. Această femeie nu era o fantomă a trecutului, ci o fiinţă vibrantă care-l putea conduce în viitor.

Marchizul o sărută cu tandreţe.

- Prea bine, draga mea. Vom merge împreună.

Până la urmă plecară toţi patru, întrucât Effie insistase s-o însoţească pe Shona, iar Lionel pe Effie.

închiriaseră o trăsură suficient de spaţioasă încât să încapă în ea şi prizonierul.

în ultima clipă li se alătură cineva. O figură se desprinse din întuneric şi urcă în spatele trăsurii.

Shona îi dădu adresa vizitiului şi se îndreptară spre periferia Limassolului.

în timp ce privea pe fereastră, Shona îşi spuse că asemenea privelişte ar fi fost minunată în alte circumstanţe. Aerul părea încărcat cu parfumuri orientale. Frunzele de palmier se mişcau în adierea vântului.

Numai că în clipa aceea nu-i stătea mintea la iubire şi la pasiune. Aveau lucruri importante de realizat. Cine putea şti ce întorsătură vor lua acestea?

într-un târziu, ajunseră la destinaţie. Era o vilă mică,

înconjurată de ziduri imense şi de o poartă din fier.

- Doamnele vor trebui să aştepte aici, anunţă marchizul. Vom escalada aceste ziduri.

- Nu e nevoie de aşa ceva, declară Shona. Putem intra pe poartă.

- Crezi ca ne vor lăsa sa intrăm? întrebă marchizul cu îndoială

- Nu văd de ce nu ne-ar lăsa. Staţi în trăsură, iar Effie trebuie să scoată capul pe fereastră.

Nimănui nu-i trecu prin minte să se revolte. Era evident că, dintre toţi, ştia cel mai bine ce trebuie făcut.

Coborî din trăsură şi bătu la uşă. Portarul deschise si o privi cu suspiciune.

- Ne-a trimis sultanul la sir Richard, zise ea în greacă

- Pe cine?

- Pe mine şi pe prietena mea, zise Shona, arătând spre Effie. Suntem un cadou special făcut de sultan pentru sir Richard.

Portarul făcu ochii mari.

- Amândouă?

- Sultanul este un om foarte generos, răspunse Shona cu gravitate.

- Dar sir Richard are deja două femei el.

- Şi nu poate avea mai multe? întrebă Shona cu un zâmbet atotştiutor. Sultanul nu doreşte ca sir Richard să se simtă privat de ceva. Prin urmare, ne-a trimis să-i facem viaţa şi mai frumoasă.

Bărbatul ridică din umeri şi deschise porţile.

- Ce i-ai spus? o întrebă marchizul.

Shona zâmbea. Era încântată de succesul obţinut.

- I-am spus că eu şi cu Effie suntem un dar pentru sultan.

- O, Doamne! exclamă el. Din toate minciunile, ai ales-o pe cea mai nesăbuită...

- Ei bine, nu ai fi intrat dacă nu aş fi făcut-o, răspunse ea, exasperată de atitudinea marchizului.

- Apropo, se bucură deja de compania a două femei, ceea ce e folositor.

- Da? întrebă el, uimit.

-Da.

Trăsura se oprise. Coborâră cu toţii şi se apropiară de ferestre, înăuntru, decorurile erau foarte frumoase. O singură persoană: un bărbat cu faţă îngustă, îmbrăcat într-un halat foarte înflorat. îşi umplea un pahar cu vin. Zise ceva peste umăr, probabil un răspuns către cineva din spatele uşii deschise.

- El e? şopti Shona.

Marchizul păli se.

- Da. El e.

Cu o mişcare rapidă, deschise uşa şi intră. Când îl văzu, George Acton înlemni. Expresia întipărită pe chipul acestuia îi spunea Shonei că sosise în sfârşit vremea plăţii.

- Tu, şopti el.

- Da, eu, răspunse marchizul cu mult calm.

Ceilalţi intrară după el în odaie.

- Te aşteptai să mă întâlneşti în aceşti ultimi doisprezece ani, replică marchizul. Ai fost inteligent, mi-ai scăpat mereu, dar trebuia să te prind într-o bună zi. Ziua aceea a venit.

Acton îşi recăpătă într-o oarecare măsură cumpătul.

- Aici, nu îmi poţi face nimic. E prea târziu.

avea îngrozitoarea senzaţie ca era adevărat Ce autoritate legală din Cipru har putea judeca?

Marchizul scoase un pistol de la centură.

- Te iau cu mine, veni răspunsul marchizului, intr-un fel sau altul, vei plăti pentru uciderea soţiei mele.

Acton îl privi sfidător.

- Sa te ia naiba! Nu mă poţi obliga să plec. NU ai puterea necesara. Nimănui dii Anglia nu-i va păsa de ceva întâmplat în franţa in uimă cu doisprezece ani.

-Tot ce se poate, dar le-am avertizat că într-un fel sau altul Ridica pistolul, îndreptându-l spre pieptul duşmanului.

Lionel aCeea’ Sl,0"a ¥ am'mi V°rWe ale lui

"Poate va face un lucru îngrozitor, nu ştiu ce, cred că nici el nu ştie. Nu va şti decât în ultima clipă."

La asta se gândea. Lionel bănuise de la bun început că marchizul l-ar fi putut ucide drept în inimă.

săn^lT™ r —*fl™tSW8CŞi*SpUnJmarchi2ul“l

1 e pe tragaci. Insă rămăsese pironită locului.

Nu putea vorbi.

Nu se putea mişca.

în clipa aceea, ştia că nu există pentru el.

lumea lui era formată din el, duşmanul său si momentul adevărului. Lionel şi cu Effle emu şi ei împietriţi. Ştiau, aidoma ei,

că nu aveau ce face. Orice intervenţie din partea lor ar fi fost zadarnică.

O bună bucată de timp marchizul ţinu pistolul aţintit spre inima lui Acton. în orice moment Shona se aştepta să audă împuşcătura care-i va despărţi pentru totdeauna. Pentru că, oricât de bine îl înţelegea, nu mai putea exista nimic între ea şi un bărbat care ucisese cu sânge-rece.

„Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te cât se mai poate, zise ea în adâncul sufletului. Orice ai face, nu transforma iubirea noastră în ceva imposibil.”

Timpul parcă se oprise.

Apoi se petrecu ceva. Marchizul fu parcă scuturat de un fior.

Faţa lui, până atunci ca de piatră, păru că se îmblânzeşte şi apăru ceva ca un fel de conştientizare, de trezire.

Coborî pistolul.

- Ar fi trebuit să te omor ca un câine, pentru că meritai. Dar ar fi fost prea bine pentru tine. Te iau în Anglia. Vei răspunde în faţa legii pentru omor.

Shona ieşi din transă şi răsuflă uşurată.

Pericolul trecuse.

Dar Acton îl sfida.

- Nu merg nicăieri cu tine. Eşti înfrânt. Legea nu are nicio putere asupra mea. Nici aici, nici în Anglia.

Ridică provocator paharul pe care tocmai îl umpluse şi-l goli.

- Te înşeli, Acton, zise un bărbat care ieşi din umbră. Oamenii legii din Anglia sunt foarte interesaţi de tine.

Effîe scoase un ţipăt.

-Jimmy!

Bună, iubito! zise el, dând uşor din cap. Vorbim mai târziu.

George Acton, te arestez pentru uciderea Iui Jonathan Acton la Londra, în 1863.

- Nu poţi dovedi o asemenea crimă, veni răspunsul lui Acton

- Vedem noi. Haide, predă-te!

Acton vru sa deschidă gura pentru a cere ajutor, dar Lionel îl prinse de gât.

- Să nu scoţi un sunet! Hai să plecăm!

Dar înainte sa facă o mişcare, se auzi un zgomot în spatele uşii şt aparu un bărbat. Era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte.

- La naiba! Micuţa joacă tare. Spune-i să...

Se opri şi privi în jur într-o tăcere de mormânt.

- Bună seara, domnule colonel, zise Shona.

-Aşadar, aici erai domniţă dragă, zise el. în sfârsit! Vei veni cu mine...

întinse mâna s-o prindă, însă Jimmy ridică pumnul.

- Vreţi să-i plesnesc mutra? o întrebă el vesel pe Shona.

- Nu, e privilegiul meu, se oferi marchizul, făcând un pas înainte.

Dar Shona îl opri.

- Ba nu! E al meu.

Nu-l Iovi cu pumnul, ci-i dădu un brânci. Suficient pentru ca acesta să se prăbuşească pe podea.

- Ce-ar fi să plecăm? sugeră ea.

Acton încercă să se lupte, dar Lionel îi sări în ajutor lui Jimmy. Shona 11 aruncă o privire dispreţuitoare colonelului, care

încerca să se ridice şi prinse mâna întinsă de marchiz.

Ajunseră imediat la trăsură şi se îndreptară spre poartă.

- Oare ne vor lăsa să trecem? întrebă Effie, îngrijorată.

- Lasă pe mine! o linişti Shona.

Vedea pe chipul marchizului admiraţie şi încredere. Era ca şi cum i-ar fi spus că putea lăsa totul pe seama ei. încrederea lui în ea era deplină.

în faţa porţii, Shona scoase capul pe fereastră şi se adresă portarului:

- Sir Richard nu are nevoie de noi în seara asta, strigă ea. Revenim mâine. între timp...

Desfăcu pumnul, dând la iveală nişte monede de aur.

- Ne-a spus să vi le dăm când ieşim pe poartă, adăugă ea. Portarul le deschise imediat, iar la ieşire Shona îi întinse

monedele. Trăsura prinsese deja viteză.

- Aşteaptă! Opreşte!

Privirăcu toţii înapoi pentru a vedea figura ridicolă a colonelului Lockwood, desculţ şi în cămaşă de noapte.

Ajunsese la poartă chiar în clipa când portarul o închisese. îl auziră în urmă cum se ceartă cu acesta ca să-i deschidă.

- Cum a ajuns aici? întrebă Effie.

- Am venit după voi cu un vapor din Anglia, zise Jimmy. -Cum?

- Se uita pe fereastră când aţi părăsit casa de la Londra. A văzut că aţi luat o trăsură.

- Da, îmi amintesc.

- Un valet v-a urmărit. A pierdut trăsura închiriată, dar a

apucat sa scrie numărul acesteia, aşa încât colonelul a putut s-o găsească. Astfel a ajuns la casa lordului Chilworth, dar era prea târziu. Eraţi deja plecaţi. Dar nici el nu era prea departe. A închiriat un vapor şi v-a urmărit.

- Dar tu cum ai ajuns aici? se interesă Shona.

- M-am întors la casa colonelului, căutând-o pe Effie. Voiam să

clarific mica noastră neînţelegere. Lockwood a spus că stie unde

eşti, aşa că am plecat cu el. Dar când am aflat de bărbatul pe

care-l căutaţi, situaţia s-a schimbat. Şefii mei sunt foarte interesaţi

de el. Probabil voi fi promovat. Prin urmare, voi putea să mă căsătoresc.

O privi complice pe Effie, care se lumină la faţă.

- Cine era Jonathan Acton? întrebă marchizul.

_ ~ Tatăl M Un om foarte bogat. Tot ce făcea individul ăsta era sa cheltuiască bani. Până la urmă, Jonathan a refuzat să-i mai plateasca datoriile şi la puţină vreme âna murit în mod misterios. Au fost multe suspiciuni, dar cum nimeni nu a putut demonstra nimic, George Acton a moştenit averea tatălui său. Mai târziu, au ieşit la iveală alte amănunte. A apărut un martor. Dar George

Acton dispăruse între timp. Mă simt dator să vă mulţumesc pentru că l-am prins.

-Joci la cacealma, zise Acton. Nu poţi dovedi nimic.

O, nu? Ei bine, vom lăsa asta pe seama completului de judecata. Am găsit arsenic şi avem un martor care te-a văzut turnându-l în ceaiul bătrânului. Păcat că nu a venit mai devreme, dar u era teamă de tine. Dar când te va vedea închis într-o temniţă, nu-i va mai fi teamă,

- Cum şi-a dat seama tatăl meu vitreg încotro s-o ia de la Marsilia? întrebă Shona.

- A fost simplu. Cunoştea pe cineva în port care i-a spus încotro aţi pornit. Prin urmare, nu era prea departe în urma voastră. Când am ajuns la Limassol, a auzit de Acton. Erau vechi tovarăşi de băutură. A pornit în căutarea lui. Eu am făcut la fel, dar nu cu el. M-am gândit că e mai bine să-l iau prin surprindere.

îşi îndreptă atenţia spre George Acton.

- Şi te-am surprins, nu-i aşa, nemernicule? Nu vă deranjează dacă mergem cu vaporul dumneavoastră, nu? i se adresă el marchizului.

- Plăcerea va fi de partea mea. Plecăm în Anglia imediat.

Peste câteva minute, ajunseră în port. Căpitanul dădu imediat

ordin de plecare.

George Acton fu transportat într-o cabină şi încuiat.

Marchizul îl plăti pe vizitiu. Părea că se mişcă în transă, de parcă s-ar fi gândit la altceva. Când Shona puse mâna pe braţul lui, arboră un zâmbet neutru.

Se simţi cuprinsă de fiori. Era oare sfârşitul? Oare după toate declaraţiile de iubire pe care i le făcuse, va descoperi că de fapt nu o iubea, că doar o folosise?

- Vino! Să mergem! o îndemnă el.

Se urcară imediat pe punte, iar marinarii începură să dea semnalul de plecare.

- Stai aşa! Aşteaptă!

Desculţ şi în cămaşă de noapte, colonelul Lockwood încerca să se agaţe de vapor.

- Ce să fac? îl întrebă colonelul pe marchiz.

- Lasă-I acolo unde e, interveni Lionel. Să stea agăţat până ajungem în Anglia.

Un ţipăt veni din spate. Colonelul auzise schimbul de replici. Cu ultimele forţe, ajunse pe punte.

- O, Doamne! exclamă Lionel. Nu poţi să-ţi arăţi aşa picioarele în faţa unor doamne.

- Doamne? Ce doamne? urlă colonelul. Niciuna nu e doamnă...

Nu se mai auzi nimic, întrucât mai multe mâini nemiloase îl prinseră.

- Ai greşit vaporul, zise Jimmy.

Spunând acestea, îl lovi cu pumnul, aruncându-l în apă.

- Mi-am dorit să fac gestul acesta tot drumul din Anglia până aici. Nu vă faceţi griji. Ştie să înoate. Priviţi! E deja cules de un vapor. Gata! Am scăpat de el. Acton e închis. Doi oameni îl păzesc. Cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să ne asigurăm că la uşa lui vor fi întotdeauna cel puţin doi oameni.

- Fă tot ce crezi necesar, zise marchizul.

- Mulţumesc. Voi păzi eu însumi, dar acum am chestiuni mai

importante de rezolvat, adăugă el, oprindu-si ochii asupra lui Effie.

- O, Jimmy! exclamă Effie. Ai venit după mine.

- Am spus lucruri pe care mi-aş fi dorit să nu le rostesc. Ştiu că îmi eşti fidelă.

Lionel îi privi pieziş.

-Păi... păi...

- Jimray, el e onorabilul Lionel Hilton, nepotul lordului Chilworth, îi explică Effie, desprinzându-se din braţele lui. Domnule Hilton, iată-l pe logodnicul meu.

Jimmy îl privi cam strâmb, dar îi strânse mâna, după care se întoarse la iubita lui.

Lionel scoase un oftat.

- Domnule Hilton. îmi spunea Lionel...

- Era prea bună pentru tine, spuse marchizul.

- Da, aprobă Lionel, cu un aer trist. O perlă printre femei. Mda!

Scoase un oftat prin care voia să arate cât de nefericit e.

Marchizul îi acordă în sfârşit atenţie Shonei. Era epuizat, dar în acelaşi timp ceva pe chipul lui arăta că i se luase o povară de pe inimă.

- E bine acum? îl întrebă ea.

- Dacă e bine?

- Eşti mulţumit că-l duci în faţa justiţiei engleze?

- I se va face cumva dreptate Angelei, iar eu mă simt liniştit. Dar nu-mi va oferi ce doresc, întrucât vreau mai mult.

- Da? zise ea, cu respiraţia tăiată.

O luă de mână şi o conduse spre un loc mai ferit,

- Mai întâi, trebuie să îţi explic ceva.

Rămase vreme îndelungată tăcut, iar ea nu interveni. Ştia că vorbele pe care doreşte să le rostească sunt grele şi că nu e simplu să le găsească.

- Am vrut s-o fac, zise el într-un târziu. în aceşti ultimi ani în timp ce-l căutam, m-am gândit că s-ar putea să-l ucid dacă nu va

exista alternativă. îmi spuneam că sunt pregătit s-o fac, dacă nu există o altă cale. Altminteri, ar fi însemnat s-o trădez pe Angela. Dar în timp ce stăteam cu degetul pe trăgaci, s-a întâmplat ceva inexplicabil. Angela era acolo. Stătea în faţa lui Acton, cu mâna ridicată, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze. Şi a vorbit.

- Ce a spus?

- A spus. pentru numele Iui Dumnezeu, opreşte-te cât mai poţi. Orice faci, nu transforma iubirea în ceva imposibil.

Shona trase adânc aer în piept, întrucât vorbele erau acelea rostite de ea când se rugase.

- Era adevărat, zise el. Dacă aş fi tras, am fi fost despărţiţi. Aş fi fost întemniţat şi chiar dacă nu s-ar fi întâmplat.

- NU am mai fi putut fi împreună, şopti Shona.

- Ştia. Probabil că Angela şi-a dat seama cât de mult te iubesc şi ca am nevoie de tine şi a vegheat asupra mea de pe lumea cealaltă. Acum ştiu că şi-a ţinut cuvântul, eliberându-mă să iubesc din nou.

- Şi te simţi cu adevărat liber?

- Draga mea, sunt atâtea lucruri pe care am vrut să ţi le spun, dat nu aveam cum s-o fac. Erau atâtea lucruri care mă apăsau. Acum văd clar şi ştiu că eşti femeia pe care o iubesc şi pe care o voi iubi întotdeauna. Dar dacă tu nu mă poţi iubi.

- Dar pot. Pot şi te voi iubi. Te voi iubi întotdeauna, dragul meu.

- Habar nu aveam ce norocos sunt că te-am cunoscut. Mi se pare o adevărată minune.

- Şi pentru mine e o minune, admise ea. Ştiam că vom fi

împreună pentru totdeauna.

O strânse la piept şi o sărută. Era sărutul unui nou început. O promisiune pentru viitor. Viitorul pe care îl vor împărtăşi.

Apoi îngenunche şi rosti vorbele pe care Shona îşi dorise întotdeauna să le audă:

- Draga mea, îmi faci onoarea să-mi fii soţie?

Copleşită de fericire, Shona se prăbuşi în braţele lui, şoptind:

- Da. Da. Da.

- Ne căsătorim imediat ce ajungem în Anglia, murmură el, fericit.

Era deja dimineaţă. Lumina blândă a zorilor îi învăluia în drumul spre casă.

Sfârşit.